DUYGULARA TESLİM OL-MA

BUKET ELBEYOĞLU

ARTSHOP
Genel Yayın Yönetmeni
Vedat Akdamar
Şenay Varlıoğlu Akdamar

5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde
tüm hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının ve yazarın
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Baskı
Artshop, Mayıs 2020
1000 Adet

BASKI
ŞENAY VARLIOĞLU AKDAMAR
MERKEZ MAH. HAYDARPAŞA SOK. 12/5
KÜÇÜKKÖY/GOP/İSTANBUL
05364818223
senayvarlioglu@gmail.com
Sertifika No: 41706

DUYGULARA TESLİM OL-MA

BUKET ELBEYOĞLU

Bana tüm duyguları ama en çok sevgiyi yaşatan
Alina'm ve Murat'ıma…

İçindekiler

Duygular…….……7
Ali'nin Öfkesi……11
Öfke…….....22
Haldun Bey'in Korkusu…….....24
Korku…….....……47
Bahar'ın Üzüntüsü …….....…. 49
Üzüntü…….....…… 75
Gonca'nın Aşkı…….....….. 78
Aşk……..…… 117
Ayşen, Mehmet ve Corona Fobisi…….....119
Corona Fobisi……. …….....147
Emel'in Sevgisi…….....…..... 151
Sevgi …….....….... 181
Mutluluk…….....189

Duygular

Duygular "Duyularla algılama, duyumsamadır.", "Başkalarıyla bağlantı kurmamıza ve gerçekliğin bir parçası olmamıza izin veren görünmez yoğun bir maddedir.", "Bir olay, kimse ya da nesnenin insanın iç dünyasında oluşturduğu, uyandırdığı yankı, etki, tepki ve izlenimdir.", "Bireyin ruh halinde biyokimyasal ve çevresel tesirlerle etkileşiminden doğan kompleks, psikofizyolojik bir değişimdir." ya da "Bedensel bir durumdur." gibi tanımlar yapılmakla birlikte bence "Duygular yaşamın rengidir, bize insanlık veren unsurlardır." diyerek en kısa ve öz tanımla satırlarıma başlamak istiyorum.

En temel duygular korku, öfke, mutluluk ve üzüntü olarak kabul edilir. Bütün bu duygular evrenseldir, yorumlar kişiseldir. Yani dünyanın neresinde, hangi sosyokültürel ya da ekonomik koşullarda olursak olalım bu duyguları hepimiz illaki deneyimleriz. Bazen üzüntü okyanusunda en derinlere dalarak vurgun yeriz; bazen sevgi, aşk ve mutluluktan Nirvana'ya ulaşırız. Korkudan kurtulmak için Kaf Dağı'nı aşar, öfkeden ateş püsküren ejderhaya dönüşebiliriz. Hayat dediğimiz yolculuğu duygular dünyasında devrialem yaparak geçiririz. Bizler tüm bu duyguları hissedebilmek için biyolojik olarak yeterli donanıma sahip olarak yaratılmışızdır. Ancak duyguların nasıl yaşanacağını, hangi davranışları etkin hale getireceğini, yaşama nasıl yön vereceğini; bir duyguya hangi duygunun eşlik edeceğine, duygunun ne kadarının ifade edilebileceğine mizacımızla içinde bulunduğumuz sosyal ve kültürel çevre şekil vermektedir.

Çoğu zaman onları olumsuz ya da olumlu duygular olarak sınıflandırmakla yanlış yapsak da bütün bu duygular gerekli ve değerlidir, bazıları rahatsızlık verici ya da toplumsal olarak uygunsuz olarak nitelendirilseler bile. Çünkü bütün duygular çok özel bir amaca sahiptir, evrimsel sürecimizde çevremize adapte olmamızı sağlayarak hayatta kalmamızı garanti altına alır. Örneğin "Korku olmasaydı bugün insanlık var olamazdı." dersek hiç de abartmış olmayız. Birçoğumuz, sadece neşe ve mutluluğun sağlıklı duygu olduğuna inanır, diğer duyguları lanetleriz. Oysa gerçek haz ve mutluluk, duyguların tamamıyla ilişkili olduğunda var olabilir. Örneğin, üzüntüyü bilmeseydik mutluluk bu kadar kıymetli ve anlamlı olabilir miydi? Tüm duygular aslında bir takımın oyuncuları gibidir. Her duygunun hayatımızda kendine uygun amacı ve geçerli bir yeri vardır.

Bu boyutun cennetini ya da cehennemini hiç şüphesiz hissettiğimiz duygular yoluyla deneyimleriz. Öfkenin yıkıcı gücü, üzüntünün hastalığa evrilişi, korkunun hayatı mahvedişi insanlık ve beraberinde de duygular var olduğundan beri deneyimlenmiştir. Yine mutluluğun insanı kelebeğe, sevginin meleğe, aşkınsa deliye çevirme potansiyeli hepimizce bilinmektedir.

Adeta içsel pusulamız gibidir duygularımız. Onlar olmadan hayatı işlevsel yaşayamayız, karar veremeyiz, kesin sınırlar koyamayız, ilişkileri yürütemeyiz, dostluğu deneyimleyemez, umutlarımızı belirleyemeyiz, başkalarının hayatlarına dokunamaz, umutlarını fark edemez, destekleyemeyiz. Yaşlanır ama olgunlaşamayız, en büyük aşklarımızla bağlantı kuramayız hatta onları bulamayız. Kısacası duygular gereklidir ve hayatımızda olmazsa olmaz bir öneme sahiptir.

Ne yazık ki biz, duygularımızı böyle değerlendirmiyoruz. Onları kategorize ediyoruz, çoğunlukla ayıplıyoruz, bastırıyoruz, aşağılıyor, görmezden geliyor, beğenmiyoruz. Evrenin sırlarına ulaşabiliyor, atomu parçalayabiliyoruz ama en doğal duygusal tepkilerimizi anlayıp onlarla başa çıkamıyoruz. "Kıpırdayacak

halim yok" ruh durumumuzdan "yerimde duramıyorum" durumuna kadar olan sürecin duygularımızın bir sonucu olduğunu çoğu kez atlıyoruz. Beslenme ve egzersizle enerjimizi yükseltmeye çalışıyoruz. Ancak sahip olduğumuz en zengin enerji kaynağının farkına bile varmıyoruz.

Duygularımızla empatik bir iletişim kurabilirsek birer haberci olan duygularımız sayesinde doyumlu, bilinçli ve anlamlı bir hayatı var edebilmek için ihtiyaç duyduğumuz enerji ve bilgiye sahip olmak çok da zor olmayacaktır.

Tüm duygulara saygıyla yaklaşmalı, gösterdiği adresleri önemsemeliyiz. Bastırarak onların karşısında durmamayı ya da uygunsuz dışa vurumla onlarla çatışmamayı öğrenmeliyiz.

Ne yazık ki bastırma, duyguları yönetme konusunda sahip olduğumuz tek içsel beceridir. Duygularımızı güvenli ve üstesinden gelecek şekilde ifade edemezsek onları ruhlarımızda biriktiririz. Bir duyguyu görmezden geldiğimizde ya da bastırdığımızda taşıdığı mesajı silmiş olmayız, sadece haberciyi yok etmiş ve önemli, doğal bir işleme müdahale etmiş oluruz. Duyguları bilinçli bir şekilde ya da alışkanlıklarımız neticesinde işlemeden geldiği yere göndermek (bastırmak), ruhta istenmeyen durumlara sebebiyet verir. Bu durumda bilinçaltının iki seçeneği olur: Duygunun yoğunluğunu artırarak onu bize yeniden göstermek (sıkıntılarla dolu bir ruh hali) ya da bizi bırakıp duygusal enerjiyi ruhumuzun derinliklerine yönlendirmek. Bu noktadan sonra o duygu, artık olduğu gibi okunamayacak (korku, öfke, hayal kırıklığı, suçluluk, üzüntü gibi) ama ilk yoğunluğunu ve bilgiyi içermeye devam edecektir. Bizim için asıl olumsuz süreçler de bundan sonra başlayacaktır.

Bu bastırılmış yoğunluk (öfke, suçluluk, üzüntü, hayal kırıklığı gibi bastırdığımız duygular); bugünümüzü ve geleceğimizi mutlu, sağlıklı, huzurlu, üretken ve kötü alışkanlıklardan uzak yaşamımızı engelleyen en güçlü enerjiler olarak varlığını koruyacaktır. Birikmiş bu yoğunluk (duygular), vücudumuzda hapis

kalır ve yaşam enerjimizi düşürerek birçok rahatsızlığa (fiziksel bir hastalık, ruhsal bir sorun ya da davranışsal bir problem) veya soruna (ilişkilerde sürekli başarısızlık, bir sorunun tekrar tekrar karşınıza çıkması, bağımlılıklar, yeme bozukluğu, öz güven eksikliği vb.) dönüşerek tekrar dile gelecektir. Biz bu "hastalık"ların ya da sorunların altında yatan mesajları okuyamadığımız takdirde de çoğalarak bize geri dönmesi kaçınılmaz olacaktır.

Kitabımda üzüntü, öfke, korku duygularının yanı sıra sevgi ve aşkı da kapsayan duygulara gerçek hikâyelerden esinlenerek, mekân ve isim değişikliği yaparak yer verdim:

Ali'nin Bastırdığı Öfkesi,
Gonca'nın Sönmeyen Aşkı,
Bahar'ın Kahreden Üzüntüsü,
Haldun Bey'in Bir Ömrü Yok Eden Korkusu
*Emel'in "Yaratan" Sevgisi'*yle duyguların insan hayatında neler yapabildiğini hatta hayatın duygularla şekillendiğini ve duygularca yönetildiğini ilerleyen sayfalarda, bu kişilerin gerçek hikâyelerinde okuyacaksınız.

Bu kitaptaki kişiler, tüm duyguları tabii ki deneyimlemişti ama okuyacaklarınız en yoğun hissettikleri duygulara hayatlarının direksiyonunu teslim edişlerinin hikâyesidir.

Duyguları hissetmek, hayatı renkli ve zengin kılar. Duygularınızı yararınıza ve sağlığınıza olacak şekilde "akıllıca" kullanabilmeniz için onları anlamanız ve hayatınızı zenginleştirmeniz dileklerimle…

Buket Elbeyoğlu

Ali'nin Öfkesi

Ali iki ay önce yedi yaşını bitirmişti. Sokakta arkadaşlarıyla oynarken annesi seslendi "Ali çabuk gel." Duymazlıktan geldi Ali. Annesinin mahalleyi çınlatan üçüncü bağırışı karşısında isteksizce eve yöneldi, bahçe içindeki üç katlı gecekondu apartman bozması evin bahçesine söylenerek girdi. Birinci katın penceresinden seslenen annesine "Ne var ya?" diye huysuzluk ve ağlamayla karışık bir ses tonuyla cevap verdi. Annesi "Hemen gel!" diyerek öfkeyle bir kez daha bağırınca "Uf ya, uf ya!" diye söylenerek yukarı çıktı. Oğlunun eline bir tepsi tutuşturan annesi diğer eliyle de Ali'nin kulağını "Bir daha beni avaz avaz bağırtma!" diyerek iyice büküverdi. "Şu tepsiyi Haynurisa teyzenlere götür, abini de çağır, yemek yiyeceğiz." Ali yine "Niye her işi ben yapıyorum, ufff!" derken annesi çoktan kapıyı kapatmıştı.

Ali tepsiyi sallayarak üç bina ilerideki daha büyük bahçeli apartmana yöneldi. Aşağıdan zili çaldı, açılmadı, bir kez daha uzunca bastı. Açılan kapıdan hızla dalarak üçüncü kata çıktı. Kapıyı Haynurisa Hanım'ın on iki yaşındaki oğlu Cemil açmıştı. Ali "Annem yolladı annene, abimi de çağırdı, yemek yiyeceğiz." diyerek tepsiyi Cemil'in eline tutuştururken arkadan "Ben yemeyeceğim!" diye seslenen abisinin sesini duydu. Ali içeri girmek isteyince Cemil "Hopp, çocukların büyüklerin yanında işi yok!" diyerek engellerken abisi Kerim, elinde sigarayla kapıda belirmişti.

Ali "Aaa, sigara içiyorsun, babam öğrenirse çok kızar!" dedi. Abisi "Hadi gel, sen de bizimle otur." diyerek onu da içeri aldı. Ali tekrar "Niye içiyorsun, babam öğrenirse seni döver." dediğinde abisi "Bir şey olmaz, hadi sen de bir fırt çek." Ali "İstemem kötü kokuyor." dedi. Abisi "Amma korkaksın, elinde tutmayla bir şey olmaz." "İstemem!" dedi yine Ali. Abisi "Hadi bir kere iç, bir nefes çekersen yarın futbol oynarken seni kaleci yaparız."

Ali'nin gözleri parladı, abisinin uzattığı sigarayı aldı, bir nefes çekmesiyle boğulurcasına öksürmeye başladı. Bu arada abisi cep telefonuyla onun elinde sigaralı halinin bolca fotoğrafını çekmişti. Sonra Ali'nin elinden sigarayı aldı, boğazına sarılıp "Bak sigara kim içiyor gör, babama söylersen ben de bu fotoğrafları gösteririm hadi şimdi yürü!.." dedi.

Ali, abisi Kerim'den korkardı ama üvey babası Yahya Bey'den adeta ödü patlardı. Akşamları Yahya Bey eve geldiğinde sanki görünmez olmaya çalışırdı. Ali, iki yaşındayken babası ölmüş, dört yaşındayken de annesi Yahya Bey'le evlenmişti. Yahya Bey'in oğlu Kerim de o zamanlar dokuz yaşındaydı. Daha sonra da kızları Elif olmuştu. Yahya Bey'in karısı Kerim beş yaşındayken evi terk etmiş, daha sonra evlenmiş, oğlunu da o günden sonra hiç görmemişti. Ali'nin annesi Yıldız Hanım'la Yahya Bey'i tanıştıran kişi, Yahya Bey'in evi terk eden eşi ile ilgili çok olumsuz hikayeler anlatmış; Yahya Bey'in çok iyi bir insan olduğunu söyleyerek aralarını yapmıştı ama Yıldız Hanım evlendikten sonra Yahya Bey'in şiddetine dayanamadığı için eşinin evi terk ettiğini öğrenecekti.

Kerim, Ali'yi tanıdığı günden itibaren her fırsatta tartaklar, azarlar, sıkça da döverdi. Annesi araya girdiğinde de her ikisini babasına şikayet ederek Ali ve annesinin sıkça şiddete maruz kalmasına sebep olurdu. Yahya Bey için oğlu Kerim çok kıymetliydi, sıkça "Aslanım, ailemizin tek erkeği sensin, sülalemizi sen sür-

düreceksin." diyerek gururlanırdı. Kızı Elif olduğunda hayal kırıklığı yaşamış, yine erkek evlat istediğini ekşittiği yüzünden karısı Yıldız anlamıştı.

Ali'nin abisini sigara içerken yakalamasından bir hafta sonra bir akşam Ali'nin dayısı uğramış, Ali ve abisine onar lira harçlık vermişti. Ali parasını saklamıştı, biriktirip futbol topu alacaktı. İki gün sonra akşam abisi "On liranı ne yaptın?" diye sorunca Ali, top almak için sakladığını söyledi. Abisi "Ver bana, sonra ben sana veririm. Ali "Vermem, o benim param; sen geçen sene de bayramda dayımın verdiği on liramı benden almıştın, vermedin." Abisi "Ver, yoksa kötü olur." "Vermem." dedi yine Ali. "Bak, babama sigara içtiğini söylerim." dedi abisi. "Ben içmiyorum ki sen içiyorsun." Abisi "Bak, ver diyorum!" dedi. Ali direndi "O para benim."

Abisi yatak odasında uyuyan babasının odasına daldıktan iki üç dakika sonra Ali ne olduğunu bile anlamadan yediği tokatla kendini yerde bulmuştu. Üvey babası "Şimdiden sigaraya başladın ha!" diyerek yere serilen Ali'yi bu kez de tekmelemeye başlamış, "Ben içmiyorum, abim içiyor bana, bana, bana zorla verdi!" gibi bir şeyler söylemeye çalıştıkça babası daha da şiddetli tekmelemişti. Mutfaktan "Vurma ona!" diyerek koşup gelen annesine babası "Sus sen, oğlun daha bu yaşta sigaraya başladı, ileride kim bilir daha ne haltlar yer?" diyerek ona da bir tokat atmıştı.

O gece Ali, yediği dayağın şiddetinden mi, yoksa uğradığı haksızlığın öfkesinden mi bütün gece ağlamıştı. Gece bir ara başının okşandığını hissetmiş, uyandığında annesini yaşlı gözlerle başında görmüştü. Sonra babasının "Yüz verme şuna, hep senin şımartmaların yüzünden bunlar başımıza geliyor!" diye bağırmasıyla sıçramış, annesi de hemen yanından uzaklaşmıştı.

Annesi Yıldız, oğluna üvey oğlu Kerim'in kötü davrandığını

görüyor ama kocasına söylemeye kalktığı anda suçlu kendi ve Ali oluyor, kocasından küfür işitiyor hatta şiddet görüyor, başka bir çıkar yol da bulamadığı için Ali'nin ezilmesine göz yumuyordu. Oğluna sıkça "Aman evladım, abin ne derse yap yoksa baban ikimizi de döver, gidecek başka bir yerimiz yok, oğlum ağabeyine sakın uyma!" gibi sözlerle uyarılarda bulunuyordu.

İlerleyen günlerde Ali'nin top istediğini dayısı öğrenmiş ve Ali'ye belki de o güne kadar yaşadığı kısacık ömrünün en mutlu gününü yaşatmış ve ona bir top almıştı. Ali o gece topuyla yattı, sıkça uyanıp ona sarıldı. Çok güzel kokuyordu, kokusunu her uyanışında içine çekti. Artık futbol oynayacaktı ve topu olduğu için onunla oynamak isteyen arkadaşları da olacaktı.

Ertesi gün okulda sıra arkadaşına topundan bahsetti, o da gelecekti oynamaya. Okulda zaman bir türlü geçmedi, annesi topundan ayırarak onu zorla okula yollamıştı. Keşke evde topumla olsaydım diye düşündü bütün dersler boyunca. Eve gider gitmez topunu alıp fırlayacaktı sokağa.

Son ders zilinin çalmasıyla fırladı okuldan Ali, eve uçarak gitti sanki. Odaya girdi, birden panikle bağırdı "Anne, topum yok!" "Abin alıp çıkmıştı." diye cevap verdi annesi. Fırladı sokağa, abisinin top oynadığı arka mahalleye koştu. Gerçekten de abisi ve arkadaşları Ali'nin topuyla futbol oynuyordu. Yanlarına gidip "Ben de oynayacağım." dedi Ali, abisi "Hayır, çocuklarla oynamıyoruz." dedi. Ali'nin "O zaman ver topumu, o benim, dayım aldı onu bana!" demesiyle abisinin attığı tekme Ali'yi boylu boyunca yere sermişti. Ali'nin savrularak düşüşü abisini kahkahalarla güldürmüş, o sırada bir arkadaşı "Yazık değil mi niye vurdun? Alalım onu da oyuna." dese de abisi "Boş versene salaklarla işim olmaz!" diyerek Ali'ye dönüp bağırmıştı "Daha çok dayak yemek istemiyorsan defol başımızdan!"

Ali çaresizce ilerideki bir ağacın altına oturup topunu, topuyla oynayanları uzaktan izlemek zorunda kalmıştı. Topun havalanışını, tekrar yere düşüşünü heyecan ve korkuyla izlerken çocuklar topuna hızlı tekme attığında sanki içi acıyor; tekmeyi kendi yemiş gibi hissediyordu.

On beş dakika kadar sonra onları izlerken gördüğü sahneden Ali'nin bir anda yüreği ağzına geldi, top caddeye fırlamış ve bir anda oradan geçen bir aracın altında kalmıştı. Topu almak için çocuklar koşarken Ali'nin sanki dizlerinin bağı çözülmüştü. Titreyerek topun yanına geldiğinde birden gözyaşları akmaya başladı, arabanın altında kalan top ezilerek patlamıştı. Abisi Ali'ye "Hay Allah patladı, ne biçim top almış dayın!" dedikten sonra yerden aldığı topu fırlatıp arkadaşlarıyla uzaklaşırken Ali gözyaşları içinde patlak topu aldı, sarıldı, sönen top gibi Ali de söndü, küçüldü.

Ertesi günün akşamında abisi masada Ali'den su getirmesini istemiş, Ali de öfkeyle "Bana ne, kendin al!" diye cevap vermişti. Babası "Büyüğüne böyle cevap nasıl veririsin? Sen iyice yoldan çıktın!" diyerek Ali'ye tokadı patlatmış, Ali "Abimi sevmiyorum, topum onun yüzünden patladı!" dedikçe daha çok dayak yemiş, haksız yere yediği dayağa öfkelenip babasına cevap vermeye yeltendikçe dayağın şiddeti daha da artmıştı. Sonunda ağzını burnunu kan içinde bırakan dayak ona susmayı öğretmiş; öfkesini, isyanını hatta çocuk ruhunun tüm duygularını bastırarak sessizce abisinin istediği suyu getirmişti.

Yaklaşık üç ay kadar sonra bir kış günü annesi, kız kardeşini alarak komşusuna oturmaya gitmişti. Ali öğleden sonra okuldan eve geldi, abisi Kerim sabahçı olduğu için öğlende eve gelmiş, kanepede oturmuş, televizyon izliyordu. Ali üşümüştü, sobanın dibine yere oturdu. Kuzineli sobanın üstünde içi su dolu güğümün

fokurdayarak kaynayan sesi odaya yayılıyordu. Kerim, ayağının altında duran babasının aldığı topu göstererek "Hadi dışarı çıkıp top oynayalım." dedi. Ali "İstemiyorum, ayağım acıyor." diye cevap verdi. Gerçekten de Ali iki gün önce kapıyı hızlıca açmasıyla sağ ayağı kapının altına sıkışmış, başparmağının tırnağı kalkmıştı. Kerim ısrar etti "Hadi oynayalım yoksa babama söylerim sözümü dinlemiyor diye." Ali "Ayağım acıyor, istemiyorum." diye tekrarladı.

Kerim'in ayağının dibinde duran topa birden bir tekme vurmasıyla topun sobanın üstünde kaynayan güğüme çarpması bir olmuş, kaynayan su sobanın dibinde oturan Ali'nin sol omuzundan aşağı dökülmüştü. Ali o an hissettiği acıyı yıllarca unutamayacaktı. Acıdan kendinden geçecek kadar canı yanan Ali'ye abisi "Sakın babama söyleme, söylersen seni döver ama asıl bizi evde yalnız bırakıp gittiği için anneni döver, sakın sakın kimseye söyleme!" derken bir taraftan da Ali'nin kazağını çıkarmaya çalışıyordu. Sonunda kazağı çıkardı ama kazakla birlikte Ali'nin sırtının ve omzunun derisinin bir kısmı da çıkmıştı. Sonra koşarak komşuya gitti. "Ali'nin eli çarptı, güğümdeki kaynar su üstüne döküldü." diyerek annesini çağırdı. Ali'nin sol omuzu ve sırtının sol tarafı çok derin yanmış, daha sonra da yarası mikrop kaptığı için iyileşmesi aylarca sürmüştü. Bu yanık izini ömrünün sonuna kadar taşıyacak, çıplak olarak aynaya her baktığında o gün ve sonrasında yaşadığı acı ve ıstırabı büyük bir öfkeyle hatırlayacaktı.

Ali iki ay okula gidemedi, o sene sınıfta kaldı. "Güğüme elim çarptı." dedi annesine, babasına ve soranlara. Gerçeği saklayarak annesini dayak yemekten kurtarmış olması acısını biraz olsun hafifletmişti.

Ali'nin çektiği acıları gören babası ve Kerim bir süre Ali'ye pek

ilişmedi. Sadece babası sıkça "Salaklığının, dikkatsizliğinin cezasını çekiyorsun." diyordu.

Ali on iki yaşına geldiğinde annesi altı aylık hamileydi. O akşamüstü hava kararmak üzereyken eve dönüyordu ki az önünde elinde tıka basa dolu market poşetlerini zorla taşıyan babasını gördü. Babası o güne kadar hiç böyle alışverişler yapıp eve gelmemişti, kırk yılda bir az bir şeyler alsa da kendi taşımaz çoğunlukla Ali'ye taşıtırdı. Birden sevindi Ali çünkü evde oldukça fazla maddi sıkıntı yaşanıyor, annesi kıt kanaat idare ediyordu. Babasının getirdiği bu poşetleri görünce çok sevinecekti.

Bir an koşup babasının elindeki poşetleri alarak yardımcı olmayı düşündü Ali. Sonra babasının her şeye öfkelenen hali aklına geldi. Yine terslerse diyerek vazgeçip usul usul arkasından yürümeye devam etti.

Evlerine yaklaşmışlardı ki babası evlerine giden sokağa girmek yerine diğer sokağa saptı. Birden Ali meraklandı, bir anlam veremedi. İstemsizce peşinden yürümeye devam etti. Babası on beş dakika kadar yürüdükten sonra dört katlı bir apartmanın önüne geldi, zile bastı, pencereden bir kadın başını uzattı. Hava karamaya yüz tutmuş olduğu için Ali kadının yüzünü çok net fark edemedi ama sadece kırmızı rujunu görebildi. Ardından açılan kapıdan babası içeri girdi. Ali ilk etapta bu olaya çok anlam veremedi ama yine de beklemeye karar verdi. Hemen karşısındaki apartmanın bahçesine girdi, ağaçların arkasına gizlendi. Babasının onu bulunduğu yerde görmesi mümkün değildi. İki buçuk saat kadar sonra hava iyice kararmıştı ki babası apartmandan çıktı. Elleri boştu, az önce camdan bakan kadın yine başını uzatıp babasına el salladı, babası da ona el sallamıştı. Ali babasının gitmesini bekledi, bahçede bir süre oyalandı. Babası gittikten on beş dakika kadar sonra eve gitti. Annesi babası ve Kerim ma-

sada yemeğe oturmuşlardı. Ali içeri girince babası söylendi "Bu saate kadar neredesin? Ben çalışayım, kazanıp eve getireyim, beyefendi de bu saatlere kadar gezip tozsun!" Annesi o arada babasının tabağına çorba koyuyordu. Babası tabağa baktı ve "Bu çorbayı sevmediğimi bilmiyor musun?" diye bağırarak masaya yumruğuyla vurdu. Masa sallanmış, tarhana çorbasının bir kısmı dökülmüştü. Annesi "Evde bir şey kalmadı, başka pişirecek bir şey yoktu, param da yok."

Babası öfkeyle masadan kalktı "Şu saate kadar çalışıp yorgun argın işten geleyim yemek diye önüme koyduğuna bak, yemiyorum hamile olmasan ben sana gösterirdim!"

Ali birden karnın tok anlaşılan, evinin rızkını kime yediriyorsun, o kadına taşıdıklarını evine getirsen annem de yemekler yapardı ahlaksız adam diye bağırmak istedi, masanın altında kasılmış elleri sanki demirden bir yumruğa dönüştü, indirmek istedi tam suratının ortasına. Babasının "Su getir Ali, bir işe yara!" diyen sesi onu kendine getirdi. O yumruğu atarsa her şey özellikle annesi için çok daha kötü olacaktı. Sustu, yutkundu ve babasının istediği suyu öfkeden titreyen elleriyle sessizce götürdüğünde babası, yorgunluktan kanepede çoktan horlamaya başlamıştı bile.

Ali'yi babası ilkokuldan sonra "Param yok, okutmaya gücüm yetmez." diyerek tamirhaneye işe vermek istemiş ama dayısının "Okul masraflarını karşılayacağım." sözünü verip okuması yönündeki ısrarıyla meslek lisesine başlamıştı. Dayısı gerçekten de her ay Ali'ye çok rahat yetecek belli bir parayı getirip verdi ama bu para Ali'ye hiç kısmet olmadı. Dayısı parayı annesine her verişinde babası "Bu para hepimizin." diyerek alıyor ve parayı aldığı gün eve çok geç gelişinden Ali, babasının yine o kadına ya da başkalarına gittiğini anlıyordu.

Zorla da olsa okulunu bitirmişti Ali. Ardında dayısının bir ya-

kınının yanında işe başlamıştı. İşteki ustası asabi biriydi, yerli yersiz azarlıyordu. Annesi ve dayısı "İş nasıl gidiyor?" diye sorduklarında haksız yere sıkça azarlanışını anlatıyor ancak onlar "Aman iş bulmuşsun sabret, sakın sesini çıkarma, askere gidene kadar harçlığını çıkarıyorsun daha ne istiyorsun?" diyerek susmaya zorluyorlardı. Ali de her azarlanışı, terslenişi karşısında öfkesi ne kadar kabarsa da hep yaptığı gibi sessiz kalmayı seçiyordu.

İş yerinde Ali gibi iki kişi daha çalışıyor ama onlar patronun yakın akrabaları olduğu için ayrıcalıklı muamele görüyordu. Bir gün işte kasadan para eksildi ve yapmadığı halde suç Ali'nin üstüne kaldı, patron ağzına geleni sayıp işten kovdu. Ali kendini savunmaya çalışsa da başaramadı. Ali daha eve gitmeden patronu durumu evdekilere telefonla "Oğlunuz hırsız, bir daha gelmesin." diyerek haber vermişti bile.

Ali uğradığı iftiranın öfkesiyle çıldırmışçasına eve girdiği an babası üstüne yürümüş "Başımızı öne eğdirdin, hırsız!" diyerek tekme tokat girişmişti. Daha sonra iş yerinde kasadan yine para eksildiğinde bunu Ali'nin yapmadığı anlaşılmış, babası "Böyle bir şey yapmayacağını zaten biliyordum." dediğinde Ali öfkeden dişlerini ve yumruklarını sıkarak babasına öyle bir bakmıştı ki babası gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı.

Ardından askerliğini yapıp döndü Ali. Bu arada ağabeyi evlenmişti. Ali'yi yıllar sessizleştirse de yakışıklı bir delikanlı olmasını engelleyememişti. Mahallede bir arkadaşı bir güvenlik şirketinde çalışıyordu. Ali'ye "Gel sen de müracaat et, eleman aranıyor." diye bilgi verdi ve haftasına Ali iş görüşmesine gitti. Oldukça yapılı ve yakışıklı olması işe alınmasında tercih nedeni olmuştu.

Önce bir AVM'de güvenlik görevlisi olarak işe başladı. Artık

bir işte ve para kazanıyor olması evdeki itibarını artırmış, babası daha hoşgörülü ve sevecen olmuştu. Eve yaptığı maddi katkılarını gördükçe karısı Yıldız'a "Eee, biz de çok emek verdik onu büyütürken, kendi çocuklarımdan hiç ayırmadım." gibi sözler ediyor, onun bu hali Ali'yi çileden çıkarsa da şimdilik birlikte yaşamak zorunda olduğu için yine susuyordu. Devamında bir sitenin güvenlik sorumlusu oldu. Her çeşit ruh halindeki insanın oturduğu oldukça büyük bir siteydi. Ali, siteye giren çıkanlar ve yönetim tarafından zaman zaman azarlanıyor ama hep alttan alıyor, hakarete varan sözler karşısında dişlerini sıkarken tebessüm etmek zorunda kalıyordu. Her olayda bastırdığı bu duygular içindeki öfke volkanına bir damla daha katıyordu.

O salı, işe gelirken bindiği metrobüs çok kalabalıktı. Durakta inmek isteyen biri Ali'yi itmiş, Ali "Yavaş ol, niye itiyorsun? Metrobüs dursun, yol veririz." dediğinde aynı kişi bu kez de öfkeyle "Çok konuşma, çekil, kırmayayım ağzını burnunu!" cevabını vermişti. Ali çok öfkelenmiş ama "Ya sabır!.." diyerek susmuştu.

İşe geldi, durması gereken girişte yerini aldı. Her zamanki gibi seyreden bir gündü. Ali birden "İstemiyorum, canım acıyor, oynamak istemiyorum!" diyen bir sesle irkildi. Yedi sekiz yaşlarında bir erkek çocuğu, elinde top olan on iki on üç yaşlarında bir delikanlıyla tartışarak yürüyordu. "Ayağım acıyor anlamıyor musun? Oynamak istemiyorum, oynamayacağım." diyen çocuğa yanındaki "O zaman seni babama söylerim, bak, görürsün!" demesi Ali'nin ruhunda birden infiale sebep olmuştu.

Çocuğun canı acıyor, oynamak istemiyordu, itiraz ederse babasına söyleyecekti. Ali, birden sanki yedi sekiz yaşlarındaki Ali oldu; abisinin top oynamaya zorlayışını, kendisinin "Oynamayacağım, ayağım acıyor!" deyişini hatırladı. Abisinin "Oynayalım yoksa sözümü dinlemediğini babama söylerim." sözleri çınladı

kulaklarında. Ardından da abisinin tekmesiyle fırlayan topun devirdiği kaynar suların omuzuna dökülüşünü ve yaşadığı acıyı hatırladı, sanki aynı acıyı yeniden hissetti. Yine çocuğun sesini duydu "Ayağım acıyor, oynamayacağım!" "O zaman babama söylerim." Ali hiç düşünmeden delikanlıya seslendi:

- Heyyyy, çocuğu rahat bırak!

Delikanlının "Sen de kimsin, sana ne oluyor?" cevabı öfkesini daha da titreştirdi. Yıllardır bastırdığı duygu harekete geçmiş, patlamaya hazır bir volkan gücüne erişmişti. Delikanlıya "Rahat bırak çocuğu, istemiyorum diyor, anlamıyor musun?" diye bağırdı. "Sana ne benim kardeşim o, sana ne oluyor?" demesiyle Ali yumruklarını sıkarak tam karşısına dikildi delikanlının "Ona zarar verirsen seni öldürürüm." Delikanlı "Bana baksana…" diye devam ediyordu ki Ali, yirmi iki yıldır gerilen yaydan fırlamış bir ok gibi delikanlının üstüne atladı ve yumrukları savrulmaya başladı. Ali, sanki biyonik insan gücüne erişmiş, yumrukları balyoza dönüşmüş, karşısındaki delikanlıyı yere sermiş, devamında da tekmeleriyle girişmişti. Volkan artık patlamış, boşalan lavlar gibi bedenindeki yılların öfkesi oluk oluk yumruklarıyla, tekmeleriyle karşısındaki delikanlıya akıyordu. Bir taraftan da "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim!" diye haykırıyordu.

Çevreden yetişenler Ali'yi baygın delikanlının üzerinden zorla çektiler. Gelen ambulans delikanlıyı götürürken Ali de polis otosuna bindirilmişti. Yolda götürülürken sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu "Çocuğa zarar verecek, çocuğa zarar verecek, yalvarırım çocuğu kurtarın."

Babası beden eğitimi öğretmeni olan çocuğun ayağım acıyor bahanesiyle o gün spor antrenmanına gitmek istemediğini, abisinin de bu yüzden zorladığını, dayak attığı delikanlının tek gözünü kaybetmiş olduğunu nezarette öğrenecekti Ali.

Öfke

Öfke, insana bahşedilmiş çok önemli bir duygudur. İstenmeyen durum ve yaşananlara karşı vücudun doğal şekilde gösterdiği duygusal bir tepkidir. İnsanın kendini, yaşamını onurlu bir şekilde devam ettirebilmesi için oluşmuş adeta bir alarm sistemidir. Uyarıcı bir işarettir. Tehditlere karşı uyararak kişinin kendini korumasını, gerekirse harekete geçmesini sağlayıcı bir işlevi vardır.

Haksızlığa uğradığımızı düşündüğümüzde, sevilmediğimize ve değer verilmediğimize inandığımızda, sıkıldığımızda ve anlaşılmadığımızı hissettiğimizde, kendimizi ifade edemediğimizde, istek ve ihtiyaçlarımızın karşılanmadığı ya da karşılanmayacağını düşündüğümüzde, duygusal bir sorunumuzu göz ardı ettiğimizde, ilişkilerde çok fazla fedakarlık yaptığımızı düşündüğümüzde, başa çıkabileceğimizden çok sorumluluk yüklendiğimizde, hayal kırıklığına uğradığımızda, sınırlarımızın ihlal edildiğini ya da bu tehdidi algıladığımızda, kabul görmediğimizde, yalnızlık, kaygı, utanç ve bunlar gibi birtakım duygular hissettiğimizde vücudumuz bu sinyali verir yani öfkeleniriz.

Çok hafif bir kızgınlıktan hiddete kadar değişik yoğunluklarda yaşanabilen bu duygu da aslında diğer duygular gibi doğal ve sağlıklı olarak ifade edildiğinde yapıcı ve kişiler arasında iletişimi düzenleyen önemli bir role sahiptir. Öfkenin sağlıklı ve işe yarar olabilmesi için öncelikle kabul edilmesi, yok sayılmaması,

bastırılmaması ve en önemlisi de bu duygunun gösterdiği adresin dikkate alınması lazımdır. Öfkeyi yasak bir duygu olarak tanımlamak yanlıştır. Öfkelenmek doğal ancak öfkenin bize sahip olması doğal değildir. Hepimizin yaşam yolculuğumuzda değişik yoğunluklarda da olsa illaki deneyimleyeceğimiz bu duyguyla ilgili olarak üzerinde durmamız gereken konu, öfkenin **ifade şekli** olmalıdır. Çünkü öfke, kontrol edilemeyen ve yıkıcı bir şekilde davranışlara yansıyarak saldırgan ve son derece tahrip edici tepkilere dönüşme potansiyeline sahip bir duygudur.

Cezalandırmayla, tepkiyle, belayla karşılaşmamak ya da "hep iyi bilinmek", "el alem ne der" gibi düşüncelerle öfkeyi bastırırsak bu duygu sonunda gidecek bir yer mutlaka bulur ve bir süre sonra ya karşı tarafa ya da bize zarar verir.

Ayrıca unutulmamalıdır ki bedenimiz bizimle hastalıklar yoluyla konuşur. Bugün bilinmektedir ki duyguları bastırıp söylemek istediklerini ele almadıkça diğer duygular gibi öfke de bizde zihinsel ve fiziksel birçok sorunun hatta hastalığın temelini oluşturmaktadır.

Tüm duygular gibi öfkenin de bir ömrü vardır ve ömrünü tamamladığında üzerimizdeki etkisini kaybeder. Ancak bastırır, yok sayarsak bu duygu ömrünü tamamlayamaz ve her olayda daha da katlanarak adeta bir çığ gibi büyür ve Ali'de olduğu gibi saldırganlığa dönüşmesi kaçınılmaz olur.

Haldun Bey'in Korkusu

Elli dört yaşında ve hayatında yıllardır birisinin olmamasının yoksunluğunu ve kaygılarını oldukça yoğun yaşıyordu Melike. Yaşına göre oldukça güzeldi. Özellikle iki ay önce yaptırdığı botoks alın ve göz çevresindeki kırışıklıklarını, dolgu da boşalan burun kenarındaki çizgilerini doldurunca bazı arkadaşları ifadesinin bozulduğunu söyleseler de çok daha genç duruyordu artık. Hatta Melike'nin ablasına göre arkadaşlarının kıskandıkları için böyle söyledikleri de oldukça yüksek ihtimaldi.

Oğlu lisedeydi. Bir yıl sonra mezun olacaktı. İyi bir eğitim alıyordu ve başarılıydı. İyi bir üniversiteye girme ihtimalinin çok yüksek olduğunu okulundan söylüyorlardı. Çok şükür diyeceği, zeki, iyi huylu bir evlada sahipti. Onun için artık kaygı taşımasına pek gerek yoktu. Güzel bir sitede oturuyordu. Maddi olarak da emekli maaşı ve babasının desteği ile orta halli bir hayat yaşayabiliyordu. Hatta taksitlendirerek de olsa sıkça yurt dışı tatillerine giderek birçok ülkeyi görebilme şansını da yakalamıştı.

Ama mutsuzdu Melike. Sıkça derin bir yalnızlık, yoğun bir duygusal açlık çekiyordu.

Eşinden ayrılalı on altı yıl olmuştu. Hayatında çok uzun yıllardır bir erkek arkadaşının olmayışı öylesine üzüyordu ki bu duyguları sahip olduğu nimetlerin önünde çoğu kez bir sis bu-

lutu gibi duruyor; elindekilerinin tadını çıkarmasını, hayatını keyifle yaşamasını engelliyordu.

Ne gittiği tatiller ne de arkadaşlarıyla ya da ailece yaptığı buluşmalar onu doyuruyordu. Güzel bir manzara ya da ortamda yalnızlığı, sevgiye olan açlığı daha da tetikleniyor; çoğu kez gözlerinin dolmasını saklamak zorunda kalıyordu.

Arkadaşlarına "Evlenmem şart değil ama bir yemeğe birlikte gidecek, gün içinde bir telefon konuşması yapacak, göğsüne başımı dayayacak biri olsun istiyorum." gibi sözlerle zaman zaman hüznünü dile getiriyordu.

Melike'nin çocukluk arkadaşı Selma bir tekstil firmasının muhasebesini tutuyordu. Firma sahibi Haldun Bey altmış üç yaşında, İstanbul Üniversitesinde işletme okumuş, yakışıklı, eşini yedi yıl önce kanserden kaybetmiş, maddi durumu oldukça iyi bir beydi. İki kızı vardı. İngiltere'de okumuşlar, orada evlenerek İngiltere'ye yerleşmişlerdi. Selma'nın gözlemi Haldun Bey'in eşini de kaybettikten sonra çok yalnız olduğuydu.

Gerçekten de yalnızdı Haldun Bey. Kızlarıyla sıkça telefonlaşıyor, zaman zaman iş yerine uğruyor, hafta sonlarını Büyükada'da yazlığında geçiriyor, görünürde çok şey yapsa da aslında sadece yaşamaya çalışıyordu. İlerleyen yaşını düşündükçe gelecekte yalnız kalma endişesi Haldun Bey'i üzüyor, yalnızlık onu korkutuyordu. Haldun Bey'in yalnızlığını dile getirdiği bir arkadaşı ona "Bu kadar üzülme. Bak, tek başına birçok insan var." dediğinde "İkisi farklı…" demişti. "Tek başına olmak çoğu kez hepimizin özlemi ve insana iyi gelir; yalnızlık ise korkutucu, insana acı veriyor. Gerçi Betül'le evliliğimde de çoğu kez ikili yalnızlığı yaşadım ama çocuklar, iş, koşturma derken bu kadar beni etkilemiyordu. Artık yalnız kalmaktan çok korkuyorum, hele yaş-

lılığımı düşündükçe daha çok." dediğinde arkadaşı "O halde en kısa zamanda hayatına birini al, evlen. Ne duruyorsun?" önerisinde bulunmuştu.

Selma'nın gönlünden hep Melike ile Haldun Bey'i bir araya getirmek yatsa da buna cesaret edemezdi. Haldun Bey tarafından terslenme ihtimali oldukça yüksekti. Aralarında böyle bir samimiyet de zaten yoktu. Sadece içinden geçen arzularıydı ve hep böyle kalacağını düşündüğü bir akşamüstü mesai bitimine yakın Melike, Selma'yı ziyarete geldi. Akşam birlikte takılacaklardı. Her zaman bakımlı ve hoş giyinirdi Melike. O gün yine beyaz bir pantolon, siyah beyaz pitikareli bir bluz giymiş, kırmızı bir fular takmıştı. Kırmızı ayakkabılarıyla da Selma'nın dediği gibi "Noktayı koymuştu." Omzundaki röfleli sarı saçlarını ensesinden topuz yapması ona daha da bir "hanımefendi" havası katmıştı.

Haldun Bey firmaya zaman zaman mali konuları konuşmak için uğrar, birkaç saat oyalandıktan sonra çıkardı. Çoğu zaman niye ya da nereye gitmek için çıktığını kendi de bilmezdi. Her şeyi vardı şu hayatta ama sadece yaşam amacı yoktu.

O gün Melike geldiğinde Haldun Bey Selma'yla yapılması gereken ödemelerle ilgili bir şeyler konuşuyordu. Melike kapıyı çalarken "Gelebilir miyim?" diye izin istedi. Selma, "Melikeciğim, seni biraz salonda bekleteyim, işim biter bitmez geleceğim." derken Haldun Bey Melike'yi süzdü, "Hanımefendi işimiz bitti zaten, buyurun lütfen." diyerek odaya davet etti. Selma ikisini tanıştırdı, Melike ve Haldun Bey masanın karşısındaki koltuklara karşılıklı oturdular. Haldun Bey Selma'ya "Bize kahve söylemeyecek misin?" derken sanki yüzü aydınlanmıştı. Selma Melike'den bahsetti. Çok eski dost olduklarını, çocuğunun eline doğduğunu anlatırken "Eşiyle ayrıldıktan sonra daha da çok birlikte vakit geçiriyoruz." diyerek bekâr olduğunu belirtti. Kahvelerini

içerken Haldun Bey akşam ne yapacaklarını sordu. Selma yemek için gidecekleri yeri anlattı. Bunun üzerine Haldun Bey "O halde bir sonraki yemeğe ben götüreyim. Çok hoşunuza gideceğini tahmin ettiğim bir yer biliyorum." demişti.

Selma ve Melike o akşam hep Haldun Bey'i konuştular. Selma "O kadar çok istiyordum ki sizi tanıştırmayı, cesaret edemiyordum. Adam patronum, huyunu suyunu da bilmem, tutar, ters bir şey söyler. Seni görünce çarpıldı vallahi. Öyle birini odaya davet edecek, kahve içecek… Hayatta yapmaz. Ayarlasam bu kadar denk gelmezdi, süper oldu bu şekilde tanışmanız, hadi hayırlısı." derken uçuş uçuştu. Melike "Benim de hoşuma gitti, kalite adam." Selma "Gerçekten kalite, artık bu devirde böylesine rastlamak çok zor, kalmadı böyleleri. İnşallah son kalanı da sen kaparsın." dediğinde Melike kahkaha atarak "Ya dur beni hemen havaya sokma, bakalım zaman ne gösterecek?" demişti.

Selma "Ayrıca maddi durumu da çok iyi, varlıklı adam." diye devam etti, Melike "Selmacığım tabii ki maddi sorunları olan biriyle bu saatten sonra birlikte olmak istemem ama varlıklı olması benim açımdan inan ki büyük bir artı değil. Sadece parasal sorunları olmasın yeter. Biliyorsun, benim maddi olarak bir erkeğe hiç ihtiyacım yok çok şükür! Zengin değilsem de kendime yetebiliyorum." diye devam ediyordu ki Selma "Biliyorum kızım, senin sadece aşka ihtiyacın var." diye kahkahayla sözünü kesmişti.

Haldun Bey hemen ertesi gün bir bahaneyle Selma'ya uğramış, akşamın nasıl geçtiğini sormuş ve "Sakıncası yoksa Melike Hanım'ın telefonunu alabilir miyim?" demişti.

Hemen o gün Melike'yi arayarak iki gün sonrası için bir akşam yemeğine davet etmiş, Selma bunu duyduğunda "Vaay, çok hızlı! Beni de hemen ekarte etti bak." demişti.

Haldun Bey, Melike "Gerek yok." dese de gelip onu evden aldı ve güzel bir restorana gittiler. Haldun Bey kendini, evliliğini, mutsuz evliliğe rağmen karısından çocukları için ayrılmadığını, şu anda ne kadar yalnız olduğunu uzun uzun anlattı. Devamında "Belki çok erken diyeceksiniz Melike Hanım ama sizden çok etkilendim, ne olur bana hayır demeyin, bundan sonra görüşelim, lütfen." derken öylesine içten ve sevgi doluydu ki Melike "Elbette." cevabının ağzından nasıl çıktığını bile fark etmemişti. Yemek sonrası eve gelip Selma'yı arayarak "Çarpıldım bu adama, böylesi olabilir mi? Böyle bir insanın bu devirde olabileceğini hiç düşünemezdim. Gece bitsin istemedim, beni eve bıraktıktan sonra şu ana kadar üç kez mesaj attı." Selma "İnanamıyorum, bu kadarını beklemiyordum, hızınız benim hayallerimden de öte!" demişti.

Melike sabah kalktığında beş mesaj daha gelmişti. Mesajlar öylesine içten ve duygu yüklüydü ki mesajın birinde "Dün akşam için sana ne kadar teşekkür etsem az, mutluluktan uyuyamadım. O kadar uzun süredir hissetmediğim bir duyguydu ki bu…" diyordu.

Melike de o gece uyuyamamıştı. Düşündü bu heyecanı ne zaman yaşamıştım diye. Yıllar önce kocasına hissettikleri aklına geldi. O zamanlar da ayrı güzeldi ama şu anki sanki çok daha güzel diye içinden geçirdi. O hafta içinde iki kez daha buluştular. Her gün sayısız mesaj, saatlerce süren telefon konuşmaları kısa sürede artık rutin haline gelmişti.

Bu yaşta yaşadığı bu duygu öylesine yaramıştı ki Haldun Bey'e Selma'nın dediği gibi "Sanki yüzü aydınlanmış, birden on yaş gençleşmişti." Sıkça "O kadar mutluyum ki artık sabah yataktan kalkmam için bir sebebim var. Daha doğrusu yaşamak için bir nedenim var." diyordu Haldun Bey.

Melike ise Selma'ya "Sanki yıldırım aşkı bu." diyordu. "Bu yaşta nasıl olabilir böyle bir şey? On sekizlik kız gibiyim, yerimde duramıyorum. Yaş ilerleyip duygular demlenince sanki daha etkili oluyor, sabaha karşı uyanıyorum, içim içime sığmıyor. Bu gece yarısı tam onu düşünüp böyle birini karşıma çıkardığı için Tanrı'ya şükrediyordum ki Haldun Bey'den 'Uyudun mu?' diye mesaj geldi. Ben 'Hayır.' diye yazdım. Haldun Bey 'Şu an mutluluktan ağlıyorum, oturdum ve Tanrı'ya binlerce kez senin gibi birini karşıma çıkardığı için teşekkür edip şükrettim.' diye yazmış. Bu mesajı görünce ben de gözyaşlarına boğuldum." derken yine ağlamaya başlamıştı.

Melike çıktıkları dördüncü akşam yemeğinde gelen hesabı "Bu kez de ben ödeyeyim." dediğinde Haldun Bey "Asla." diye itiraz etmişti. O hafta sonu Melike de Haldun Bey'le buluşmadan önce kitapçıya uğrayıp bir kitap hediye almıştı. Ön yüzüne de bir gece önce Haldun Bey için yazdığı şiiri ilave etti.

Derler ki
Yaradan'a inan, hayatta mucizeler olur.
Neyi niye aradığını bilmeyen gönlün, yıllarca gezinir durur.
Asla dediğin bir anda kalbin delice vurur.
Ziyan etme; emek ver, bir ömür aradığın
Aşk, sevgi, ödül, hatta tekâmül, belki de budur.

Kitabı buluştukları akşam ayrılırken verdi ve "Lütfen içine yazdığımı şimdi değil, eve gidince oku." dedi Melike. Tam eve girerken telefonu çaldı. Arayan Haldun'du, sesi titriyordu. Belli ki ağlıyordu. "0 kadar mutluyum ki!" diyordu "Söz, bu sevgiye son nefesime kadar emek vereceğim."

İkinci haftanın sonunda Haldun Bey Melike'ye "Kızlarıma senden bahsettim. Onlar da benim bu kadar mutlu olmamdan çok etkilendiler, en kısa zamanda seninle tanışmak istiyorlar." demişti.

Haldun Bey, Melike'ye çıktıkları bir akşam yemeğinde eşi Betül'ün davranışlarından, evliliklerinde yaşadığı zorluklardan, bir aile olamayışlarından bahsettiğinde Melike'nin gözleri dolmuştu. "Neden sürdürdün böyle bir evliliği, yazık değil mi heba olan gençliğine?" diye sormuştu. Haldun Bey "Yapamadım, birçok kez adım atmayı denedim ama kızlarımın parçalanmış bir ailede büyümelerinin yaratacağı sorunları, kurmam gereken yeni düzenin riskleri her seferinde beni korkuttu, vazgeçirdi." demişti. Melike'nin, Haldun Bey'in kızlarına, aile kavramına verdiği önem karşısında hayranlığı bir kat daha artmıştı.

Haldun Bey yalnızlıktan hoşlanmıyor hatta korkuyordu. Bu nedenle henüz Melike'ye bahsetmemişti ama bu işi uzatmayacağım, yaz sonu gibi evleniriz diye düşünmeye başlamıştı. Fakat Melike'nin oğlu Kaan biraz keyfini kaçırıyordu. Bir konuşmalarında Melike "Oğlumu okul bitene kadar asla bırakmam." demişti. Seneye okulu bitecekti, bir sene yanlarında kalması düşüncesi bile ürkütüyor, bugünden tahmin edemediği sorunların yaşanmasından korkuyordu.

Haldun Bey her konuda tedbirli davranan biriydi. Plan, program yapmadan asla adım atmazdı. "Hayatı akışa bırakamazsın, akışı sen yönetmelisin." derdi. "Ben bugün maddi olarak bu koşullara sahip olmamı yıllarca kayınpederimin yanında sebat etmeme, hesaplı davranmama borçluyum." diye anlatırdı. Haldun Bey Kaan konusunu düşündükçe sıkça bu konuda da iyi plan yapmalıyım diye içinden geçiriyordu.

Bir hayat arkadaşı arayışı eşini kaybettiği günden beri sürüyordu. Eşini kaybettikten sonra değişik yaş grubunda birkaç hanım arkadaşı olmuştu hatta Dilek Hanım'la evlilik arifesine kadar gelmişti. Dilek Hanım İngilizce öğretmeni, çok güzel yemekler yapan, marifetli, oldukça da hoş bir hanımdı. Haldun

Bey'le aralarında çok kısa süre içinde duygusal bir süreç başlamıştı. Fakat Dilek Hanım'ın on altı ve on sekiz yaşlarında iki kızı anneannelerinde kalsalar da haftada birkaç gün birlikte olacaklardı. Bu durum Haldun Bey'i kaygılandırmıştı. Büluğ çağında iki kız çocuğu, onların yaratabilecekleri sorunları düşündüğünde Haldun Bey korkuya kapılmış; yol yakınken bu işi bitireyim diyerek sudan bahanelerle ilişkiyi bozmuştu. Ardından da gönlüne uygun birine Melike'yi görene kadar bir türlü rastlayamamıştı.

Oysa evliyken çok değişik yaş grubunda beğendiği hanım karşısına çıkar, eşinin kulağına gideceği korkusuyla çoğunlukla uzak durmaya çalışırdı. Zaman zaman özellikle yurt dışında yaptığı kaçamaklar ne kadar da keyifli geçerdi. Kırklı yaşlarındayken kendinden bir hayli küçük bir kızla birlikteliğinde oldukça coşkulu bir aşk yaşamış hatta kısa bir süre de olsa evliliğini bitirmeyi bile düşünmüştü. Bu durumu fark eden kayınpederi derhal duruma el koyarak "Göze alabiliyorsan ceketini al ve git, hayata beş parasız, yeniden başla bakalım." dediğinde yeni bir başlangıca adım atmanın korkuları bu hamleden onu vazgeçirmişti. O kız ne zaman aklına gelse hemen bu düşünceden kaçar, kendini bir uğraşın içine atıverirdi. Çünkü kız sevdiği erkeğin boşanacağını, kendisiyle evleneceğini öğrenmenin mutluluk sarhoşluğu ile bunu ailesi ve yakınlarıyla paylaşmıştı. Kısa bir süre sonra terk edildiğinde yıkılan hayalleri, kırılan gururu, kalp acısı çok ağır gelmiş olmalı ki oldukça ağır bir depresyona girmişti. Bu yükten kurtulmayı seçip intihar teşebbüsünde bulunmuş ama kardeşinin fark etmesiyle hayata kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

Haldun Bey oldukça güçlü, aynı zamanda temkinli bir kişiliğe sahip olmakla övünürdü. "Ben bir karar almadan önce kılı kırk yarar; yapacaklarımı iyice, tüm detaylarıyla planlar, sonra da verdiğim kararların arkasında ne olursa olsun dururum. En ufak bir

korku, endişe hissedersem de asla adım atmam." diyerek bu özelliğini savunurdu. Bu kıza olanları öğrenmiş ama verdiği kararın arkasında durmanın kararlılığıyla sadece öğrenmiş olmanın mutsuzluğunu ve huzursuzluğunu yaşamıştı.

Haldun Bey tek çocuktu, maddi açıdan çok sıkıntılı bir çocukluk geçirmişti. Babasını dokuz yaşındayken trafik kazasında kaybetmiş, annesi dikiş dikerek Haldun Bey'i okutmuştu. Annesi kıt kanaat kazandığı parayla oğlunu okutmak için çok emek vermişti. Çocukluğunda isteyip alamadığı, hayal edip yapamadığı öyle çok arzuyla doluydu ki yüreği... Annesinin her ay kirayı, faturaları denk getirebilme süreçlerindeki kaygılarına tanık olur, çoğu kez bu durumlar onu annesinden daha çok panikletirdi. Kirayı ödeyemedikleri için ev sahibi birkaç kez kapıya gelmiş, bu arada Haldun kapının arkasına saklanıp annesinin ev sahibine yalvarmayla karışık ikna çabalarını korkuyla dinlemişti. Çocukluğunda tüm bu yaşadıkları ona tutumlu, korkak denecek kadar tedbirli olmayı öğretmişti.

Lise ikide okurken annesine elbise diktirmeye gelen maddi durumu oldukça iyi olan Nihal Hanım Haldun'a "Üniversiteyi kazanırsan seni ben okutacağım." sözünü vermişti. Haldun İ.Ü İşletme Bölümünü kazandı. Nihal Hanım da sözünde durarak Haldun'a her ay belli miktarda maddi destek sağladı. Haldun her ay bu parayı almak için Nihal Hanım'ın evine gittiğinde Nihal Hanım onu mutfağa davet eder, genellikle kendisinden iki yaş küçük kızları Betül de aralarına katılarak sohbet ederlerdi.

Haldun kısa bir süre sonra Betül'e âşık olmuştu. İki yıl kadar bu aşkı Betül'e belli etmedi. Haldun gidişlerini Betül'ün okuldan geliş saatini tahmin ederek ona göre ayarlardı. Nihal Hanım'dan içinde para olan zarfı Betül'ün yanında almak çok rahatsız etmezdi ama zaman zaman eşinin giymediği kıyafetlerden paket-

ler yapıp vermesi, sevdiği kızın karşısında bu sahneleri yaşaması Haldun'u oldukça üzerdi.

Haldun'un üçüncü sınıfa geçtiği sene Betül de İÜ Eczacılık Bölümünü kazandı. Her ikisi de İÜ'de okuyordu artık. Haldun hemen her gün Betül'e uğruyordu. Yaklaşık altı ay kadar sonra Betül'e duygularını açmış, ardından da sevgili olmuşlardı. Betül bu durumu annesine açmadı çünkü annesinden kızının kendi dengi bir ailenin çocuğuyla olmasını istediği mesajını sıkça duyuyor, Haldun'u bir damat olarak aileye yakıştırmayacağını biliyordu. Haldun, okulu bitirdiği sene Betül'e evlenme teklif etti, kaçırmak istemiyordu sevdiği kızı. Betül'ün ailesini şok eden bu karar sülalelerinde de oldukça infiale sebep olmuş ama kızlarının kararlı duruşu karşısında mecburen evet demişlerdi. Haldun'un askerlik dönüşü Betül'ün ailesi istemese de evlendiler.

Haldun Bey'in kayınpederinin bir tekstil firması vardı. Damadına burada yönetici görevi vermiş, bir de iyi denecek maaş bağlamıştı. Haldun Bey'in güzel bir karısı ve iyi bir geliri vardı artık. Ama kayınpederi hiçbir zaman tam olarak firmayı Haldun Bey'e teslim etmemiş, asıl yönetimi hep kendisi üstlenmişti. Haldun Bey yıllarca o firmanın gerçek sahibi olmayı hayal etse de kayınpederi ölene kadar sadece dolgun maaşla çalışan bir elemanı olmanın ötesine geçememişti. Bunun ezikliğini ve öfkesini hep hissetmişti. Kayınpederi kızı Betül'ü kaybettikten iki yıl sonra hayatını kaybetmiş ve Haldun Bey ancak o yaştan sonra şirketle ilgili emellerine ulaşabilmişti.

Evliliklerinin ilk yılları güzel geçmiş, arka arkaya iki kızları olmuştu. İlerleyen yıllarda sosyokültürel fark, hayata bakışları, Haldun Bey'in paraya para olmanın ötesinde yüklediği anlam ve bu nedenle aşırı hırs ve korkuları aralarında derin uçurumlar yaratmıştı. Ardından da ilişkileri sorunlu bir evliliğe dönüşmüştü.

Eşiyle sıkça maddi konularda çatışıyordu. Yapılan harcamalar, gidilen tatiller, kızları ve Betül Hanım'ın Haldun Bey'e göre savurganlıkları onu öfkelendiriyor, kaygılarını tetikliyor hatta korkutuyordu. Eşi Haldun Bey'i cimrilikle, yaşamayı bilmemekle hatta görgüsüzlükle suçluyor; bu "hayata bakış" farklılığı sıkça yaşanan büyük kavgaların nedenlerinin başında geliyordu.

Eşi aralarındaki ekonomik ve sosyokültürel farkı sıkça Haldun Bey'e aşağılama şeklinde hissettirmeye başlamıştı. Bir keresinde "Sen bana koca, hayat arkadaşı değil, olsan olsan şu anda yaptığın gibi ancak yanımızda çalışan bir eleman olabilecek kapasitedesin." dediğinde Haldun bey çok üzülmüş hatta bu evliliği bitirmeyi düşünmüş ama yine korkmuştu. Bu evlilikte hayatı, geliri garantiydi. Ayrılık demek, yeni bir düzen kurmak için emek demekti, risk almak demekti. Ya başaramazsam diye düşündüğü anda korkup aşağılansa da kendini güvende hissettiği bu hayatı her seferinde olduğu gibi yine seçmişti.

Haldun Bey'in annesi oğlunun yürümeyen evliliğinin, bu evlilikte değersizliğinin farkındaydı. Zaman zaman "Oğlum seni mutsuz görüyorum, kayınpederin de çok sert bir adam. Zorlama kendini, başka bir iş ara." gibi önerilerde bulunmuştu. Haldun "Anne kolay mı bu saatten sonra yeni bir iş, ayrıca aldığım bu maaşı başka bir yerden alamam. İdare ediyorum, sen merak etme." gibi sözlerle annesini yatıştırmıştı. Annesi oğlunun yaşadığı olumsuz koşullardaki çocukluk yıllarının korkularının oğlunu etkilediğinin farkındaydı. Bir keresinde annesini ziyarete gittiğinde kayınpederi telefonda aramış ve bağırmasını annesi de duymuştu. Ardından oğluna "Bu kadar korkma oğlum, şans cesurların yanındadır. Çık o işten." dese de Haldun cesaret edememişti.

Haldun Bey'in kızları büluğ çağına gelmiş, eşi kırklı yaşlar-

daydı. Betül'ün son zamanlarda Haldun Bey'e ilgisi hepten azalmış, sıkça aşağılama noktasına varan eleştirilerde bulunuyordu. Zaman zaman da oldukça süslenerek dışarı çıkıyor, nerede olduğunu söylemiyor ve eve geç geliyordu. Haldun Bey'in burnuna kötü kokular gelmeye başlamıştı. Böyle bir gecenin devamında eşi Betül Hanım'la tartışmışlardı. Betül Hanım "Ayrılalım o halde, al valizini git. Çalıştığın yer babamın, oturduğumuz ev de benim. Bu durumda çekip gitmek sana düşer." demişti. Bir ay kadar ayrı odalarda yattılar. Haldun Bey bu kadar aşağılanmayı kabul edemem artık, bu hayat böyle yaşanmaz diye düşünse de gidişattan korkmaya başlamıştı. Kendine, hayatına yeni bir yön verme sürecini araştırıyordu. Ama hayata sıfırdan başlamak, alacağı riskler, çok daha vasat bir yaşam standardı düşüncesi oldukça büyük korkulara sürüklüyordu. Araya bu durumu fark eden kayınpederi girmiş; kızını ve Haldun Bey'i karşına alarak çocuklarını düşünmelerini, torunlarının ayrılmış bir aile ortamında yetişmesine müsaade etmeyeceğini, bu ayrılık gerçekleşirse Haldun Bey'in şirketle ilişkisini keseceğini, iyi bir nafaka ödemesi için yakasını bırakmayacağını söylemişti. Kızına da yuvasına sahip çıkmasını, aksi takdirde hiçbir şekilde arkasında durmayacağını söylemesi Haldun Bey'i sevindirmiş; en azından kayınpederinin ısrarıyla tekrar barışmış olmaları imajı onu mutlu etmişti. Böylece korku dolu yeni hayat planını da hemen iptal etmişti. Karısı babasının attığı fırçadan etkilenmiş olmalı ki eve geç gelme dönemine son vermiş ama Haldun'a yaklaşımında bir değişiklik olmamıştı.

Haldun Bey buna benzer evliliklerinin bitme noktasına gelişlerini birkaç kez daha yaşamış, her seferinde alttan alarak evliliklerini eşini kanserden kaybedene kadar yürütmeyi başarmıştı. Bu çabasında gelecekte kayınpederinden kalacak mirasın motivasyonu hiç şüphesiz ki çok önemliydi.

O gece Büyükada'daki yazlığının balkonunda kahvesini içer-

ken son zamanlarda sıkça yaptığı gibi geçmişte yaşadıklarını düşündü, yine öfkelendi. Ne zaman düşünse yoğun bir öfke hissediyordu. Öfkesi karsına mı, kayınpederine mi, hayata mıydı? Ayırt edemiyordu ama çok öfkeleniyordu. Bir arkadaşıyla sohbetinde bu hissettiklerini anlatmıştı. Arkadaşı "Hiç kimseye değil, sen kendine öfkelen, korkudan adım atamayan sensin." dediğinde sanki kafası karışmıştı ama ardından yine özellikle kayınpederine öfkesi her geçen gün daha da artmıştı. Artık yeni bir döneme adım atmanın zamanı diye geçirdi içinden. Eşiyle yaşadığı esaret dolu evliliği bitmiş, kayınpederinden kurtulmuş, yıllarca hayalini kurduğu şirketin sahibi olmuş, kızları okumuş, evlenmiş ve yurt dışına yerleşmişti. Melike'yle tanışana kadar bir türlü atamadığı adımı artık atmalıyım dedi kendi kendine. Birden yüreğinde tuhaf bir heyecan hissetti, kalktı, telefonunu aldı. Balkondan görünen muhteşem manzaranın fotoğrafını çekerek Melike'ye gönderdi ve "Bu güzelliklere artık sensiz bakmak istemiyorum." diye de bir not ekledi.

Birliktelikleri üçüncü ayını doldururken artık gelecekleri, hatta yaz sonundaki evlilikle ilgili planlar yapmaya başlamışlardı. Evlendikten sonra Melike kendi evini kiraya verecek, Haldun Bey'in Bostancı'daki deniz manzaralı, dört odalı evine taşınacaktı. Kaan'la da tanıştırmış, oğlunun da okeyini almıştı Melike. Haldun Bey evin yedek anahtarını Melike'ye verdi. Zaman zaman Melike Haldun Bey eve gelmeden gidip yemek hazırlıyor, onu karşılıyor, evin hanımı olma rolünü büyük bir mutlulukla gerçekleştiriyordu.

O gün Melike yine Haldun Bey'in evinde yemekler hazırlamış, yemeğe Kaan'ı da çağırmışlardı. Kaan esprili, muzip, sevgi dolu ve annesine de çok düşkün bir delikanlıydı. Yemekte annesine "Oo, döktürmüşsünüz Melike Hanım. Bana hiç böyle yemekler hazırlamamıştın, bak kıskanırım!" diye takılmıştı. Haldun

Bey'e "Evinizin manzarası çok güzel." dediğinde Melike "Ne demek eviniz! Oğlum burası artık inşallah senin de evin olacak." diye araya girmişti. Haldun Bey ise sadece bir tebessüm edebilmişti. Kahvelerini içerken Kaan "Ee, benim odam hangisi, en güzelini isterim ona göre!" dediğinde Melike fark etmemiş ama Haldun Bey su içme bahanesiyle mutfağa yönelmiş, duymazlıktan gelmişti. O gece Melike oğluyla eve döndükten sonra Haldun Bey'in uykusu kaçmıştı. Kaan bu evi çok sahiplenecek olursa diye düşünmeye başlamıştı.

Ertesi gün telefonda konuşurken Melike "Kaan'a bahçeye bakan arka odayı hazırlarız. Üniversiteye girdikten sonra da istediği zaman gelir." demişti. Haldun Bey ses çıkarmadı ama yine hoşuna gitmemişti. Genç delikanlı sorun yaratabilir, arkadaşlarını eve getirebilir, başımı ağrıtacak olaylara sebep olabilir diye içinden geçirdi. Eve bir kez yerleştikten sonra git demek daha da zor olabilir diye düşündü. Düşüncesi bile korkmasına yetmişti Haldun Bey'in.

Kaan güzel resim yapıyordu, annesine ve Haldun Bey'e bir sürpriz yapmak istemiş, evlilik hediyesi olarak yağlı boya bir tablo yapmaya başlamıştı. Annesi fark etmesin diye de bir arkadaşının evine giderek çalışıyordu.

Haziran ayıydı, Kaan'ın okulu bitmiş, son sınıfa geçmişti. Bir gün sonra yakın bir arkadaşının Ayvalık tarafındaki yazlığına üç arkadaş bir haftalığına tatile gidecekti. O gün Haldun Bey Melike'yi arayarak akşam için yemeğe davet ettiğinde Melike "Kaan yarın tatile gidecek, valizini hazırlayacağım. Bugün gelemem Halduncuğum." demişti. Haldun Bey "Kendi hazırlayamaz mı?" diye aslında biraz kinayeli sorsa da Melike anlamamış "Hazırlayabilir ama yarın gideceği için bu gece onunla kalmak istiyorum." cevabını verdiğinde Haldun Bey kendi yerine Kaan'ın tercih edilmesine biraz bozulduğunu hissetse de susmuştu.

Ertesi gün Melike Haldun Bey'le telefon sohbetinde Kaan'ı yolcu ederken nasıl buruklaştığını, "Topu topu bir hafta gitti ama çok özleyeceğim." derken ona olan sevgisini anlattı. "Aslında yurtta kalsa bile üniversite bitene kadar yine de sıkça bizimle olsun istiyorum. Bu süreçler çocuklar için hiç kolay değil." dediğinde Haldun Bey "Artık büyüdü, sen olmasan da ayakları üzerinde durabilir. Ben o yaştayken evin, annemin bütün sorumluluğu üzerimdeydi." demişti. Melike "Olabilir ama şu an koşullar farklı Halduncuğum, şimdiki gençler bizler gibi becerikli de değil. Babasız büyüdüğü için ona karşı biraz hassasım galiba. O hâlâ benim küçük oğlum, her şeyim. Hayatta her şeyden değerli." diye cevap vermişti.

Haldun Bey'in bu muhabbete iyice canı sıkıldı hatta kırıldı. Ne demekti her şeyden daha önemli. Bir an düşündü. Kayınpederinin sıkça "Kızım benim için her şeyden önemli." deyişi geldi aklına. Geçmişi mi tekerrür ediyordu? Kendini bir an yine değersizleştirilmiş hissetti. İleride Melike de önceliğini hep oğluna tanırsa, oğlu başımıza maddi manevi sorun olursa… Kızlarımın beni rahatsız edecek hiçbir sorunu yok. Şimdi başkasının oğlu ya başımı ağrıtırsa diye düşündü. İçi daraldı, korktu birden. O gün bir daha Melike'yi aramadı. Gece de uykusu kaçtı, yok dedi kendi kendine daha şimdiden sorunlar başladı, tedbirli olmalıyım. Bu konuyu Melike'yle konuşmalıyım. Kararlıydı, bu saatten sonra sorun istemiyordu. Kimsenin hatta kızlarının bile kendisini yoracak, üzecek hiçbir olayına izin vermeyecekti. Gecenin ilerleyen saatleri korkusunu sanki daha da besledi. Acele mi ediyorum acaba diye düşündü. Belki de Kaan seneye okulu bitirip yurda yerleştikten sonra evlilik düşünse sanki daha doğru olacaktı. Kaan o eve yerleşirse bir sene boyunca olması muhtemel sorunları düşünmek bile korkunç geldi. Gelecekle ilgili planlarını düzgün yapmalı, hayatına sorun oluşturacak kimseyi almamalıydı.

Ertesi gün Melike her zaman yaptığı gibi sabah kalktığında

“Günaydın!” mesajını attı. Bir saat kadar sonra cevap gelmediğini fark etti. Telefonla aradı, Haldun Bey açmadı. Melike evhamlandı, Selma’yı arayıp merak ettiğini, ulaşamadığını söyledi. Selma’nın “Merak etme, az önce ben konuştum.” cevabıyla rahatladı.

Akşamüstü iki kez daha aradı. Yine cevap yoktu, bir anlam veremedi. Ertesi gün sabah kalkar kalkmaz hemen aradı, Haldun Bey telefonu açtı. Melike “Dün çok merak ettim seni, iyi misin? Selma’yı aradım.” diye nasıl meraklandığını anlatırken Haldun Bey “Kırıldım.” dedi. Anlamadı Melike. “Nasıl yani, neye kırıldın?” Haldun Bey “Sana çok kırıldım.” dedi. “Kaan’la ilgili konuşurken kendimi o kadar dışlanmış ve önemsiz hissetim ki şu an böyle davranıyorsan ileride olması muhtemel şeyler beni korkuttu açıkçası.” Melike şaşkınlıkla “Ne söyledim seni kıracak Halduncuğum? Lütfen alıngan olma.” dediğinde “Hayır!” diye buz gibi bir cevap geldi karşı taraftan. “Kaan artık genç bir delikanlı, ayakları üzerinde durabilir. Bizimle bir yıl kalması bilmiyorum ne kadar doğru olur? Bu saatten sonra ben sorun oluşturacak hiçbir ilişkinin içinde olmam. Buna kızlarım da dahil. Kaan konusu ve bu konudaki senin tutumun beni rahatsız ediyor. Kaan nedeniyle birlikteliğimizde sorunlar yaşamaktan korkuyorum, bunu da açıkçası istemiyorum. Baştan tedbirimizi almak zorundayız.” dediğinde Melike’nin boğazına sanki bir yumruk oturmuştu. Sesi titredi önce. “Kaan asla bize sorun olacak bir çocuk değil. Ayrıca bu sene tam üniversiteye hazırlanacağı yıl. Kaldı ki Kaansız bir hayatı asla düşünemem.” diye cevap verdi. Haldun Bey “İşte bu tavrın, ‘Kaansız asla olmaz.’ deyişin, bu konudaki konuşmaların beni çok kırıyor hem de korkutuyor.” Melike “Halduncuğum, Kaansız tabii ki olmaz, o benim canım.” dediğinde Haldun Bey “O halde bilemiyorum ama bence önümüzdeki sene Kaan üniversiteyi kazanıp yurda yerleşene kadar bu yıl belki evlilik planımızı ötelememiz çok daha iyi olur.” demişti.

Melike sanki şoka girmişti. "Halduncuğum nasıl olur? Neler söylüyorsun? Konu evlenip evlenmemiz değil inan ki. Hatta biliyorsun, evlilik konusunda ben 'Acele etmeyelim.' diyordum ama Kaan'ı sorun etmeni açıkçası sana hiç yakıştıramadım." dediğinde Haldun Bey "Bak!" dedi, "Şimdiden beni Kaan için çok kırıyorsun." Melike "Seni kıracak kesinlikle hiçbir şey söylemedim ama öyle anlaşıldıysam çok özür dilerim." derken sesi ağlamaya dönüşmüştü. Haldun Bey "Tamam şimdi kapatalım o halde, sonra konuşuruz." diyerek telefonu kapattı.

Melike çökmüştü, şaşkındı. Ağlayarak hemen Selma'yı aradı. Olanları anlatırken "Ne olur akşam gel, hiç iyi değilim." dedi. O akşam saatlerce bu konuyu masaya yatırdılar. Selma'ya göre de Melike'nin bir suçu yoktu "Seni çok seviyor. Sen Kaan, Kaan dedikçe anlaşılan kıskandı, seni paylaşamıyor. Ayrıca haklı, Kaan'ın sürekli sizinle kalacağını düşünmüş olabilir. Sen 'Sadece bu yıl kalacak.' diye demek ki açıklamadın, adamcağızı bu bilinmezlik ürkütmüş belli ki." yorumunu getirdi. Melike "Kaan bu yıl bizimle ama inşallah üniversiteyi kazanıp yurda yerleştiğinde de hafta sonları, tatillerde, yazın ya da istediği zaman oğlum evimize, annesine gelemeyecek mi yani?" Selma "Olur mu öyle şey? Haldun Bey'in on yedi yaşında bir genci istememesi… Böyle bir şey mümkün değil. Bir anneden evladını bırakmasını isteyecek kadar vicdansız asla olamaz. Bana göre onu yeterince sevmediğini düşünerek kaygılandı. Hatta Kaan'ı kıskandı, erkekler böyle çocuk gibidir." Melike "Bugüne kadarki tutumundan öylesine sevgi dolu, güvenilir bir insan olduğundan emin olmuştum ki Kaan'ı istememesi diye bir şey aklımın ucundan bile geçmedi. Ayrıca ben bir anneyim, oğlumdan vazgeçebilir miyim?" dediğinde Selma "Canım abartma, sana vazgeç diyen mi var? Böyle bir düşüncesi mümkün değil, olmaz. Siz son konuşmalarınızda bence birbirinizi yeterince anlayamadınız. Sen de onu ne kadar sevdiğini demek ki yeterince hissettiremedin, en kısa zamanda

konuşun. Biliyorum şu anda boşa üzülüyorsun, en geç birkaç gün içinde mutlaka barışırsınız, bak göreceksin." diyerek Melike'yi biraz olsun yatıştırdı. "Ama seni burada böyle yalnız bırakmam. Kaan da tatilde gel, bende kal." diyerek Melike istemese de Selma onu zorla kendi evine götürdü.

Selma ne kadar rahatlatsa da o gece Melike elinde olmadan hem ağladı hem düşündü; bir yanda canı, Kaan'ı... Tek evladı. Diğer yanda da yıllar sonra kavuştuğu "Ruh eşim, hayallerimin de ötesinde bir erkek" dediği sevdiği… Kaan'la ilgili Haldun Bey'in tutumu yıkmıştı onu ama acaba Selma'nın dediği gibi kıskanmış olabilir miydi? Haldun Bey'in on yedi yaşında pırıl pırıl bir genci istememesi… Böyle bir şey mümkün değil. Selma haklı belki de onu ne kadar sevdiğimi demek ki yeterince hissettiremedim diye düşünerek uykuya daldı.

Haldun Bey'in Melike'yle telefon konuşmasının ardından sanki korkuları biraz dağılmıştı. Kaan'la ilgili düşüncesini artık biliyordu Melike. Bu konuda da kararlıydı ve taviz vermeyecekti. Kaan tabii ki annesini ziyarete gelebilirdi ama kesinlikle birlikte yaşamamalıydılar.

Sabah uyandığında Melike sanki daha sakindi. Selma'yla birlikte kahvaltı yaptılar. Selma yine "Adam seni öyle seviyor ki Kaan'ı bile kıskandı, bugün ara onu ne kadar sevdiğini söyle, içi rahatlasın. Bak göreceksin her şey düzelecek." diyerek araması için teşvik etti.

Melike her sabah attığı günaydın mesajını atmadı bu kez. Akşama kadar onun aramasını bekledi. Ses çıkmayınca telefon konuşmasında söylemek istediklerini tam söyleyemeyeceği kaygısıyla mesaj yazmaya karar verdi.

"Halduncuğum, merhaba. Dün sen 'Beni kırdın, çok üzül-

düm' dedin ya o andan itibaren inan ki ben de yandım, tarifsiz üzüldüm. Anladım ki senin üzülmene dayanamam, asla da sensiz yaşayamam.

Halduncuğum, seni tanıdığım andan itibaren öyle güzel duygular içindeyim ki bu ödül için her gün Tanrı'ya şükrettim. Sana çok belli etmesem de mucizemsin benim. Son yıllarda başıma gelen en güzel şeysin. Bilmeni isterim ki seni anlatamayacağım kadar çok seviyorum, lütfen bu konuda hiç şüphen olmasın. Ama sanıyorum birbirimizi yanlış anladık hatta istemeden kırdık.

Halduncuğum, Kaan benim oğlum ve şu an henüz on yedi yaşında. Özellikle bu yıl onun için çok önemli, biliyorsun. Üniversite hazırlık sürecinde yanında olmam, ona destek vermem şart. Sonrasında bir yurda tabii ki yerleşecek. Bir anne evladından ayrılabilir mi? Tatillerde tabii ki annesine yani bize gelecek. Kendi ayakları üzerinde durana kadar yanında olmam benim annelik görevim. Ama Kaan artık senin de oğlun, benim de iki kızım olduğu gibi. Ama ona olan sevgim seni çok sevmeme asla engel değil Halduncuğum, ömrümün sonuna kadar bilmelisin ki seni hep seveceğim.

Ahh be Halduncuğum, hayat birbirimizi kıracak, küsecek kadar uzun değil inan ki! En azından yüz yüze konuşursak belki birbirimizi daha net anlarız ümidindeyim. Yine de evliliği erteleyeceksek ya da bitireceksek de helalleşerek vedalaşırız. Ne dersin?" diye yazarak mesajı yolladı.

Haldun Bey bu buram buram sevgi kokan mesajdan etkilenmiş, "Bitireceksek de…" sözünden de ürkmüştü. Hemen arayarak "Yarın akşam Ada'dan Bostancı'ya geçeceğim, akşama görüşelim mi?" diyerek davet etti.

Melike bir anda mutluluktan uçar gibi hissetti kendini. Nasıl da yanlış anladık birbirimizi diye geçirdi içinden. Selma içeri girdiğinde boynuna sarılırken sevinçle "Barıştık." dedi Melike. Selma "Yaşasın, biliyordum, bak boşu boşuna üzdün kendini. Haldun Bey düzgün bir insan, on yedi yaşındaki çocuğu alt tarafı bir yıl evinde tutamayacak mı? Ama dedim ya sen 'Kaan, Kaan' dedikçe adam kıskandı. En çok onu sevmeni istiyor, adam kör kütük âşık." derken kahkaha atıyordu. "Yalnız seni böyle görmesin, ağzın, yüzün hep uçuk. Korkar vallahi, çöktün bir günde be kızım!" dediğinde Melike "Merak etme, yarın kuafördeyim." demişti.

Melike sabah sevinçle kalktı. Selma'yla birbirlerine takılarak yapılan neşeli bir kahvaltının ardından Moda'daki kuaföre gidecekti. Saçının dip boyası gelmişti. Orda yapılan manikürü de beğeniyordu. "Kaan da yarın sabah uçağıyla geliyor, eve gelmesi on biri bulur. Ben de gece Haldun'da kalırım, oğlum gelmeden eve gelirim. Oğlum eve geldiğinde beni bulsun." demişti.

Haldun Bey Melike'ye söylediği gibi ertesi gün Bostancı'ya geçmişti. Akşam yemeği için de balık aldı. Melike geldiğinde birlikte pişiririz diye düşündü. İlerleyen saatlerde televizyona bakarken bir filmde gençlerin bir kavga sahnesi birden gözüne ilişti. Gençler birbirini öldüresiye döverken polis gelerek gençleri götürüyordu. Ardından da karakola gelen bir babaya oğlu yumruklarını sıkarak "Senden nefret ediyorum, seni öldüreceğim!" diye bağırıyordu. Korktu Haldun Bey. İnsanın gerçek evladı bile bunları yapabildikten sonra başkasının çocuğuna nasıl güvenebilirdi? Ayrıca kendine Kaan'ın böyle rezillikler yaşatmayacağını kimse garanti edemezdi. Korkusu sanki zihnini iyice bulanıklaştırdı, Hay Allah! Bu yaştan sonra kimsenin çocuğunun derdiyle uğraşamam, başıma bu saatten sonra dert açmayayım diye geçirdi içinden.

Tam o sırada telefonu çaldı. Arayan arkadaşı Murat'tı. Haldun, Murat'ın sesini duyunca rahatladı. "İyi ki aradın, tam da sıkılmıştım." dediğinde Murat "Hayırdır?" diye sordu. Haldun "Biliyorsun, yaklaşık üç aydır Melike'yleyim ya… Hay Allah, sen niye aramıştın? Sormadım, hemen derdimi anlatmaya kalktım." dediğinde Murat "Önemli değil, hatırını soracaktım sadece. Anlat, niye sıkıldın? Haldun "Melike'yi çok beğeniyorum, çok da mutlu olacağımızı düşünüyorum, şu ana kadar hiçbir olumsuzluk olmadı aramızda ama oğlu beni korkutuyor." Murat "Oğlu kaç yaşında?" diye sordu. "On yedi." dedi Haldun. "Uff, tam da ergenlik dönemi! Aman sana nasihatim olsun, üstüne yıkılmasına izin verme. Bak Kürşat da 'Çok seviyorum, aşığım. Onun çocukları benim de çocuğum.' dedi ve evlendi. Şimdi 'Huzurlu bir günüm geçmiyor.' diyor." Arkadaşıyla yaptığı telefon sohbetinin ardından bu konuşma hiç de iyi gelmedi diye düşündü Haldun Bey. Sonra yok yok, iyi oldu, beni kendime getirdi, çok iyi oldu diye içinden geçirdi. Ardından düşündü, akşam Melike gelecekti. Ondan etkilenip zayıf davranırsam Kaan konusunda ya tamam dersem diye içinden geçirdi. Birden Melike'den mi, kendinden mi anlamadı ama müthiş korkup kaygılandığını fark etti. Etkileneceksem niye görüşeceğim o halde? Görüşmek işleri sarpa sarmaktan başka bir işe yaramaz. Melike Kaan olmadan olmaz diyordu. Başını derde sokmasının âlemi yoktu. Hemen telefonunu aldı, Melike'ye bir mesaj atarak telefonunu kapattı.

Melike kuaförde saçlarını sadece dip boyası yaptırmakla kalmamış, röfle de attırmıştı. Saate baktı, daha on beş otuzdu. Haldun Bey'in evinin anahtarını Selma'ya gittiği akşam yanına almamıştı. Bu nedenle Haldun'dan erken eve gitse kapıda kalacaktı. Acele etmesine hiç gerek yoktu, manikür ve pedikürünü de rahat rahat yaptırabilirdi. Manikür yapan kız "Abla bugün her zamankinden çok daha neşeli ve güzel görünüyorsun." dediğinde gülümsemiş, içinden de "Aşk böyle bir şey." demişti.

Kuaförde işi bitip saate bakmak için telefonu eline aldığında Haldun Bey'in mesajını gördü. "Melike galiba bu iş olmayacak. İnşallah başka bir zaman bir kahve içeriz." Kuaför az önce kahkahalar atan kadının şimdi gözyaşları içinde olmasını anlayamadı ama Melike'nin ricasıyla bir taksi çağırarak bindirdi. Melike bir an şoföre nereye gitmek istediğini söyleyemedi. Sonra hatırladı, sabah Kaan gelecekti. Kendini böyle üzgün görmemeliydi. Ağlayarak Selma'nın evinin adresini söyleyebildi.

Yolda Kaan'a sabah kendisini beklemesin diye "Kaancığım, Haldun amcanın Ada'da işi varmış, bugün gelemiyor. Ben bu gece de Selma'da kalacağım, yarın akşama gelirim." diye mesaj çekti.

Kaan sabah arkadaşlarıyla uçaktan indi, eve gitti. Yaptığı tablo bitmişti ve muhteşem olmuştu. Tabloyu eve, annesine getirmeyi planlıyordu ama eve getireceği yerde direkt Haldun amcamın evine götürsem, sonra da onları çağırsam diye düşündü. Müthiş bir sürpriz olacaktı. Nasıl olsa Haldun amcası şu an Büyükada'daydı. Haldun Bey'in evinin anahtarını ayakkabılığın üzerinden alarak bir taksi çağırdı ve Bostancı'ya gitti. Kapıyı açarak içeri girdi. Tabloyu kendileri istedikleri yere asarlar diye içinden geçirerek kanepenin üzerine yerleştirdi. Tam evden çıkarken sıkıştığını fark etti, banyoya yöneldi. İçeri girmesiyle gördüğü sahne, ömür boyu zihninden gitmeyecekti. Haldun Bey banyoda yerde yatıyordu.

Doktor hastanede Melike'nin de aralarında bulunduğu yakınlarına "Sol tarafı felç, erken getirilebilseydi ilk saatte yapılan toplardamar içi pıhtı çözücü ilaç uygulardık. Şu anki felç durumu, kalıcı hasarı büyük olasılıkla olmazdı. Geç kalınmış ama buna da şükür, en azından hastanız hayatta." diyecekti.

Haldun Bey gece müthiş bir baş ağrısıyla uyandığını, banyoya

zorla gittiğini, sol tarafındaki hissizliği fark ettiğini hatırlıyor, gerisini hatırlayamıyordu.

Eğer o gece evde Melike olsaydı zamanında yetiştirilecekti hastaneye. Sonuç bu kadar ağır olmayacaktı. En azından Kaan yetişmiş, ambulans çağırarak hastaneye götürmüştü. Belki de hayatını kurtarmıştı. Ama artık Haldun Bey için ne yazık ki bütün korkularıyla yüzleşme vaktiydi sanki: yalnızlık, hastalık, yaşlılık… Hepsi, bütün korkuları onu bekliyor gibiydi. Melike'nin, Kaan'ın odası olarak düşündüğü odaya Moldovyalı bir bakıcı yerleşecekti.

Haldun Bey yatakta yatarken sıkça annesinin sesi çınlayacaktı kulaklarında "Oğlum bu kadar korkak olma, şans cesurların yanındadır!"

Korku

Korku, gerçek bir tehdit ya da tehlike veya tehlike olasılığı karşısında kişinin gösterdiği doğal bir tepkidir diye tanımlanır. Psikolojide en temel insani duygulardan biri olarak kabul edilmektedir. Bunun anlamı şudur: İnsanoğlu, tarihin tüm zamanlarında ve tüm mekânlarında korkuyla var olmuştur.

Korkuya ihtiyacımız var çünkü bütün duygular gibi korku da bize bir mesaj verir. Tehlikelere karşı uyanık kılar bizi. Kendimizi korumamızı sağlar. Hayatta kalma becerimizi alarma geçirerek adeta bizi birer usta cankurtarana çevirir. **Şunu net olarak söyleyebiliriz ki şayet hiç korkmasaydık insanlık var olamazdı.**

Normal (işlevsel olan) korku, düzeyi "gerçekçi" olandır. Gerçekçi korkuda ortada gerçekten tehlikeli bir uyaran vardır ve önlem alınmazsa kişi gerçekten bir zarar görebilir. Örneğin, başınıza bir silah dayandığında, bir araba üzerinize doğru geldiğinde, yakınınızda bir bomba patladığında, bir hayvan saldırdığında vb. gerçekten korkarsınız. Kaldı ki korkmanız da gerekir. Önemli olan, korkuyu yerinde ve yeterince deneyimleyebilmektir.

Bazen ortada gerçek bir korku uyaranı olmasa da korkabiliriz. Aldatılmaktan, parasız kalmaktan, sınavda düşük puan almaktan, alay edilmekten, küçük düşmekten vb. korkabiliriz.

Yönetebileceğimiz korkuları, altından kalkamayacağımız felaketler olarak düşünerek korkarız. Korku, gerçekçi olmaktan çıktığı takdirde insan ruhunu sınırlayan ve zincire vuran bir duygudur. Korkuların gerçekçi olmayan korkulara dönüşmesinde ve kalıcı olmasında çocukluk deneyimlerinin önemi çok büyüktür.

Korku, **gerçekçi** olmaktan çıktığı oranda insanın psikolojik sağlığını olumsuz etkiler hale gelebilir. Hayat karşısında hep tehlike odaklı yaşıyorsak, olası bir durumla ilgili hep olumsuz tarafları görüyorsak hayat bizim için çok kısıtlı bir alana sıkışmış olur. Bu da hayatın neşesini, üretkenliğini, keyfini, lezzetini hatta önümüze çıkan fırsatları kaçırmamıza yol açar. Bu duygunun nerede başlayıp nerede bitmesi gerektiğini bilemeyenlerde paranoyaya dönüşür.

Haldun Bey'de olduğu gibi…

Korkularının gerçekçi olmadığını fark edip üzerine gidebilenler sağlıklı bir ruh haline kendilerini evirebilirler. Ama birçok kişi bunu ne yazık ki yapamaz. Sonuçta Haldun Bey gibi hayatı planlarken aslında kaçırırlar.

Bahar'ın Üzüntüsü

Cumartesi olmasına rağmen Bahar erkenden uyandı, içi içine sığmıyordu. Pencereyi açtı. Ilık bir bahar havası içeriye dolunca heyecanla çarpan kalbi daha da bir uçuş uçuş oldu. O gün çok yoğun geçecekti. Uff, sakin olmalıyım, bu kadar heyecana gerek yok diye geçirdi içinden. İstemeye gelinen ilk kız ben değilim ya! Tolga ve ailesi o akşam Bahar'ı istemeye gelecekti.

Tolga iyi eğitim almış, oldukça iyi bir ailenin tek çocuğu, çevresi tarafından oldukça saygı gören biriydi. Bahar'la aynı şirkette, yöneticisi konumunda çalışıyordu. Edebiyattan, sanattan anlıyor; oldukça zevkli giyiniyordu. Entelektüel birikimi de Bahar'ı hayran bırakıyordu.

Altı aydır çıkıyorlardı. Tolga bir buçuk ay önce evlenme teklif etmiş ve ailesiyle tanıştırmıştı. Bahar evlilik teklifini aldığının ertesi günü çok mutlu bir ruh halinde kendisinden beş yaş büyük ve evli olan ablasına gidip gelişmeleri, Tolga'nın annesini, babasını uzun uzun anlatmıştı. "Çok iyi insanlar, annesi öğretmen, babası bankacı. Bana o kadar sıcak ve sevgi dolu yaklaştılar ki…" derken sevinçten gözleri ışıl ışıldı. "Sen iyice âşıksın." demişti ablası. Bahar "Galiba." dedi, "Yirmi yedi yaşına geldim ama çok da bir deneyimim olmadı. Biliyorsun, iki kez çıktım, biri terk etti, diğeri de psikopat çıktı. Şu an hissettiğim duyguları tarif bile edemiyorum. Tolga'yla her şey öylesine düzgün ve sorunsuz gidiyor

ki çocukta bir kusur arasam da bulamıyorum. Eğitimli, iyi bir işi var, iyi bir ailede yetişmiş, bir buçuk yıldır aynı şirkette çalışıyoruz. Herkes tarafından çok seviliyor, beni çok seviyor, değer veriyor ve evlenmek istiyor… Daha ne ister genç bir kız!" diyerek sevinçle ablasına sarılmıştı.

İstemeye geldiklerinde gece çok keyifli geçmişti. Tolga'nın beyefendiliği, yakışıklılığı, kibarlığı bütün aileden tam not almış; aileler de birbirinden çok hoşnut kalmıştı. Devamında nişan, üç ay sonra da nikâhın ardından verilen çok nezih bir kokteylle evlendiler. Nikâhta Tolga ve Bahar çifti öylesine güzeldi ki davetlilerin birçoğu "Gözümüzü alamıyoruz." diyordu. Annesi ve ablasının da dediği gibi "Her şey öylesine güzel, yolunda ve su gibi akıp gitmişti ki..."

Bahar'ın nikâh şahidi eniştesi, Tolga'nın şahidi dostum, abim dediği Nurettin Bey'di. Nurettin Bey Alman bir hanımla evliydi, beş ve yedi yaşında iki erkek çocukları vardı. Tolga'nın çalıştığı şirkete girmesinde de oldukça etkisi olmuştu. Daha birçok konuda Tolga'ya destek olmuş, Tolga'nın deyimiyle "tam bir dosttu". Bahar da Nurettin Bey ve eşini çok sevmişti. Balayında Bodrum'a gittiler. Orada oldukları dönemde Nurettin Bey ve eşi de aynı bölgede tatile geldiler. İki akşam buluşup oldukça eğlenmişlerdi.

Balayının ardından İstanbul'a döndüler ve yeni düzenlerine büyük bir mutlulukla başladılar. İş hayatları da aynen devam ediyordu. Artık işe birlikte gidiyorlar, akşam eve geldiklerinde birlikte yemek hazırlıyorlardı. Tolga birçok konuda olduğu gibi mutfak konusunda da Bahar'a yardımcı oluyordu.

Cuma akşamları Tolga, Nurettin Bey ve erkek arkadaşları ile oyun oynamak için buluşmaya gidiyor, Bahar da o akşamlar annesinde kalıyordu. Cumartesi sabahı buluşup genellikle dışarıda

kahvaltı ediyorlar, akşamına da Tolga "Hayatımız sadece iş ev döngüsünden ibaret olmasın, biraz da renk katalım." gibi önerilerle mutlaka dışarıda bir yemek, devamında sinema, tiyatro gibi Bahar'ı mutlu edecek bir organizasyon yapıyordu.

Evliliklerinin dördüncü ayında, bir cuma akşamı annesine gittiğinde ablası da gelmiş ve sohbet ederken "Nasıl gidiyor, eş olarak nasıl biri Tolga?" diye sormuştu. Bahar "Tolga koca olarak da mükemmel, bana saygılı, sevgi dolu, her konuda destek oluyor; benim mutlu olmam için eminim her şeyi yapar, çok şanslıyım." derken Bahar'ın adeta gözleri parlıyordu. Ablası da "Biz de farkındayız, Tolga gerçekten çok iyi ve çok düzgün bir insan, gördüğüm kadarıyla çok da iyi bir koca. Sen çok duygusal, çok naifsin, benim gibi değilsin. Tolga gibi ince düşünceli, duyarlı, seni bu kadar seven, düşünen biriyle evlenmeseydin mutlu olamayabilirdin, ayrıca bizlere karşı da çok saygılı, sevgi dolu. Ben ve enişten de çok seviyoruz." demişti.

Annesi "Kızım benim içim de çok rahat, Tolga'yı çok seviyorum ama yeni evlisiniz. Her cuma kocan arkadaşlarıyla buluşuyor, sen neden gitmiyorsun?" diye sormuştu. "Tolga yıllardır Nurettin Bey ve eski arkadaşları ile buluşup oyun oynuyor. Benim ne işim var onların arasında, hiçbirinin karısı gelmiyor ki…" demişti Bahar. "Ayrıca biz ilişkimizde birbirimizi boğmuyoruz, ben de arkadaşlarımla Tolga olmadan buluşuyorum ya da işte bakın sizlerde kalıyorum. Biz birlikteyiz ama bir o kadar da özgürüz." dediğinde annesi " Bu gençleri anlamak mümkün değil, özgürlük de neymiş?" diye cevap vermişti.

Evliliklerinin altıncı ayında Bahar hamileydi. Her ikisi ve aileler bu durumdan çok mutluydu. Bahar'ın hamileliği oldukça zor geçiyordu. Bu dönemde karı koca önlerindeki süreçle ilgili konuşup Bahar'ın işten ayrılmasına karar verdiler. "Aldığım pirimler önümüzdeki süreçlerde daha artar, sıkıntı yaşamayız, an-

nelerimizin çocuk bakmaya sağlıkları elvermez. Oğlumuzu bakıcılara bırakmayalım, sen büyüt." demişti Tolga. Bahar da bebeğini kendi büyütmek istiyordu. Tolga ailesini rahatlıkla geçindirecek kadar kazanıyordu nasıl olsa. Bu ortak karardan ikisi de memnundu.

Oğulları Mert dünyaya geldiğinde "örnek çift, örnek aile tablosu" daha da bir perçinlenmişti. Tolga oğluna çok düşkündü, "Oğlu için çıldırıyor." diyordu Bahar. Bahar artık evde oğlunu büyütmekle meşguldü. Tolga bu süreçte şirkette yükselmiş, çok daha iyi bir ücretle yeni bir projenin başına getirilmişti. "Oğlum uğurlu geldi." diyordu. Her cuma Tolga yine arkadaşları ile oyun oynamak için buluşuyor, alkol de aldıkları için genelde geceyi arkadaşlarıyla geçiriyor ve eve sabah geliyordu. Bahar da "Arabayı alkollüyken kullanma, gece kal." diyor, kendisi de annesine gidiyordu. Hafta sonları Tolga "Evde bunalıyorsun, üzülüyorum." diyerek oğlunu ve karısını alıp dışarı çıkıyorlar; ailelere, arkadaşlarına ya da yemeğe gidiyorlar, bu da Bahar'a oldukça iyi geliyordu. Her şey öylesine yolunda ve güzel gidiyordu ki Bahar ve Tolga çifti Mert'in de katılmasıyla çok güzel bir aile olmuşlardı.

Bir gün Bahar'ı üniversite yıllarından arkadaşı olan Aysu aramış, dertleşmek için gelmek istemişti. Aysu ağlamaktan gözleri şişmiş bir halde geldi Bahar'a. Evliliklerinin yolunda gitmediğini, kocasının ilgisizliğini hatta hayatında başka bir kadın olabileceği endişelerini, defalarca affetmesine rağmen aynı şeyleri tekrarladığını ve ayrılmayı düşündüğünü uzun uzun anlattı Bahar'a.

Bahar arkadaşının durumuna çok üzülmüştü. "Başka bir kadın… " dedi Aysu'ya, "Emin misin?" "Evet, mesajlarını yakaladım." diye anlattı Aysu "Bu ilk de değil ayrıca." Bahar bir an başka bir kadın, aman Tanrım! İnsan buna nasıl dayanır, bir kadın için bundan daha kötü, daha acıtıcı bir şey olamaz diye içinden

geçirdi. Aysu konuşurken Tolga'yı bir başka kadınla düşündü bir an, sanki içi sızladı. Ama Tolga'ya öylesine güveniyordu ki asla böyle bir şey yapmayacağından emindi. O akşam Bahar, Tolga'ya daha bir fazla sevgiyle sarılırken bir kez daha ne kadar iyi biriyle evlilik yaptığını ve ne kadar şanslı olduğunu fark etti.

Bahar oturduğu sitede iki arkadaş edinmişti. Onlar da kendi gibi çocukları olduktan sonra iş hayatlarına ara vermişlerdi. Hafta içi hemen her gün sabah kahvesinde bir araya geliyorlar, haftanın iki günü platese katılıyorlar, bazı günler de çocukla gidilebilecek yerlere birlikte gidiyorlardı. Yine bir sabah kahvesinde bir araya geldiklerinde sohbet ederken Bahar, komşusu Sema'nın neşesinin biraz kaçık olduğunu fark etmişti. "Neyin var?" diye sorunca Sema gece eşiyle biraz tartıştığını söyleyerek "Her gece sevişmek istiyor, ben de 'yorgun oluyorum, artık bıktım.' dedim. Bu sözüme alındı beyefendi." deyince Bahar şaşırmıştı. Hayretle gözlerini açarak "Her gece mi? Biz haftada en fazla bir kez sevişebiliyoruz, hele Mert doğduktan sonra hiç aklımıza gelmiyor. Ben zaten cinselliğe çok düşkün değilim, Tolga da benim gibi. Bu konuda da anlaşıyoruz." demiş, ardından da "Vallahi Semacığım haklısın, her gece de çok fazla…" diyerek Sema'yla epey dalga geçmişlerdi. Ardından Sema "Ya iyi ki birbirimizi bulduk yoksa bu evde oturma, çocuk bakma süreci çok sıkıcı olacaktı, kafayı yerdik vallahi!" dediğinde Bahar da "Evliliğimde çok mutluyum, Tolga çok iyi bir insan ve çok iyi bir eş ama siz olmasanız gündüzler yine de çok sıkıcı olurdu." demişti.

Dünya tatlısı oğulları Mert bir yaşına gelmişti. Haziran ayından itibaren Bahar her cuma sabahtan oğlunu alarak annesinin Tekirdağ'daki yazlığına gidiyor, cumartesi akşamı da Tolga geliyor ve pazar öğlen gibi tekrar evlerine dönüyorlardı. Bahar bunun özellikle Mert'e çok iyi geldiğini düşünüyordu. "Açık havadan olsa gerek Mert yazlığa gelince daha bir huzurlu, keyifli oluyor; iştahı da açılıyor." diyordu.

Temmuzun ilk haftasıydı, yine bir cuma günü Bahar, Mert'i alarak Tekirdağ'a annesine gitti. O gün Mert biraz huysuz ve keyifsizdi. Gece yarısına doğru Mert'in kusmasıyla uyandı Bahar, oldukça da ateşliydi Mert. Hemen ateş düşürücü şurup verdi ama yine de kustu, paniklemişti Bahar. Sabah erkenden hazırlandı. Annesi "Burada bir doktora götürelim." dese de Bahar "Kendi doktoruna götüreyim, geç kalmayayım. Bugün cumartesi, doktoru yarım gün çalışıyor." diyerek yedi buçuk gibi Mert'i hazırlayıp arkadaki çocuk koltuğuna yerleştirerek yola çıktı. Bir an Tolga'yı aramayı düşündü, saat çok erken, arkadaşlarında yatıyorsa telefonu çaldırmayayım, eve gidince ararım diye düşünerek yola çıktı. Mert yolda da epey huysuzdu ama eve yaklaşmışlardı ki uykuya daldı. Bahar oturdukları siteye girip arabasını park ederken Tolga'nın arabasını gördü ve sevindi. Mert'i uyandırmadan yavaşça kucağına aldı. Bütün geceyi uykusuz geçiren Mert şimdi mışıl mışıl uyuyordu. Bahar oğlunu uyandırmamak için oldukça gayret göstererek yavaşça oturdukları dairenin kapısını açtı ve ayaklarının ucuna basarak yatak odasına yöneldi, kapı kapalıydı. Kapıyı yavaşça açtı. İşte o an dünyası yıkılacaktı.

Tolga ve Tolga'nın beline arkadan kollarını dolamış Nurettin Bey çırılçıplak uyuyordu.

Bahar o ana dair hatırladıklarını daha sonra düşünse de tam netleştiremiyordu. Tolga'nın "Yanlış anladın, ne olur dur, anlatayım! Gitme, yalvarırım!" gibi sözlerini hatırlıyor ama arabaya Mert'le nasıl bindiğini, ablasına nasıl gittiğini hatırlayamıyordu. Ablasının evinin önüne geldiğinde Mert de arkada yırtınırcasına ağlıyordu. Bir an ne yapacağını düşündü. Ablasına ne diyecek, bu durumu nasıl açıklayacaktı? Yaşadığı şokla arabada bir süre öylece oturuyor, Mert'in feryadını bile duymuyordu. Sonra Mert'i alarak ablasına çıktı. Ablası kapıyı açıp Bahar'ı titrerken ve bembeyaz bir yüzle görünce "Ne oldu?" diye korkuyla bağırdı. Bahar

Mert'i ablasının kucağına bırakırken hıçkırıklarla "Bu gece Mert hastalandı, hiç uyumadım, şimdi de Tolga'yla biraz tartıştık." diyerek yere yığıldı.

Bahar o geceyi ablasında geçirdi. Mert'i doktora götüremedi ama ablası telefonla doktoruyla konuşarak bir ateş düşürücü almış ve Mert'in ateşi düşmüştü. Ablasının neler olduğuna dair tüm sorularına sadece "Tartıştık." dedi Bahar. Tolga'nın ısrarlı aramalarına cevap vermedi, aramalar kesilmeyince telefonunu kapattı, ablasına da ararsa orada olduğunu kesinlikle söylememesini istedi. Ertesi gün de tekrar Tekirdağ'a annesinin yanına döndü. Annesine hiçbir şey söylemedi ama annesi ablasından Bahar'ın hiç de iyi olmadığını öğrenmişti.

Bahar sonraki günler daha da karışık, daha da dayanılmaz duygular içine gömüldü. Bazen öfke, bazen utanç, çoğunlukla da üzüntü, her geçen gün sanki içini daha da yakıyordu. Nasıl olabilir böyle bir şey, beni nasıl bu kadar kandırabilir, bana âşıktı, her şey nasıl yalan olabilir, nasıl hiçbir şey anlamadım, böyle bir eğilimi varsa neden benimle evlendi gibi sorular beynini kemiriyordu.

Ya oğlu… Oğlunu düşündükçe çok daha fazla dibe vuruyordu. İleride oğlum ya bu durumu öğrenirse, babasının bir ibne olduğunu duyarsa diye düşündüğü anda kendi durumunu unutuyor, oğlu için içi yanıyordu. Oğlum bunu asla bilmemeli, sürekli içinden bu cümleyi geçiriyordu.

Bu arada zaman zaman telefonunu açtığında Tolga'nın yalvaran mesajlarını görüyor ama çoğunlukla okumuyordu.

İlerleyen günlerde elindeki parası da bitmiş, çocuğun bez, mama gibi ihtiyaçlarını annesi karşılıyor üstelik bu duruma bir açıklama da getiremiyordu. Annesinin "Neler oluyor kızım?" diye ısrarlı sorularına cevap veremiyor, "Kavga ettik, sorup dur-

ma!" diye geçiştiriyordu. Birkaç kez Tolga'nın işte olduğunu bildiği hafta içi gündüz eve gidip Mert'in ve kendisinin ihtiyacı olan giysileri alarak kaçarcasına hemen evden uzaklaştı.

Ablası bir gün telefonla aradığında "Yoksa Tolga'nın hayatında başka bir kadın mı var? Saklama ne olur, söyle. O kadar üzgünsün ki aklıma başka bir şey gelmiyor." dediğinde Bahar başka bir kadın olmadığına yeminler etmişti. Gerçekten de başka biri vardı ama başka bir kadın yoktu. Ablasına anlatmayı, "Bir erkek var." demeyi o an ve sonraki dönemde çok düşündü ama her seferinde ablasının da eşiyle paylaşacağını ve enişteşinin böyle bir durumda sesiz kalacak biri olmadığını, bu duruma mutlaka el koyacağını, sonuçta da başkaları tarafından öğrenileceği düşüncesi onu vazgeçiriyordu.

Belki Mert olmasaydı söyleyebilirdim diye düşünüyordu ama oğlunun babasının bu şekilde bilinmesini şimdilik istemiyordu.

Ayrılacaktı ama düşündükçe işin içinden çıkamıyordu. Kesinlikle ayrılmalıydı ama nasıl? İşten çıkmıştı, kendi ailesi ancak kendilerini çevirebiliyordu. Oğlu daha çok küçüktü, iş nasıl bulacak, bulsa küçücük oğluyla nasıl çalışacaktı? Annesinin sağlığı da hiç iyi değildi, Mert'e bakamazdı. Aldığını kiraya mı, bakıcıya mı, nereye yetiştirecekti? Tüm bunları da düşünmek tuzu biberi oluyordu yaşadığı travmanın.

Bu arada bir erkeğin başka bir erkekle birlikte olabilmesi Bahar'ın çok az bildiği konulardı. Sadece kulaktan dolma bilgilerden ibaretti. Liseden arkadaşı Ömer psikolog olmuştu. Zaman zaman da haberleşiyorlardı. Onunla konuşmaya karar verdi. Bir arkadaşının başına gelmiş gibi anlatacaktı. Yüz yüze konuşsalar yüzünün ifadesinden kendi başına geldiğini anlar kaygısıyla telefonla konuşmanın daha iyi olacağını düşünerek aradı. Telefonda Ömer Tolga'yı evliliklerini sorduğunda her şeyin çok güzel gittiğini söyledi Bahar. "Bir arkadaşımın yaşadığı bir olay için

seni rahatsız ediyorum, hiç bilmediğim konular." diyerek yaşadıklarını arkadaşı yaşamış gibi anlattı. "Kız şimdi ne yapacağını bilemiyor, kocası da son derece erkeksi ve çekici biriydi, öyle ayol mayol diye de konuşmazdı." diye ekledi. Ömer'in "Çoğunlukla biseksüellik geylerin en büyük maskesi." diye cümleye başlaması Bahar'ı daha konuşmanın başında dibe çekmişti. Bizim ülkede biseksüellerin hemen hepsi evli. Birçoğu bu durumlarına paravan olsun diye evleniyor hatta çocuk yapıyor." dediğinde Bahar sanki titrediğini hissetti. "Oğlum ve ben sadece bir paravan mıydık yani?"

Ömer devam ediyordu "Bu konuda çok danışanım oldu ve çok araştırdım. Eşcinsellerin büyük bir kısmı son derece erkeksi tipler. Çoğunlukla kaybedecek bir şeyi olmayan efemine adamlar; ayol diye konuşarak, kırıtarak, kadın gibi davranarak, makyaj yaparak, kaşını alarak ortada dolaşıyor. Böyle olunca da insanlardaki eşcinsellik imajı onlarla şekilleniyor. Algı bu oluyor. Her eşcinselin böyle efemine davrandığını sanıyorlar. Hâlbuki bu tip davranışlar sergileyenler çok küçük bir kitle. Dedim ya eşcinsellerin büyük bir kısmı gayet yakışıklı ve çok erkeksi tipler. Hiçbir davranışından cinsel tercihinin biseksüellik olduğunu anlayamazsın."

Bahar "Bir erkek böyle bir şeyi birkaç kez yaşadı diye illaki biseksüeldir denebilir mi, bir hata yapmış olamaz mı?" diyerek tutunacak bir dal arıyordu.

Ömer "Tıpta iki erkeğin birbirini arzulayarak cinsel olarak dokunmasının eşcinsellik dışında bir tanımı yoktur. Eğer bir erkeğe dokunup cinsel bir haz alıyorsan bunun adı eşcinsellik. Cinsel yönelim bir seçimdir. Farklı nedenlerle oluşmuş olabilir ancak oluştuktan sonra birey bu seçimini sürdürür. Tabi bu tercihlerini dini sebeple, toplum, aile baskısıyla bastıranlar da var. Bunu bir günah gibi görüp bu durumuyla başa çıkamayan, in-

tihar edenleri bile duydum. Varoluşuyla ne kadar mücadele edebilir ki insan."

"Bir sürü biseksüel, erkekle cinsel ilişki yaşıyor, sonra gidip bir kadınla evleniyor, çocuk yapıyor ama bu onun eşcinsel olduğu gerçeğini değiştirmiyor." Bahar boğazının kuruduğunu hissetti, önce yutkundu. Sonra "Neden saklıyorlar? Hadi saklıyorlar, neden tutup bir de evleniyor, hatta çocuk yapıyorlar?" derken isyanını bastırmaya çalışıyor, "Yazık değil mi şimdi arkadaşıma, şimdi ne yapsın?" derken Ömer'den bir çözüm bekliyordu.

Ömer "Dedim ya toplum baskısı, din faktörü, aile bağları gibi nedenlerle saklıyorlar. Türkiye gibi bir ülkede eşcinsel olarak yaşamak tam bir zulüm, ideallerine de kolay yönelemiyorlar. Çok başarılı olabilir iş hayatında, mesleğinde çok iyi yerlere gelebilir ama bir anda "Ya bırak o ibneyi!" diye kestirip atabilirler. Bu insanlara karşı bu silahı bizim gibi ülkelerde illaki kullanırlar. O yüzden insanlar eşcinsel olduklarını ailelerinden, çevrelerinden, en yakın arkadaşlarından bile saklıyorlar. Türkiye'de eşcinsellik çoğunlukla yatakta ve kalpte yaşanıyor, sosyal yaşantıya taşıyamıyorlar."

Bahar'ın birden Nurettin Bey'in Tolga'nın beline arkadan dolanmış hali gözünün önüne geldi. "İlişkide roller belli mi?" diye sesinin titrediğini belli etmemeye çalışarak sordu. Tolga'nın pasif rolde olmasını düşünmek daha da korkunç geliyordu.

"Bazıları pasif olmaktan hoşlanır, bazıları aktif. Dışarıdan anlayamazsın. Türkiye'de insanlar, aktif olurlarsa erkek olduklarına inanıyorlar. "Gey misin?" sorusuna bile alerjisi olanlar var. Cevap olarak "Ben aktifim, ağzını topla!" gibi laflar edebiliyorlar.

Bahar "Bir insan hem kadınları hem erkekleri arzulayamaz mı, sevemez mi?" diye sorarken Tolga'yı düşündü. Hepsi yalan olamazdı, kendini sevdiğine dair öyle çok kanıtı vardı ki Bahar'ın.

"Biseksüelim diyenlerin yüzde onu belki bu gruba girer. Geri kalan yüzde doksanı, sosyal olarak kabul görmek için biseksüelim diyor. Çünkü bizim ülkemiz cinsellik konusunda Avrupa'nın geldiği noktada değil, gey olarak yaşamak bu toplumda tam bir zulüm."

Bahar kalan enerjisini de "Acaba bir umut olabilir mi?" diye son sorusunda kullandı. "Kadınlar, eşcinselleri dönüştürebilirler mi? Öyle hikâyeler yaşanıyor mu?" Bahar bu durumu "Tedavi edilebilir bir hastalık" olarak düşünmek istiyordu ama bu sadece o anki çaresizliktendi.

Ömer "Bu bir yanılsama. Dönmek diye bir şey bence yok, bu konudaki çaba hayal kırıklığı yaratmaktan başka bir işe yaramaz. Biseksüellik, homoseksüellik ve heteroseksüellik cinsel bir yönelimdir. Farklı nedenlerle oluşmuş olabilir ama dışarıdan biri bunu düzeltemez. Olaya tersten bak; bir erkek, heteroseksüel bir kadını değiştirebilir mi? Sen değişebilir misin?"

Bahar'ın Ömer'le konuşmasının ardından kalan ümit kırıntıları da tükenmiş, daha da çıkmaza saplanmıştı.

Tolga'nın hayatında başka bir kadın olsaydı keşke diye düşündü. Bir kadınla mücadele edebilir, yuvamı kurtarmak için belki affedebilirdim. Ya da ayrılsam bile bir dönem beni sevmişti diyebilirdim diye geçirdi içinden. Şimdi her şey yalan mıydı, tüm yaşananlar bir tiyatro muydu? Öyle karışık duygular içindeydi ki bu duygular onu her gün biraz daha tüketiyordu.

Yazlıkta annesine üzüntüsünü belli etmemek için emek sarf ediyor, İstanbul'a gitmeyişiyle ilgili değişik bahaneler uydursa da çok ikna edici olamıyor, bu durum onu daha da yoruyordu. Annesi bir sabah kahvaltı masasında "Kızım bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındayım. Evlilikte hep mutlu olacaksın diye bir şey yok. Tolga'yla aranızdaki sorun her neyse biraz idare et, görmezlikten gel. Tolga çok iyi bir insan, çok iyi bir baba, seni de çok seviyor, önemli olan bu. Ufak tefek şeylere takılma, ben babanın yaptıklarına takılsaydım bu yuva şimdiye çoktan dağılmıştı. Nelere sustum sizin için, nelere katlandım. Babanın beni aldattığını öğrendiğimde bile yuvamı terk etmedim, mücadele ettim." Devam ediyordu ki Bahar "Tamam anne, merak edeceğin bir şey yok!" diyerek masadan kalkarken içinden kadın olsa belki ben de mücadele ederdim, başka erkeklerle nasıl rekabet edebilirim, ben bir kadınım diye geçirdi.

İlerleyen günlerde yazlıkta bir cuma akşamüzeri aynı siteden komşuları olan Ayla balkonda eşi Ahmet'le bira içiyordu. Bahar'a da "Gel birlikte içelim." diye ısrar edince Mert'i annesine bırakarak onlara katıldı. Ayla ve eşini uzun zamandır tanırdı Bahar. Ahmet oldukça konuşkan, sohbeti güzel bir insandı. Tolga'yı sordu, "Kaç haftadır görünmüyor." dedi. Bahar ailesine uydurduğu yalanı onlara da tekrarladı. "Şirkette çok kişi tatile çıktı, Tolga da cumartesi geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalıyor, pazar günü birkaç saat için de gelme diyorum." demişti.

Siyasetten, güncel konulardan sohbete dalmışlardı ki içerden televizyonda homoseksüel bir erkeği canlandıran ve sesini kırarak konuşan bir oyuncunun sesi geldi. Bahar "Hay Allah, bunlardaki nasıl bir hayat acaba?" diyerek konuyu açmış bulundu. Ayla "Ya hiç sorma, Allah çocuklarımıza güzel yazılar yazsın, eminim aileleri için çok zordur." dedi. Ahmet konuya "Ya hasta bunlar, bence eşcinsel ya da biseksüel olmak bir sap-

kınlık hatta hastalıktır." diye yaklaştı. Bahar konuyu daha da açmak istedi. "Bu bir seçim, bir tercih mi acaba, neden böyle bir seçim yaparlar ki?" diyerek Ahmet'ten bu konuda bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Ahmet "Kim hayatına böylesine zorluk getirecek, sevdikleri tarafından çoğu kez reddedilecek, toplum tarafından dışlanacak bir hayatı seçer ki? Ellerinde değil dedim ya, hasta bunlar. Bizim toplumda hiç de az değilmiş sayıları. Geçmişlerinde taciz, tecavüz hikâyeleri olanlarda bu sapkınlık daha çok çıkıyormuş." Bahar bir an acaba Tolga da böyle bir olaya maruz kalmış mıdır diye içinden geçirdi. "Birçoğu da evli bu ibnelerin, gidip evleniyor, çoluk çocuğa karışıyor. O zaman "Gay mi, değil mi?" soruları kesiliveriyor. Evlenince sanki otomatikman aklanıyor, normal sağlıklı erkek kategorisine giriyorlar ama palavra tabii."

Bahar "Cinsel tercihlerinin ne olduğu önemli değil, insanların tercihlerine kimse de karışmamalı ama bu durumlarına rağmen evleniyorlarsa hiç de dürüst bir davranış değil, aslında en büyük haksızlığı evlendiği kadına yapıyor." derken kendini anlatıyordu. Ayla "Kendilerini maskelemek için bir de başka kadınların hayatlarını mahvediyorlar, buna sahtekarlık denir. Cinsel ve duygusal anlamda ilgi duymadığı cinsiyete ait biriyle ona ilgi duyuyormuşçasına davranıyor, bir de evleniyor bu erkekler. Erkek diyorum ama ne olduğu da belli değil ya bunların. Neymiş, toplum baskısından çekiniyormuş. Toplum baskılarından çekinen biri, bu durumda yalnız yaşamayı tercih etmeli, çok daha onurlu bir duruş sergilemiş olur. Kimseyle beraber olmamalı. Hem kadınla beraber olup hem de içten içe bir erkeği arzulamak… Bu nasıl bir ruh hali, nasıl bir ikiyüzlülük? Allah'ım sen çocuklarımızı koru!"

Ahmet "Bazıları her iki cinsi de sevebiliyor, üniversitede bizim sınıfta Erkan diye bir arkadaşımız vardı. Yine bizim sınıftan Leyla'ya sırılsıklam âşıktı. Uzunca bir süre çıktılar, mezun olduktan sonra da evlendiler. Bir de çocukları olmuştu. Sonra duydum ki

Leyla onu bir erkekle basmış." Bahar bir an sanki su içinde kalmıştı, demek kendi gibi başka kadınlar da vardı. Ahmet devam ediyordu "Adam gerçekten âşıktı Leyla'ya. Bunu duyunca hepimiz şok geçirdik. Leyla terk etmiş tabii ki. Bu durumunun duyulduğunu tahmin etmiş olmalı ki hiçbir toplantımıza da artık gelmiyor."

Ayla "En kötüsü de bunların çocuklarının durumları, babalarının cinsel tercihinin böyle sapkınca olduğunu bilen bir çocuk nasıl normal olabilir ki? Kız çocuğu ise erkeklere güvenemez, erkek çocuğu ise illaki babayı modeller, ayrıca çocuklar için ne büyük bir utanç!"

Bahar birden kalbinin hızlandığını hissetti. Mert diye düşündü bir an. Böyle bir utançla nasıl yaşar oğlum? Hayır, ona yaşatmayacağım. Böyle bir utancı asla öğrenmemeli diye geçirdi içinden.

Ahmet, "Tabi, evlatlarına asıl çok yazık!" diye konuşmaya devam ediyordu ki Bahar daha fazla dayanamayacağını hissetti. Onların ısrarlarına rağmen "Mert durmaz." diyerek ayrıldı.

Yaz sonuna doğru ailesi yazlıktan dönecekti. Artık ne yapması gerektiğine karar vermek zorundaydı Bahar. Günlerce, gecelerce düşünmenin sonuncunda geçici bir süre aynı evi Tolga'yla paylaşmaktan başka bir çıkar yol bulamadı. Tolga'yla yüz yüze gelme düşüncesi bile onu derin bir üzüntüye boğarken bir süre nasıl birlikte yaşarım diye düşündü. Ama başka çare ya da çözüm görememişti. Bu bir süre olacaktı. Biraz oğlu büyüyecek, kendi de bir iş bulacak, ardından ayrılacaktı. Şu anda ayrılık özellikle oğlu için tam bir sefillik olurdu.

Eve döndüğü akşam Tolga geldiğinde Bahar, Mert'e yemek yediriyordu. Tolga yüzünde sevinç, mahcubiyet karışımı bir ifadeyle Bahar'a "Hoş geldin." dedikten sonra Mert'i kucağına ala-

rak sıkıca sarılırken gözyaşları içinde "Affet beni, ne olur affet. Bir hataydı, sen ve oğlum olmadan yaşayamam!" diyerek ağlıyor ve "Bir daha asla, ne olur affet!" diye yalvarıyordu. Bahar defalarca yaptığı konuşma provasını tekrarladı. Sakince biraz oğlu büyüyünceye ve devamında bir iş buluncaya kadar aynı evi paylaşacağını, ardından ayrılacağını söyledi. Bu durumdan oğlunu korumak adına kimseye bahsetmeyeceğini söylediğinde, Tolga en azından şimdilik ailesi yıkılmadığı için sevinmiş olsa gerek ki bir anda mutluluktan yüzü aydınlanmıştı.

O gece yataklarını ayırdılar. Tolga diğer odada yatacaktı. Bahar yatak odasına girip yatağına yalnız yattığı ilk gece birden ağlamaya başladı. Bu oda, bu yatak diye geçirdi içinden. Ne çok şey yaşandı; sevgiye, aşka dair. Birçok kez ne kadar da tutkulu sevişmiştik ya da ben öyle sanıyordum diye düşündü yatağın diğer tarafındaki Tolga'nın yattığı boş yastığa bakarken. Hepsi yalan mı, Tanrı'm hepsi rol müydü diye kim bilir kaç kere içinden geçirdiği düşünceleri tekrar düşünmeye başladı. "Nasıl bu kadar kandırılabildim; niye, niye benim başıma geldi?" Yine boş yastığa baktı. "Ya bu durumu hiç fark etmeseydim, Tolga'yı yine sevmeye devam etseydim?" derken Tolga'nın yastığını okşadı. "Diğer Tolga'yı ne kadar özlediğini fark etti. Peki, salonda yatan Tolga kimdi, ikisi aynı kişi nasıl olabilirdi? Yatakta Nurettin Bey'in Tolga'nın beline sarılmış görüntüsü tekrar geldi gözlerinin önüne. Birden iğrendi, midesi bulandı. Yataktan fırladı, salonda oturan Tolga'nın karşısına dikildi. "Söyle kaç kişiyle yattın ya da yatıyorsun? Madem ibneydin, niye benim hayatıma girdin, bir de baba olmaya kalktın? Sana âşıktım, bizi kullanmaya utanmadın mı? Git o yatakta sen yat, o odaya girmeyeceğim asla!" derken sinir krizi geçiriyordu. Böyle bir konuşmayı Tolga'nın verecek bir cevabı olmadığını bildiği için yapmak istememişti. Ama kendini kontrol edemiyor, hıçkırıklarla ağlıyordu... Tolga yeminler ediyor, "Sadece kısa bir sürelik deneyimdi, zaten Dubai'ye gitti, artık

Türkiye'de yok. İzin ver, evliğimizi kurtaralım. Evimizi taşıyalım, yeni bir başlangıç yapalım." diye yalvarıyordu.

On beş gün içinde Tolga Çekmeköy'de güzel bir daire tuttu ve evi taşıdı. Sitedeki arkadaşları aniden taşınmalarına bir anlam verememiş, Bahar'ın görünüşünden de bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmişti. Ama "Neyin var, iyi misin?" gibi soruları Bahar hep geçiştirmiş, "Tolga'nın ailesiyle biraz sorun yaşıyoruz." gibi yuvarlak cevaplar vermişti. Taşınarak çok sevdiği evi ve arkadaşlarından uzaklaşmasıyla çok büyük bir yalnızlığa düşmesine rağmen en azından onlara rol yapmaktan kurtuluyorum, her an birlikte olsam bu rolü yapmam çok zordu diye teselli buluyordu. Durumunu kimse bilmemeliydi. Derdini, üzüntüsünü oğlu için içinde taşıyacak hatta yok sayacaktı.

Sonraki günlerde Bahar'la Tolga'nın ilişkileri aynı çatı altında iki yabancı gibiydi. Tolga birkaç kez Bahar'a yaklaşmak istemiş; kolunu boynuna dolamayı, elini tutmayı denemiş, her seferinde Bahar reddetmişti. Evlilikleri yeni bir şekle evrilmişti. Aynı evi paylaşıyorlar, Mert'le ilgili ya da evin bütçesi ile ilgili konuşuluyor, geri kalan zamanlarda ikisi de ya bilgisayarla ya da başka uğraşlarla ayrı takılıyordu.

Bahar her şeye rağmen seyrek de olsa hafta sonları aileleri tedirgin etmemek için onları Mert ve Tolga'yla ziyareti ihmal etmiyordu. Annesi ve ablasına "Toparladık, artık iyiyiz." gibi sözlerle onların kaygılarını gidermeye çalışıyor, üzüntüsünü belli etmemeye özen gösteriyordu.

Zaman zaman çift olarak ortak arkadaşlarla bir araya gelmek Bahar'ı en zorlayan ve acıtan anlardan oluyordu. Eşlerin birbirine olan yakın davranışları, şakalaşmaları Bahar'ın yarasına tuz biber ekiyor, Tolga'nın ona göstermeye çalıştığı "ilgili ve sevgi

dolu koca" rolü öfkesini iyice kabartıyordu. Bir keresinde grupça toplandıkları bir akşam yemeğinde Tolga kolunu Bahar'ın boynuna dolamak istemiş, Bahar da gayri ihtiyari kendini çekmişti. Şirketten arkadaşı olan Ruhan "Ya kızım ne şanslısın, Tolga'ya sen buz gibi davranıyorsun, adam gene sana tapıyor vallahi!" dediğinde Bahar Tolga'yla aralarındaki soğukluğun fark edilmesinden de rahatsız olmuş, bu konuda daha dikkatli davranması gerektiğini düşünmüştü.

Tolga artık cuma günleri dışarı çıkmıyor, evine geliyordu. Bahar bir ortak dostlarından da Nurettin Bey'in şirketin Dubai'deki lokasyonuna gittiğini, ailesini de götürdüğünü öğrenmişti.

Kışın ortalarına doğru Tolga şirkette bölüm değişikliği yaptı. Kazancı daha iyi olmuştu. Her ay bir ya da iki hafta bazen yurt içi, bazen de yurt dışı seyahatleri oluyordu.

Bahar günlerini oğluyla uğraşarak geçiriyor, Tolga'nın sıkça seyahatlere gitmesi de ona iyi geliyor olsa da bu seyahatlerde neler yaptığı konusunu düşünmeden edemiyordu. Sıkça bu duruma nasıl dayanacağım, ayrılmalıyım dediği anlar oluyor ama o anda oğlunu düşünüyordu. Bencillik etmemeliyim, oğlum çok iyi şartlarda yaşıyor, annemlere dönsem yapamam diyerek ayrılma fikrini öteliyordu. Ama her öteleyişinde biraz daha üzülüyor, biraz daha eriyordu.

Bu arada CV'sini yolladığı yerlerden ikisi görüşmeye çağırmış ama görüşme sonunda ücret ve çalışma saatlerinde anlaşamamışlardı.

Tolga'ya da iş aradığını söylemişti. Tolga konuşmalarında "Ayrılırsak ben bu kazancımla iki evi geçindiremem, Mert'e istediğimiz eğitim imkânlarını ayrılırsak ayarlayamam." demişti. Bahar'ın en büyük kaygısı ayrılırlar ve Tolga kendi hayatına yönelip bir süre sonra oğluna maddi manevi ilgisini keserse düşüncesiydi.

Teyzesi, oğlu üç yaşındayken ayrılmış, ilk birkaç yıl kocası destek vermiş ama devamında ortadan kaybolmuştu. Çok zor koşullarda o da oğlunu büyütmüş, kuzeninin babasızlık ve parasızlık yaşadığı süreçlere Bahar da şahit olmuştu. Tolga daha şimdiden "Ayrılırsak bu imkânları sağlayamam oğluma." diyordu. Oğluna kuzeninin yaşadığı gibi bir hayatı yaşatmaya hakkı yoktu.

İlerleyen aylar ve yıllarda Bahar samimi olduğu arkadaşlarından konu evliliklerine, Tolga ya gelir, bu konuda açık veririm endişesiyle uzaklaşmış, iyice içine kapanmıştı.

Mert'in dördüncü doğum günü kutlamasıydı. Her iki tarafın ailesi de gelmişti. Aslında dışarıdan bakıldığında gayet mutlu bir aile görüntüsü sergiliyorlardı. Tüm aile bir arada, herkes mutluydu. Bahar da öyle görünmeye çalışıyordu. Mert'i Tolga kucağına almış fotoğraf çekinirken Bahar'ın ablasının kocası Taner Abi "Eee, artık Mert'e bir kardeş lazım, çok ara vermeyin ama." demişti. Bahar yüzündeki ifadeden bir açık vermemek için sahte bir gülümsemeyle mutfağa yönelirken içinden iyi rol yapıyorum galiba, bizden çocuk bekliyorlar diye geçirdi.

Bir kış akşamı hep birlikte oturmuş, bir film izliyorlardı. Filmde kadın ve erkeğin uzun uzun öpüştüğü bir sahne geldi. Mert birden "Baba sen annemi neden hiç öpmüyorsun, başkalarının anne babaları öpüşüyor. Ayrıca anne babalar bir yatakta yatarmış, okulda herkesin annesi babası aynı odada yatıyormuş, siz neden ayrı yatıyorsunuz?" diye sorduğunda ikisi de afallamıştı. Mert'in bu yaşta bunları fark edebileceğini hiç düşünmemişlerdi. Mert ısrarla "Baba, annemi hadi öp!" diye tutturunca Bahar devreye girmek zorunda kaldı. "Tamam, bak öpüyorum." diye Tolga'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Mert ısrarından vazgeçmeyip "Olmaz, dudaktan öpüşeceksiniz." diye tutturunca

öpüşmek zorunda kaldılar. Bahar bu durumlarını Mert'e fark ettirmeden çok da uzun süre götüremeyeceklerini anlamıştı.

Bahar Londra'da yaşayan lise arkadaşı Havva'yla zaman zaman haberleşir, her seferinde Havva Bahar'ı davet ederdi. Tolga'nın iş seyahati bu kez Londra'yaydı ve "İstersen birlikte gidelim." diye önerdi. Tolga "Arkadaşınla da görüşürsün." dediğinde Bahar buna çok sevinmişti. Hemen Havva'yı aradı. Dört gün boyunca Tolga otelde, Bahar da oğluyla Havva'da kalacaktı. Havva liseyi bitirdikten sonra oper olarak İngiltere'ye gitmiş, daha sonra birçok işte çalışmış, Türkiye'ye dönmemişti. Altı yıl öncesinde bir İngiliz'le evlenmiş, beş yaşında bir de oğlu vardı. Rahat denecek bir hayat sürüyordu.

Bahar'ın gitmesi Havva'yı çok mutlu etmişti. Geldiklerinin ertesi gün Londra'nın puslu ve kapalı havasına aldırmadan bütün gün gezdiler. Akşam da eşleriyle buluşarak Londra'nın prestijli semtlerinden olan Notting Hill'de bir restorana gittiler. "İngiliz damat" da oldukça sempatikti. Çok keyifli geçen yemeğin ardından Tolga otele, diğerleri de eve döndü. Çocuklar uyumuş, Havva'nın eşi Daniel de yatmıştı. İki arkadaş birer kadeh şarap daha alarak kanepede sohbete gömüldüler. Bahar "Nasıl gidiyor evlilik, yabancı biriyle evli olmak, başka bir ülkede yaşamak? Anlatsana bana o kadar uzak ki senin hayatın." diye sordu. Havva "Vallahi aklı olan yabancıyla evlenir, bir kere çok özgürsün. Ben burada birkaç Türk'le çıktım. İlk günler güzel ama birlikte yaşamaya başlayınca hepsi o ataerkil yapılarını çıkarıyor. Daniel'in bana hiç eziyeti yok, oğluyla da çok ilgili. Bugün "Ben arkadaşlarla buluşacağım, çocuğa sen bak." dediğimde hiç itiraz etmez, "Niye geç geldin?" bile demez. Bizim Türk erkekleri hayatta… Ama ben Tolga'yı da çok sevdim, o da çok anlayışlı, düzgün birine benziyor. Aranızda çok güzel bir ilişki olduğu her halinizden belli oluyor." diye anlatıyordu ki içtiği şarabın etkisi mi,

yoksa yıllardır bastırdığı duyguların depreşmesi miydi bilemedi Bahar ama birden ağlamaya başladı. Şaşırmıştı Havva. "Ne oldu, neyin var?" dediğinde daha da hıçkırıyordu Bahar. Biraz sakinledikten sonra "Göründüğü gibi değil Havva, kimseye anlatmadım ama seninle paylaşacağım. Sende kalacağını biliyorum çünkü." Havva "Tabii ki merak etme." derken şaşkınlıkla Bahar'a bakıyordu. Bahar "Nasıl anlatsam bilemiyorum, aslında öyle zor bir altı yıl geçirdim ki altı asır gibi kimseyle paylaşamadım. Evliliğimin ilk yılı çok mutluydum ama yalan bir mutlulukmuş, ben farkında değilmişim. Altı yıldır da bilerek bu yalanı yaşamaya devam ediyoruz. Dışarıdan bakanlar için normal, mutlu bir çiftiz ama hiçbir şey göründüğü gibi değil." diyerek Tolga'yı yatak odasında Nurettin Bey'le gördüğü anı anlattı. Havva gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşkınlıktan "İnanmıyorum, nasıl olur!" derken Bahar ağlayarak anlatmaya devam etti. "Aslında o günden sonra hep ayrılmayı düşündüm, birçok yere CV yolladım ama o kadar az ücret veriyorlar ki... Ben neyi karşılarım onunla, kira, yemek, içmek… Ailem de anca kendini çeviriyor, bana destek olamaz. Kendimi inan ki hiç düşünmüyorum ama ayrılırsam oğluma yaşatacağım hayat bugünleri aratır diye korkuyorum, ayrılmayı hep öteliyorum." Havva "Ya inanamıyorum, bu gece yemekte size baktım dışarıdan o kadar mutlu ve imrenilecek bir çift gibi görünüyordunuz ki kırk yıl düşünsem aklıma böyle bir şey gelmez. Tolga'nın hiçbir davranışı insanı şüphelendirmiyor! Sen şimdi neredeyse altı yıldır aynı evde ama kardeş gibi mi yaşadınız, inanmıyorum!" derken Havva şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Peki, ayrılsanız maddi olarak oğluna aynı koşulları sağlamaz mı, kızım bu hayat böyle yaşanır mı, nasıl dayandın kaç senedir? Kıyamam sana." Bahar "Birkaç kez konuştum, Tolga 'Ben iki eve birden bakamam, ayrılırsak aynı koşulları sağlayamam.' dedi. Her seferinde oğlumu düşünüp boşanmayı erteledim." Havva "Hay Allah seni böyle iyice mahkûm ediyor kendine." dediğinde Bahar "Olabilir, oğluna çok düşkün, çok iyi bir baba. Oğlu kendi

yanında olsun istiyor. Ana babanın ayrı olduğu bir ortamda büyümesini istemiyor." diye devam etmişti. Havva haykırdı. "Ama bu haksızlık! Tamam, oğlunu çok düşünüyor ama ya sen, sen ne oluyorsun? Bahar kendine gel, insan böyle bir hayata ne kadar katlanabilir?" "Hiç sorma." dedi Bahar. "Artık ne doğru, ne yanlış ayıramıyorum. Adım atmaya da korkuyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Aynı evde ikili yalnızlık, başkalarına, aileme bile hep rol yapmak, yalan söylemek… Bir zamanlar âşık olduğum ve beni sevdiğini sandığım adamın böyle bir yüzünü görmek beni öyle yıkıyor ki. Bir kadın olarak yaşadığım bu hayat beni çok üzüyor ama oğlumu düşününce sus, oğlun büyüyene kadar sabret, şu anda maddi sıkıntı çekmiyorsun, oğlunu rahat koşullarda ve aile ortamında büyütüyorsun, onu perişan etmeye hakkın yok diyorum. Tolga da çok iyi bir baba, insan olarak çok düzgün biri, onu ev arkadaşı gibi gör, boş ver, takılma. Oğlun büyüyene kadar sen de hayatını yaşa diyorum ama olmuyor işte, yapamıyorum, çok üzülüyorum."

Havva "Sen de bir sevgili yapsan, hayatını yaşasan, Tolga'yla da bu şekilde sürdürsen belki batmaz sana ama kendini, kendi kimliğini, duygularını yok sayıyorsun. Bütün kadınca duygularını bastırıyorsun. Bu da yetmezmiş gibi herkese mutlu aile rolü yapmak için uğraşıyorsun. Olmaz Bahar, asla olmaz. Bak tekrar ediyorum, bu kadarına dayanamazsın. Ayrılmaktan korkma, hayatına yeni biri girer, başka kapılar illaki açılır." Bahar, "başka bir erkeğe ilgi duyabilir miyim acaba diye zaman zaman aklımdan geçiriyorum ama o kadar güvenim sarsılmış ki mümkün değil. Nasıl inanacağım artık, kimseye güvenemem diye düşünüyorum. Altı yıldır üzülmeden geçen bir günüm yok." diyerek tekrar ağlamaya başladı. Havva "Üzülmez misin, kaç yıldır ne çok şeye susmuş, içine atmışsın. Bak uyarıyorum, bu kadar susmak, üzülmek ve içine atmak hiç iyi değil, bir yerinden çıkar, Allah korusun. Bak annem de babama yıllarca sustu, kimselere bir şey

söylemedi. Bizim için manyak adamı çekti, sonra da kanser oldu, gitti." "Biliyorum." dedi Bahar. "Bir şekilde çözeceğim. Mert biraz daha büyüsün." "Peki, daha sonra Tolga'da bir şeyler gözlemledin mi?" diye sordu Havva. Bahar, "Hayır ama biliyorsun iş seyahatlerine gidiyor, bilmiyorum ki neler yaşıyor? Ama o olayda çok korkmuş, çok üzülmüştü, artık bu tercihinden vazgeçmiş de olabilir. Çünkü oğlu, aile kavramı, iş hayatındaki prestiji çok önemli onun için. Defalarca "O dönem bitti." diye yeminler etmişti. Gerçi bu konuyu çok araştırdım. Deniyor ki eşcinsellik geçici bir durum ya da tedavi edilebilir bir hastalık değil; doğal, cinsel bir yönelimmiş. Biseksüeller, homoseksüellere göre biraz daha fazla kendilerini saklıyorlarmış. Aman Havvacığım ne olur, kimselere söyleme!" diye tekrar tembih etti. Havva "Yok be Baharcığım, benim Türkiye'de yakınım bile yok biliyorsun. Ayrıca olsa bile anlatır mıyım? Ama bu durumunu mutlaka çözmelisin." dediğinde Bahar "Evet, biliyorum." demişti.

Bahar sabah uyandığında durumunu Havva'yla paylaştığı için biraz pişman olsa da kendini hafiflemiş hissetmiş ve kararını vermişti. Mert ilkokulu bitirince ne pahasına olursa olsun ayrılacaktı.

O hafta sonu Mert teyzesinde kalmak istedi. Cumartesi akşamı Tolga ve Bahar yalnızdı, salonda birlikte filim izliyorlardı. Düğündeki bir film sahnesi Bahar'ı birden kendi düğününe götürmüştü, "Aaa, gelinliği benimkine benziyor, biraz daha dekolte." dedi. Tolga "Evet ama sen çok daha güzel bir gelindin." diye cevap verdi. Bahar'ın birden gözleri yaşardı. "Seninle böyle bir şey yaşayacağım ölsem aklıma gelmezdi, ne kadar mutluyduk ya da öyle sanıyordum. Nasıl bu duruma geldik?" sözlerinin üzerine Tolga "Keşke bir şans verebilseydin bana, o sayfayı tamamen kapadım. O günden sonra benden tamamen koptun. Ne zaman yaklaşsam reddedildim hem de çok aşağılanarak. Her gün, her an davranışlarınla geçmişi yüzüme vuruyorsun oysa

sana yemin ederim ki ben senin âşık olduğun Tolga'yım. Mert olmasa hiçbir diyaloğumuz yok. Sen beni aldatsan da ben affederdim herhalde çünkü seni seviyorum, seni öyle özlüyorum ki..." dediğinde Bahar iyice duygusallaşmış, bastırdığı duyguları gözyaşlarıyla yanaklarından süzülürken "Sen beni bir erkekle aldattın, bunu normal aldatma gibi nasıl düşünebiliyorsun? Hâlâ anlamıyorum." diyerek odasına gitti.

Tolga'nın "Seni seviyorum, seni öyle özlüyorum ki…" sözünü duymayalı çok uzun yıllar olmuştu. Bu sözlerden nedense fazlasıyla etkilenmişti. Özlediği Tolga mıydı? Yoksa bu sözlere, sevgiye, aşka, cinselliğe olan açlığı mıydı, ayıramadı. Ama gece geç saatlere kadar düşündü. Acaba affetseydi normale dönebilir miydi ilişkileri? Tolga'yı ne çok sevdiğini hatırladı. Gerçekten "o sayfa" kapanmış olabilir miydi, acaba hata mı yapıyorum ona bu şansı vermeyerek, değişmiş olamaz mı diye düşündü. Bir an affetmek, gidip ona sarılmak, sevişmek geldi içinden ama sonra birden yine Nurettin Bey'le o sahneyi hatırladı, içi almadı. Derin bir hüzün hissetti. Nasıl bu kadar şanssız olabilirim diye geçirdi içinden. Üzüntü içini yaktı yine, en çok da sanki ciğeri sızladı. Birçok gece olduğu gibi gözyaşları içinde uykuya daldı.

Ocak ayının ortalarıydı. Tolga eve geldiğinde biraz sıkıntılı görünüyordu. Oğlunun sorduğu ödeviyle ilgili soruya "Başım ağrıyor." diye geçiştirmiş, Bahar'a da "İşle ilgili biraz keyifsizim." demişti. İlerleyen saatlerde Bahar mutfakta meyve tabağı hazırlarken elini derince kesmişti. O anda mutfağa Tolga girmiş, Bahar'ın elini kanlar içinde görünce karısının elini tutarken gözyaşları yanaklarından süzülmüştü. Bahar şaşkınlıkla "Korkma bir şey yok, biraz kanadı sadece, buna ağlanır mı?" dediğinde Tolga "Ben duygusal biriyim, sevdiklerimin acısına dayanamıyorum." diyerek iyice gözyaşlarına boğulmuştu.

O gece yatakta Bahar her şeye rağmen bu adam beni seviyor, bu kadar da rol yapamaz, numaradan ağlayamaz hiç kimse diye düşündü. Tolga'nın kendini bu kadar seviyor olması yine de hoşuna gitmişti.

Mert üçüncü sınıfa gidiyordu. Soğuk giden havalar Bahar'ın iyice sağlığını etkilemiş, öksürüğü bir türlü kesilmiyordu. Annesi telefonda "Kızım sesin soluğun iyice gitti, sesin niye bu kadar kısıldı?" diye sormuştu. "Soğuk algınlığı anne." dedi Bahar. "Sırtım, kürek kemiklerimin ortası da öyle ağrıyor ki bir türlü atlatamadım."

Aynı dönemde Bahar'ın annesi düşmüş, kalça kemiğini kırmış, ardından operasyon geçirmiş, evde yatıyordu. Bütün bu yaşadıkları kadının ruhsal durumunu olumsuz anlamda çok etkilemiş, çok depresif bir dönem geçiriyordu. O gün Bahar yine annesine gitmişti. Saat bir gibi eve geri döndüğünde Tolga dört günlük iş seyahatinden dönmüş, banyodaydı. Duşun sesi geliyordu. Bahar mutfağa yöneldi, elinde getirdiklerini tezgâha koyarken Tolga'nın mutfak masasının üzerinde bıraktığı telefonu çaldı. Orhan isimli bir aramaydı. Ardından mesaj sesleri geldi, mesajlar da Orhan'dandı. Bahar'ı sanki bir şey dürtmüştü, aldı ve gelen mesaja baktı "Aşkım, dört gün nasıl da çabuk geçti, seni şimdiden özledim." ve devamında bir fotoğraf… Bu bir selfie'ydi. Yatakta çekilmişti, diğer erkeğin omzuna Tolga başını koymuş, her ikisinin de belden yukarılarının çıplak göründüğü bir fotoğraftı. Devamında "Bir sonraki görüşmemize kadar özledikçe bu fotoya bak." yazmış ve bir kalp emojisini yollamıştı. Daha önceki mesaja baktı, bu kez Tolga yazmıştı. Mesajda "İlişkimiz bitmeli." dedin ya dünyam kararadı. Evde belli etmemeye çalıştım ama o kadar üzgündüm ki Bahar elini kesti, onu bahane ederek tutmaya çalıştığım gözyaşlarımı serbest bıraktım. Anladım ki ilişkimiz biterse ben de biterim." yazmıştı Tolga.

Bahar devam edemedi. Birden sanki başı döndü, içi sızladı yine. Sanki yıllar öncesi yatak odasında Tolga ve Nurettin Bey'i yatağında gördüğü ana gitti. Başını telefondan kaldırdı, birden şaşkınlıkla kendine bakan Tolga'yı gördü. Tolga'da bu kez hiç ses yoktu. Bahar "Nasıl olur, hani "Her şey geride kaldı, bir hataydı, artık asla." diyordun? Yine nasıl bu kadar yalan söyleyebildin, sen çift kişilikli misin, nasıl kandırabildin?" derken Tolga sadece "Ben buyum ama seni de seviyorum." diyebildi.

Bahar devamında söylediklerini hiç düşünmeden ağlama, haykırma karışımı bir sesle söylüyordu. Zaten düşünse belki bu kadar cesur olamaz, bu kararları alamazdı.

"Bu sene okul bitene kadar bu "sahte evliliği" sürdüreceğim, okul kapandığında ayrılacağım. Oğlum senin gibi ibne bir babası olduğunu bilsin istemiyorum. Bu utancı asla yaşamamalı, bu nedenle bu konuyu kimseye anlatmayacağım ama senden de oğlumun eğitim hayatı boyunca desteğini hiçbir şekilde çekmeyeceğinin garantisini istiyorum. Okul kapanana kadar bu evde Mert'le ben kalacağım, sen de hafta sonları gelip oğlunu görebilirsin. Hemen şimdi eşyalarını alıp bu evi terk etmeni istiyorum, defol!" Tolga "Ama ben iki eve bakamam, beni de düşün." diyerek itiraz edecek oldu. Bahar "Rahatlıkla bakacağını biliyorum. Otellerde ibnelerle yediğin paralardan birazını da oğluna harca. Eğer bu kararıma itiraz edecek ya da ileride verdiğin bu sözden dönecek olursan bu durumu ailen ve iş yerindekiler de dahil herkesle paylaşırım, bilmiş ol." dediğinde Tolga'nın "Tamam."demekten başka seçeneği yoktu.

Tolga evi terk edeli iki ay olmuştu. Bahar, Mert'in okul sürecinde etkilenmemesi için ayrılık kararını okul kapandıktan sonra oğluna söyleyecekti. Şimdilik babasının iş seyahatlerinin bu sene daha uzun süreceğini, bu seyahatler nedeniyle sadece hafta son-

ları babasının eve gelebildiğini Mert'e söylemişti. Tolga hafta sonları geliyor, Bahar da gündüzleri bir bahaneyle dışarı çıkıyordu. Mümkün olduğunca bir arada olmamaya çalışıyordu.

Bahar ayrılık kararını annesinin sağlık durumu iyi olmadığı için ona anlatamadı. Ablasına da çenesini tutamayacağı, enişte si ve annesiyle paylaşacağı endişesiyle Mert'in okulu kapanana kadar anlatmama kararı aldı. Ayrılık sebebi olarak da "Geçinemiyoruz, anlaşamıyoruz." diyecekti. En azından şimdilik oğlunun babasının bu yaptıkları bilinsin istemiyordu. Daha sonra belki söylerim diye düşünüyordu.

Bu arada Bahar'ın öksürüğü bir türlü kesilmiyor, sırtındaki ağrıları ve halsizliği de iyice artmıştı. Annesinin soğuk algınlığı bu kadar uzun sürmez, bir doktora git ısrarı sonucunda özel bir hastanenin göğüs hastalıkları doktorundan randevu aldı. Doktor MR'ye yönlendirdi. MR sonucu için doktorla görüşmeye gittiğinde Bahar, doktorun yüz ifadesinden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetmişti. Doktor Bahar'a MR sonucunu okudu:

"EMAR SONUCU: Sağ bronkusintermedius çevresinde 2 cm çapında, sağ inferior pulmoner vene invaze malign nitelikler taşıyan yumuşak doku opasitesi vardır. Ayrıca sağ akciğer orta lobda da yine spiküie konturlu 4x3 cm boyutlarında bir başla malign nitelikler taşıyan yumuşak doku lezyonu vardır." Bahar önce yutkundu sonra "Yani doktor bey!" diyebildi. Doktor "Maalesef, akciğer kanseri ama…" devamını duyamadı Bahar gözleri karadı, yine içi bildiği o derin acıyla sızladı.

Üzüntü

Üzüntü; insanoğlunun evrensel olarak yaşadığı korku, öfke, mutluluk gibi temel duyguları arasındadır. Bütün duygular gibi üzüntü de nedensiz değildir, aksine psikolojik gelişimimizde önemli bir rol oynar. Sağlıklı bir yaşam için son derece yararlı, gerekli ve işlevsel bir duygudur. İçinde üzüntünün, acının olmadığı bir hayat da mümkün değildir ve bu boyutta hiçbir insana da böylesi bir yaşam bahşedilmemiştir. Bir hayatı hikayeleştiren içindeki üzüntüler, hüzünlerdir aslında. Hatta üzüntüler, acılardır insan ruhunu geliştiren olgunlaştıran, daha üst bir farkındalık düzeyine taşıyan.

Üzüntü de diğer duygularımız gibi keşfetmemiz ve dinlememiz gereken bir amaca hizmet eder. Olumsuz bir duygu olarak anılmasına karşın doğru şartlar altında olduğu zaman oynadığı önemli rolleri vardır. Hayatımızın birçok alanında problemlerle baş edebilmemizde bize büyük faydalar sağlar. Bizim için kötü olan şeyden ayrılmamıza ve onu bırakmamıza yardım eder. Bir şeylerin yanlış gittiği, karar verebilmek için durmamız, yavaşlamamız ve içinde bulunduğumuz durumu tahlil etmemiz gerektiği konusunda bizi uyarır hatta geri çekilmemizi sağlar. Öfkede olduğu gibi dış dünyadan uzaklaşmamız ve kendi içimize bakıp neler olduğunu, bizi neyin rahatsız ettiğini, incittiğini anlamamız için teşvik eder.

Üzüntüyle etkin bir şekilde başa çıkabilen kişilerin bu duygu-

larını sözel olarak ifade etmeyi tercih edenler olduğu gözlenmiştir.

Diğer duygularda olduğu gibi üzüntünün de taşıdığı bir dizi mesaj vardır. Bu mesajlardan en önemlisi kısaca şudur: Acı çekiyorum.

Vücudumuz kısa süreli ve hafif dozdaki bu acıları tolere edecek şekilde yaratılmıştır. Ancak bu mesaja kulak tıkayanlarda, bu duyguyu sıkça, yoğun ve uzun süreli yaşayanlarda zihnin bir süre sonra tüm enerjisi bozularak vücudumuzun diğer mekanizmalarını da bozmaya başlar. Bu durumun sağlığımız üzerindeki fiziksel etkileri son derece olumsuz olabilir. Bu olumsuz etkileri anlatmakla bitiremeyiz. En önemlisi bağışıklık sistemimiz zayıf düşer, hasta olma riskimiz çok büyük ölçüde artar.

Bahar'da olduğu gibi…

Yıllarca kalıtım ve çevrenin bizi şekillendirdiğini, yönettiğini kabul ettik. Ama artık bilinçli bir zihnin yapısının yani sağlıklı duygu ve düşüncelerin kalıtım ve çevreden de üstün olduğunu biliyoruz.

İçinde bulunduğumuz duygu durumunun genleri etkilediği bir gerçektir. Bir biyolog olarak yıllarca savunulan "Genler kaderimizdir teorisi çökmüştür" diye düşünenlerdenim. Artık bilinmektedir ki "genler tetiklenmedikçe aktif olamaz" yani uykudadır. Beslenme, yaşadığımız fiziksel ortam, soluduğumuz hava ama en önemlisi olan "**içinde bulunduğumuz duygular**"ı da içine alan çevresel etkenler genleri uyandırır; harekete geçirir ya da işleyişini değiştirerek "genlerle geçen hastalıklar" dediğimiz rahatsızlıkların (tansiyon, diabet vb.) bedenimizde ortaya çıkmasına neden olur. Bizler de bu süreci "genetik" ya da "Ailemde

de vardı." diye açıklar, suçluyu genlerimiz ilan ederek kolayı seçeriz.

İnsanların yakalandığı kronik hastalıkların neredeyse tamamının bastırdığımız duygularla ilişkili olduğu artık bilinen bir gerçektir. Çünkü duygularımız özünde enerjidir, enerji yok olmaz şekil değiştirir ve bir şekilde dile gelir. Üzüntünün dile gelişi de uzun vadede ne yazık ki ruhsal ya da fiziksel sorunlardır (hastalıklardır).

Bunun nasıl gerçekleştiğiyle ilgili yapılan araştırmalarda duygularımızın sağlığımızı zayıflatan ya da güçlendiren bir biyokimyasal reaksiyon zinciri oluşturduğu gözlemlenmiştir. Sağlığımızı zayıflatan sürecin fiziksel ya da ruhsal "hastalık" dediğimiz süreçlere evrilişi artık tıbben bilinmektedir.

Olayı biraz daha açarak hücre bazında açıklayacak olursak canlının en küçük yapı birimi hücrelerdir. Biz bir hücre topluluğuyuz. Hücreyle ilgili son yıllarda yapılan çalışmalar duygu durumuna (enerjiye) göre hücre zarında birtakım enerjetik değişimler meydana geldiğini göstermiş. Bu değişimler de hücre zarı tarafından algılanmakta ve hücre içeriğine iletilmektedir.

Negatif enerji oluşturan üzüntü, öfke, korku gibi duygular yoğun ve uzun süreler boyunca deneyimleniyorsa hücre içeriğine geçen bu iletilerle hücrenin işlevi bozulmaktadır. Hastalık dediğimiz şey de en basit nezleden kansere kadar özünde "Hücrenin işlevinin bozulmasıdır." diye açıklanır.

Bahar yıllarca üzüldü, bu duyguyu içine attı, sustu, kaçtı, bastırdı. Ama bastırmak, yok saymak, kaçmak, ne sorunun ne de duygunun yok olmasını sağladı. Uzun yıllar herkese rol yaptı, belki herkesi kandırdı ama sadece kendi bedenini, akciğer hücrelerini kandırmayı başaramadı.

Gonca'nın Aşkı

Gonca o gün iki arkadaşıyla onların çocuklarını kayıt yaptırmak için okula gitti. Odaya girdiklerinde Fırat makamındaydı. Hemen ayağa fırladı. Büyük bir samimiyet ve sıcaklıkla Gonca'yı kucakladı, diğerlerini sanki görmemişti. Gonca oldukça doğal, Fırat'sa heyecanlı görünüyordu. Arkadaşı Meral çocuğunun haylazlığını, derse olan ilgisizliğini, aslında çalışsa "çok zeki" olduğunu, uzun uzun örneklerle anlatırken, Gülay kızının matematik zekâsını, çalışma azmi ve hırsını, bu okulda bunun değerlendirileceği bilgisini Gonca verdiği için içleri rahat geldiklerini söylerken Fırat, Gonca'ya neler yaptığını sordu. Gonca "Hiç…" dedi, "Uğraşıyorum." Bu konuşmayı dikkatlice izleyen Gülay hemen söze karıştı "Olur mu? Geçen sene yine bir sergi açtı, gazetelerde televizyonda bile çıktı. Yaptığı seramikler olay oluyor. Gonca'yla hepimiz gurur duyuyoruz."

Fırat "Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordu. Gonca bir eğitim kurumuyla anlaştığını, bu sene orada başlayacağını anlatırken Gülay "Gonca sen neden burada çalışmıyorsun?" deyivermişti. Gülay böyle bir sözü planlasalar, kurgulasalar mümkün değil, bu kadar doğal edemezdi. Birden Fırat "Aaa, gerçekten gel, bizim de böyle bir kadroya ihtiyacımız var!" dediğinde Gonca donakalmıştı, sadece "Gerçekten mi?" diyebildi. Fırat'ın tavrı ve sözleri çok kesindi. "Elbette." dedi. "Bizde bir kişiye daha ihtiyaç var." O sırada kapı çalındı, içeri giren hanım "Müdür Bey, dün konuştuğunuz Sema Hanım görüşme için geldi, epeydir bekliyor." dedi.

Gonca "Vaktini almayalım." diyerek ayağa kalktı, elini Fırat'a uzattı. Fırat Gonca'nın yanaklarından öperken "Hadi, hoş geldin aramıza." demişti. Gonca "Ama ben önümüzdeki bir hafta Göcek'te olacağım." dediğinde Fırat "İyi tatiller, o halde döndüğünde detayları konuşuruz." diyerek yolcu etti.

Okuldan çıkarken hepsi şaşkındı Meral "Hadi, Gonca süper!.." derken Gonca belli etmemeye çalışsa da titriyordu. Hemen en yakındaki bir kafeye oturdular. Çocukların okula kayıt konusu bir anda önemini yitirmiş, sadece "Gonca" konuşuluyordu. Meral "Bak şimdi biraz bu hödüğe kızgınlığım geçti." dedi. Gülay da "Ya Gonca şu hayat ne tuhaf, yıllarca sevgilin kocan olsun diye uğraştın. Bak şimdi adam müdürün, patronun oldu." dediğinde hepsi kahkahalara boğuldu. "Ama biliyor musun, 'bu adam beni sevmedi.' falan dersin ya seni görünce inan ki çok etkilendi." Gonca "Yapma be kızım, geç bunları artık!" derken sanki titremesi daha da artmıştı.

Gonca yıllarca anlattığı hikayeyi şimdi başka bir pencereden bir kez daha yorumlamaya başlamıştı. "Ben hep derim ya Fırat asla iyi bir sevgili, iyi bir koca olamaz. Olsa zaten -hadi benimle olmadı- şu an başkasıyla evli olurdu. Bak onu da en fazla iki yıl sürdürebildi, sonra beceremeyip ayrıldı. Ama çok iyi bir insandır. Ben de hep sordum kendime niye bu adamı bir ömür sevdin diye. İnanın ben onun insanlığını, o güzel ruhunu, dürüstlüğünü sevdim." Gonca devam ediyordu ki Meral "Tamam tamam Gonca, yıllardır bu hikayeyi dinlemekten bıktık. Anladık o çok mükemmel, o en… Gerçi bugün ben de Gülay'ın bir sözüyle sana 'Tamam.' deyince biraz hödüğü affettim."

Gonca'nın Fırat'la yıllardır yaşadığı sevda hikayesi herkesi tabii ki en çok kendini bıktırsa da bugün yaşadıkları Gonca'ya çok iyi gelmişti. Yıllardır söylediği tezi doğru çıkmıştı, "o" çok

ama çok iyi bir insandı. Bugün de bunu arkadaşlarının önünde ispatlamıştı. Gonca birden "Hay Allah!" dedi. " Veysel amcamın evine taşınıyordum işe yakın diye. Adamcağız sırf bizim için kiracısını çıkardı. Bizden kira da almayacaktı, sadece aidatı ödeyecektim. Bu okul olursa o ev çok uzak, bu durumda Veysel amcanın evine taşınamam. Veysel amcama, anneme ne diyeceğim şimdi?" Meral "Aman Gonca!" diye söze başladı, "Boş ver, bu okul çok daha kurumsal, tekrar ev sahibinle konuş, 'Oturma kararı aldım.' de. Ne yapalım, annenin emekli maaşı da yine kiraya gitsin." "Uff!" dedi Gonca. Anlaştığı kuruma vazgeçtim demek, ayrıca sırf bunlar maddi anlamda rahat etsin diye kiracısını çıkaran Veysel amcaya söyleyecekleri, oturduğu evin sahibiyle yeniden pazarlık, tüm bu süreçler bir anda çok bunaltsa da çok mutluydu Gonca. Kahkaha atarak "Demek ki yıllarca Fırat'ın peşinden patronum olsun diye koşmuşum!" dedi. Gülay "Yıllarca Fırat aşkını dinledik, şimdi de Patron Fırat muhabbeti dinleyeceğiz. Nasıl dayanacağız bu kadarına?" derken Gonca tuhaf bir mutluluk, sevinç ya da adını koyamadığı garip bir duygu içindeydi. Yıllardır ölümüne sevdiği Fırat'la artık aynı okuldaydılar.

Gonca, Fırat'la 1999 senesinde tanışmıştı. Gonca yirmi yedi, Fırat otuz bir yaşındaydı. Bir arkadaşlarının düğün töreninde birbirlerini görmüşler, Gonca o anı yıllarca işte ömrümün sonuna kadar seveceğim kişi bu dedim diye anlatacaktı. O gün okulda görüştükleri o ana kadar Fırat eşi olamasa da hep hayatının merkezi, ölümüne sevdiği, erkeği, hayatında tanıyabildiği "en düzgün" insan oldu.

Düğün töreninden sonra Fırat Gonca'ya eve bırakma teklifinde bulundu. Gonca o güne kadar oldukça muhafazakar bir yapıya sahip olmasına rağmen o an "Tabii ki…" deyivermişti. Gece eve dönüşü uzamış, bir anda sanki sevgili olmuşlardı. Gecenin karanlığında yürürken Fırat bir ara kahkaha atan Gonca'nın al-

nının sağ köşesine bir öpücük kondurmuştu. "İşte o an!" diye yıllarca anlatacaktı Gonca. "O an vücudumda, beynimde, yüreğimde, bende ama benden öte bir şeyler oldu. Sanki çarpıldım, büyülendim ve işte o an onu sevdim. O andan sonra da sanki onun esiri oldum."

Gonca'nın bu durumunu bilen birçok kişi için bu abartılı bir duygu, çocukça budalalık hatta bir psikoloğun dediği gibi "takıntı", Gonca'ya göre ise AŞKTI.

Gonca'nın hayatı o geceden sonra bir daha eskisi gibi hiç olmadı. O günden sonra Fırat bazen her gün, bazen haftada bir, bazen de çok daha uzun sürelere yayılan zamanlarda Gonca'yı arar ve buluşurlardı. Gonca'nın günleri, geceleri artık Fırat'ı beklemekle geçen bir sürece dönüşmüş, Fırat hayatının merkezine oturmuş, büyülenmiş gibiydi. Öylesine coşkulu, öylesine heyecanlıydı ki daha ötesine bir insan kalbi dayanamaz diye düşünüyordu. Aşktı bu. İlk defa böyle yoğun bir duyguyu deneyimliyordu Gonca.

Birlikteliklerinde Fırat bazen Gonca'ya sevdiğini sanki hissettiriyor, Gonca evet, artık eminim o da beni düşünüyor, belki de seviyor dediği anlarda günlerce süren kaybolmalar yaşatıyordu. İlişkileri oldukça coşkulu ama bir o kadarda bir saniye sonrasında Fırat'ın ne yapacağını kestiremediği bir sürece döndükçe Gonca daha da bağlanıyor, daha da seviyordu.

Fırat buluştuklarında güncel olaylardan ya da kendi işi ile ilgili konulardan konuşuyor ancak Gonca'ya ne işiyle ne ailevi durumuyla ne de yaptıklarıyla ilgili pek bir şey soruyordu. Davranışlarında sevgiye, ilgiye dair bir abartı hatta belirti, küçük de olsa bir iltifat dahi çoğunlukla yoktu. Bu birlikteliği bir saniye sonrasının belli olmayacağı hafif bir ilişki, çok da değer vermediğini hissettiren bir birliktelik olarak yürütüyordu.

Gonca tüm bunları fark etse de umursamamaya çalışıyor hatta Fırat'ın bu tavırları onu her geçen gün biraz daha bağımlı bir aşığa çeviriyordu. Gonca'ya yıllarca sorulan "Bu adamı niye bu kadar sevdin?" sorusuna hep aynı cevabı verecekti " Öylesine mükemmel, güvenilir, dost, öyle dürüst, yardımsever, öyle iyi yürekli insan ki, aşık olmasam bile hayatımın en değerli insanı yerine zaten koyardım. Ben ondaki güzel ruhu sevdim." Bazen de "Ben de bilemiyorum. Kelimelerle anlatamayacağım bir duygu bu, mantığı yok bunun." diye açıklamaya çalışsa da gerçekten niye bu kadar sevdiğini kelimelere dökemiyor, kendi de çözemiyordu.

Bir keresinde Fırat yine on beş gün kadar aramamıştı. Gonca üzüldüğünü çevresine ve kendisine belli etmeden sadece bekliyordu. Bu süreçte bir sabah sol göğsünde ve sol kolunda bir yanık hissiyle uyandı. İki gün oralı olmadı, sonra bu kızarıklıklar artarak ateşi de yükseldiğinde cildiyeci kuzenine uğradı. Zona olmuştu, kuzeni bir şeye mi üzüldüğünü ısrarla sorduğunda kahkaha atmıştı. "Neye üzülebilirim ki hayatımda her şey yolunda!" O kadar inandırıcı bir kahkahaydı ki kuzeni "O halde demek ki bir şey bağışıklığını düşürdü." diye yorumladı. Zonanın sancısı mı, yoksa yüreğinin acısı mıydı? Gonca ayıramıyordu ama gerçekten sol tarafında derin bir acı yaşıyordu. Dördüncü gün ateşi daha da yükseldiği için işe gidememiş, hasta yatağında acı içinde kıvranırken Fırat aramıştı. Gonca telefonda zona olduğunu söylediğinde Fırat'ın ses tonundan üzüldüğünü hissetmiş, bu küçücük duygu belirtisi bile zona olduğu için mutlu olmasına yetmişti. Devamında Fırat "Hay Allah ben de seni alayım, bir şeyler yapalım diyecektim." diye konuşmasını sürdürürken Gonca "Çok kötü değilim, buluşabiliriz." demesiyle hazırlanması arasındaki geçen süre yarım saati bulmamıştı. Genellikle yaptıkları gibi Fırat'ın evine gitmişlerdi. Gonca'nın yorganın değmesinden dahi dayanılmaz acılar hissettiren zonaları, Fırat'ın dokunuşları kar-

şısında adeta sessizleşmiş, Fırat'ın "Zona çok acırmış, sende acı yok mu?" sorusuna "Bendeki değişik bir formuymuş." cevabını vermişti. Fırat'la olmanın hazzı o kadar yoğundu ki hissettiği acıyı fark edemiyor, vücudu ateşten alevler içinde yanarken zonadan mı aşktan mı yandığını ayıramıyordu.

Gonca ateşler içinde yansa da yine o gece her zaman yaptığı gibi çok geç saatlere kadar onu uyurken izlemiş, sabahlar hiç olmasa diye içinden geçirirken "Ne olur benden alma, alırsan beni de al!" diye yaşlı gözlerle Allah'a yalvarmıştı.

İkinci yılın sonuna doğru Fırat'ın aramaları seyrekleşirken Gonca'nın aşkı daha da büyüyordu. Neden bu kadar seyrek aradığını çekinerek sorduğunda da asabileşen Fırat işlerini, koşturmalarını neden gösteriyor; Gonca'ya inanmaktan başka seçenek kalmıyordu. Bir defasında bir ay kadar aramamıştı Fırat, Gonca beklemeye artık dayanamayıp telefonla aradığında da öylesine buz gibi bir sesle konuşmuştu ki bu ses Gonca'nın yüreğini dondurmuş, bütün hücrelerini adeta sızlatmıştı. Biraz daha soru sorsa bu işin Fırat tarafından bitirileceği hissine kapıldığı için mecburen sessiz kalmıştı. Bu sızı onu o kadar etkilemişti ki ondan sonraki süreçlerde onsuzluk ne kadar acıtsa da asla arayamayacak, hep ondan bekleyecekti.

Bu aşkını bilen iki yakın arkadaşı o yıllar ve ilerleyen yıllarda Gonca'ya birçok kez "Anlat onu ne kadar sevdiğini, ne kadar acı çektiğini bilsin." diye yönlendirmeye çalışsalar da Gonca yapmadı. Cevabı hep aynıydı "Yapamam." Çünkü biliyordu ki bu sevgi, bu büyük aşk Fırat'ı ürkütür, onu korkutur, daha da uzaklaştırırdı. Dolayısıyla Fırat aslında bu aşkın boyutlarını o yıllarda belki de hiç sezemedi. Gonca, Fırat'ın o dönemde yoğun duygu içermeyen ilişkilerin peşinde olduğunu, birinin hüznünde, kalp acısının içinde olmayı asla istemediğini hissediyordu. Kimsenin kendisine aşık olduğu için kurban rolünde olmasına ise hiç ta-

hammülü yoktu. O hayatına ve ruhuna hafifçe dokunabildiği kadınları, özgür olmayı istiyor; masumca sevgiyi, ölesiye bir aşkı ayağında bir pranga gibi hissediyor, bu duyguyu hissettiği anda da özgürlüğe koşuyordu. Gonca bunları fark ediyor ama bu sevginin sonunda galip geleceğine inanıyordu.

Bir pazar sabahı tuhaf bir şekilde içinde dayanılmaz bir acıyla uyandı. Son zamanlarda çoğunlukla acıyla uyanıyordu zaten ama bu seferki daha başka bir acıydı. Arasa Fırat'tan beklediği yakınlığı göremeyecekti. Fırat Acıbadem'de bir apartmanın üçüncü katında oturuyordu. Gonca hazırlandı, saat iki gibi onun kapısındaydı. Aşağıdan zili çaldı, Fırat camdan bakıp duygusuzca "Sen miydin?" dediğinde bu değersizleştiren ses daha da acıtmıştı yüreğini. "Bu tarafta bir arkadaşa geldim, seni de bir göreyim istedim." diye bir yalan kıvırsa da kıvıramadığı her halinden belli oluyordu. Açılan kapıdan yukarı çıktı. Fırat elinde kahveyle karşıladı "Sana da kahve yapayım." diyerek mutfağa gittiğinde Gonca'nın içinden bir his tuhaf bir şekilde onu banyoya yönlendirdi. Daha sonra buna benzer hisleri sıkça yaşayacak, anlamlandıramayacaktı. Banyoda klozetin yanında duran çöp kovasını ne göreceğini biliyormuşçasına bir robot gibi açtı ve atılan bir kadın petini gördü. Sanki biri ona "Gel, gör ve vazgeç bu adamdan." demişti. Bu içindeki ses, bu his kimdi, hiç çözemedi Gonca. Bir an sanki banyo döndü ya da başı döndü. Düşmemek için duvara tutundu. İçindeki ses "Artık yeter, git dikil şu adamın karşısına." dedi bu kez. Biraz bekledi, başının dönmesi geçince kendini toparlayıp salona geçti. Fırat kahve elinde ayakta duruyordu. Gonca, Fırat'ın karşına dikildi, kahveyi alırken ağzından sadece "Teşekkür ederim." sözleri döküldü. Duygularını hiç belli etmemeye çalışarak kahvesinin yarısını içebildi. Fırat çok da bu ziyaretten memnun kalmadığını belli eden bir ifadeyle birkaç anlamsız cümle etmişti. Daha fazla dursa bayılacağını hissetti Gonca ve kalktı.

Daha sonraki günlerde Fırat hiç aramaz olmuştu. Bu durum Gonca'nın sevgisini, aşkını sönümlendireceği yerde daha da besledi. Fırat hayatına girmeden önce oldukça mantıklı ve gerçekçi bir zihin yapısına sahip olduğunu sansa da artık beynine söz geçiremiyor, sıkça falcılara gidip ümit satın alıyordu. Bir arkadaşı dört bin dört yüz kırk dört kere selaten tefriciye duasını okumuş ve erkek arkadaşı ile ilişkileri düzlemişti. Gonca onu da yaptı, Aya Yorgi'ye ve Eyüp Sultan'a da gitti.

Aradan altı ay geçmişti, beklemekle geçen altı asır gibi altı ay. Bu altı ay boyunca aşkı daha da katlanarak artmış, tutkusu tüm bilincini esir almıştı.

Bu ayrılığa dayanamadığı bir gün onun çalıştığı yere iş çıkışına saatler önce gitti, amacı tesadüfen oradan geçiyormuş gibi yapmaktı. Belki Fırat kendisini gördüğünde yeniden bir şeyler başlayabilir ümidindeydi. Yüreği, korkuyla heyecan arasında gelgitleri yaşarken öylesine güçlü çarpıyordu ki sanki içeriden kaburgalarına vuruluyor gibi hissederek Fırat'ın çıkışını bekledi. Planladığı gibi de oldu. Fırat tam çıktığında "Aaa merhaba, ne tesadüf bir arkadaşa uğramıştım!" dedi Gonca. Sarılıp öpüştüler, Fırat da bu karşılaşmaya sevinmişti sanki ya da öyle düşündü Gonca. "Eve gidiyorsan seni bırakayım." dedi Fırat. Arabaya binerlerken Gonca onu acıtmak istercesine "Aaa, araban bu renk miydi?" dedi. Fırat nasıl onu unuttuysa ve bu unutuş Gonca'yı nasıl yakıp kavuruyorsa Gonca da biraz olsun bu duyguyu yaşatmak istemişti. "Ne çabuk unuttun?" dedi Fırat. "Sahi biz niye görüşmüyoruz?" diye cümleye devam etti. Gonca "Bilmem, vallahi ikimiz de unuttuk birbirimizi." deyivermişti. Fırat yolda işiyle ilgili gelişmeleri anlatıyor, Gonca ise bunları huşu içinde ulvi bir konuşma gibi dinliyor, Fırat'ı ürkütmemek için bu ayrılığın onu ne kadar yıktığını hiç belli etmiyordu.

Gonca'yı eve bırakırken Fırat "Görüşelim." demişti. Sevinçten

o gece hiç uyumamıştı Gonca. Altı ay daha görüşmeyi bekledi.

Ümit ne tuhaf bir duyguydu. Gün içinde, özellikle gecenin ilerleyen saatlerinde iyice tükeniyor; yerini tam göğsün ortasında derin bir sızı acı karışımı dayanılmaz bir duyguya bırakıyor, sabaha karşı daha da şiddetlenerek Gonca'yı uyandırıyordu. "Tanrı'm, al canımı!" dedirtecek kadar canı yanarken akan gözyaşlarıyla yavaş yavaş yeniden beslenerek yeşerebiliyordu.

Yine dayanılmaz acıyla uyuduğu bir gece Gonca bir rüya gördü. Rüyasında Fırat nişanlanıyordu, acının şiddetiyle yataktan fırladı. Göğsünde sanki bir kor mu yanıyordu yoksa göğsü buz kütlesine mi dönüşmüştü bilemedi ama gün ağarana kadar ne bu kor söndü ne de buz eridi.

Sabahın ilk ışıklarında hemen ortak arkadaşı Aysun'u aradı. Rüyasını ağladığını belli etmemeye çalışarak anlattı "Gerçekmiş gibi içim yandı ya gerçek olsa nasıl dayanırım böyle bir acıya, nasıl yaşarım?" Karşı taraf önce sessizleşti, sonra "Kâbus görmüşsün." diye mırıldandı. Gonca kısa bir süre sonra gerçekten o gece Fırat'ın nişanlandığını öğrenecekti.

O günden sonra Gonca'nın yatakta yatışı bile değişmişti, bir cenin gibi kıvrılarak yatıyor, zaman zaman başparmağı ağzında emerek uyanıyordu. Bazen insanlara uzun uzun bakıyor, yüzlerinde Fırat'a benzer bir şeyler arıyor, sanki tüm canlılarda ona ait bir iz buluyordu. Her şey Fırat'la ilgili olduğunda bir anlam kazanıyor ya da hiçbir şeyin ona benzemediğini görünce içindeki kor iyice alevleniyordu.

Birkaç kez bu boyuta veda etmeyi düşündü. Çünkü yaşamak o kadar korkunçtu ki ölümden hiç korkmuyordu. Bir keresinde Üsküdar-Beşiktaş motoruna bindi, arka tarafta ayakta durdu.

Motor hareket ettikçe su köpürerek iki taraftan içe doğru dönüyor, sanki Gonca'ya "Hadi gel!" diyordu. Tam da kendini bırakmayı düşündü, ne bir korku ne bir hüzün vardı o an. Tuhaf bir huzur hali hissetti hatta. Artık rahatlayacaktı, bitecekti her şey. Fırat'ın olmadığı bir boyuta yolculuk edecekti. Gideceği boyutu bilmiyordu ama öğretileri duyguların burada dünyada kalacağı şeklindeydi. Bırakacaktı tüm duygularını, karşılıksız sevdasını hatta gittiği boyutta belki sorabilecekti Tanrı'ya "Neden Tanrı'm, neden?" diye. Su sanki yine seslendi Gonca'ya "Hadi gel!" Ama bir an, işte o an annesi geldi gözünün önüne; kendisinden başka kimsesi yoktu annesinin, bu acıyı nasıl yaşatırdı ona. Normal ölüm olsa belki dayanırdı annesi ama kendi isteğiyle bu hayatı annesini terk ettiğini nasıl kaldırabilirdi yaşlı kadının yüreği? Fırat'ın kendini yaktığı gibi o da annesini nasıl yakardı? Sonra birden Fırat'ı da düşündü; ortak arkadaşları, Gonca'nın bu boyuta vedasında mutlaka Fırat'ı suçlayacaklardı. Fırat'a da böyle bir şey yaşatmaya, onu bu kadar üzmeye hakkı yoktu. Hayatta kalmalıydı, kaldı da ama içinde çok şey ölmüştü.

İlerleyen günlerde içinde ölen bir duygu da Allah'a olan inancıydı. Sıkça "Eğer olsaydın bu kadar sevgiye, duama, yalvarmalarıma kayıtsız kalmazdın!" diyor, bazen de "Neden Tanrı'm, neden beni bir kez bile duymadın?" diyerek Fırat'a değil ama bu ıstırabı yaşatan Tanrı'ya öfkeleniyordu.

Sonrası Gonca'nın tam bir hayatın akışına bırakmaktı kendini. Bir toplantıda tanıştığı Hakan birkaç kez aramış ve "Bir şeyler yapalım mı?" diye sormuş, Gonca reddetmişti. Arayıp bu teklifi kabul etti. Beyoğlu'nda barlara takılıyorlar, o güne kadar sadece sosyal ortamlarda alkol almış olmasına rağmen artık fazlaca içiyor, sevgilisiyle sözde eğleniyor, unutmak için kendini oradan oraya atıyor, acı veren bir coşku hali yaşıyordu. Hatta üç kez de adlarını hatırlayamadığı kişilerle gecelik ilişkiler yaşarken vücu-

duna ulaşılmasına izin veriyor ama ruhuna Fırat'tan başka kimsenin ulaşamayacağını biliyordu.

Arkadaşları onun bu durumuna artık kendi önüne bakıyor, hayatını yaşıyor düşüncesiyle seviniyorlardı. Gonca bu şekilde kendine ancak beş ay tahammül edebildi ve ilişkiyi bitirdi.

Fırat nişanlandıktan altı ay sonra evlenmişti. Bu haberleri ortak arkadaşı Aysun'u gördüğü anda Aysun'un kaçırmaya çalıştığı buğulu gözlerinden anlamıştı Gonca. Bir buçuk yıl sonra yine Aysun'dan Fırat'ın bir oğlu olduğunu öğrendi.

"Zaman ilaçtır." diyordu bu konuyu bilen arkadaşları. "Zaman gelecek, belki de hiç hatırlamayacaksın." Ya da "Bir aşk acısını sönümlendirmenin en iyi yolu yeni bir aşktır." diyordu bir başkası.

Gonca güçlü ilaç desteğiyle hayatını, işini götürüyor ama yaşamak zorunda olmak oldukça yıpratıcı, ömür denilen süreç çok uzun geliyordu. Hayat artık hiçbir amacının olmadığı çok ıstıraplı bir duruma dönüşmüştü. Her gün Tanrı'ya dua ediyordu "Allah'ım ben yapamıyorum, eğer varsan al bu canımı, hiç değilse bunu yap!"

Gonca adeta etine işlenmiş bu acısıyla iki buçuk yılı geride bırakmıştı. Bir gün ortak bir arkadaşı Gonca'ya Fırat'ın evliliğinin iyi gitmediğini, sık sık kavga ettiklerini müjdelemişti. Bu haber sadece içini acıttı Gonca'nın, arkadaşına "Halen ümit var mı diyorsun yani?" derken acı acı gülümsedi. Ondan gelen her haber gibi bu da yarasını kanatmıştı sadece. Arkadaşı "Ya insan oh olsun, ilahi adalet falan gibi bir şeyler söyler." dediğinde Gonca ümidi olmadığı için mi yoksa yeniden ümitlenmekten korktuğu için mi kendi de bilemedi ama "İyi olsun, canı yanmasın." dediğinde arkadaşını haylice kızdırmıştı.

Kısa bir süre sonra Fırat'ın çok uzaktan da olsa tanıdığı bir arkadaşının nikah kokteyline gitti Gonca. Eline bir meyve suyu aldı, bir arkadaşı ile ayakta sohbet ediyordu ki "N'aber?" diye bir sesle irkildi. Birden donakaldı. Karşısında Fırat duruyordu. O an neler neler söyleyebilirdi Gonca ya da "Halen ölmedim, ölemedim." diye özetleyebilirdi. Ama bu Fırat'a sitem etmek olurdu. Sadece "İyiyim, ya sen?" diyebildi. Bu aşkı bilen Gonca'nın konuştuğu arkadaşı sanki şok geçiriyor, kıpırdayamıyordu.

"Gel, çıkalım." dedi Fırat. "Vaktin varsa bir kahve içelim mi?" Fırat'ın o kokteyle Gonca'nın geleceğini bildiği için gelmiş olma ihtimal çok yüksekti. Gonca hayatında hiç olmadığı kadar sakindi, olanları algılayamıyor muydu yoksa bunun yaşanacağını hissetmiş miydi, kendi de çözemedi.

Gonca arabasız gelmişti. Fırat'ın arabasıyla caddede Şaşkınbakkal'da bir kafeye gittiler. Gonca "Oğlun olmuş duydum, gözün aydın olsun. Nasıl gidiyor evlilik, baba olmak?" Sanki eski sevgilisi değil de bir ebeveyni gibi sakince sordu Gonca ve yine sakince dinledi Fırat'ı. Fırat "Yanlış bir evlilik yaptım." diye söze başladı "Oğlum da olunca yürütmeye çalıştım ama olmadı, karım çocuğu alarak annesine taşındı." dedi. Gonca üzülmüştü, Fırat üzgündü çünkü. "Hay Allah!" diyebildi. "Olan hep çocuklara oluyor, barışırsınız umarım, çocuğunuz çok küçük daha." "Artık olmaz." dedi Fırat. "Karım bir buçuk aydır annesinde, daha resmen boşanmadık ama önümüzdeki günlerde avukata vereceğim. Yıl sonuna boşanırız, karım da istiyor ayrılmayı. O da anladı yapamayacağımızı."

Fırat nasıl evlendiğini, evliliğinde yaşadığı sıkıntıları bir asker arkadaşına anlatırcasına anlatıyor, her karım deyişinde Gonca'nın da sanki yüreğine hançer saplanıyor ama hissettiği acıyı belli etmeden dinliyordu. Sonra Gonca'ya "Sen neler yaptın?"

dedi. Gonca bir an "Sensizdim ama hep seninle yaşadım, sensizliğin acısı öyle dayanılmaz ki ölmek için her gün Tanrı'ya yalvardım." demek istedi, ağzını açtı "Hiç, hep aynı." diyebildi. O gün yaklaşık iki saat kadar Fırat'ın anlatması Gonca'nın dinlemesiyle geçen sohbetlerinin ardından Fırat Gonca'yı eve bıraktı. Gonca arabadan inerken Fırat "Görüşelim." dediğinde Gonca "Nasıl istersen…" diyebilmişti.

Gonca ve Fırat'ın kokteyli hemen terk etmelerinin ardından bu haber tüm tanıdıklara ulaşmış, Gonca'yı tanıyanlar arasına bomba gibi düşmüştü. Herkes ne olduğunu soruyor, "Anlatsana neler konuştunuz?" gibi soru bombardımanına Gonca "Sadece dertleştik." diye cevap vermişti. Birçok arkadaşı "Bu iş artık tamam, bu kez tamam. Kızım, adam o kokteyle sadece senin için geldi yoksa ne işi var Neşe'nin nikah kokteylinde, doğru dürüst tanışmazlar bile." diyorlardı.

Gerçekten de ertesi gün Fırat "Müsaitsen görüşelim mi?" diye aradı. Fırat eşiyle oturdukları evi karısına bırakmış, İzmir'de yaşayan ablasının İstanbul Bağlarbaşı'ndaki dairesine geçici olarak yerleşmişti. Gonca'yla o eve gittiler. Hiç sormadı Gonca "Niye, neden beni bıraktın?" diye. Sadece Fırat ona sarıldığında o da sıkıca sarıldı. Gözleri kapalı, yüzünü Fırat'ın boynuna yüzüne sürdü, uzun uzun kokladı. Sanki yaşadığı anı, Fırat'ın gerçek olup olmadığını hissetmeye çalışıyordu. Sonra sesi titreyerek "Özledim." diyebildi. O özledim kelimesinin içinde öyle çok acı, keder, hüzün, sitem saklıydı ki ama Fırat sadece ne kadar özlendiğini hissetti.

Kaldıkları yerden ilişkileri aynen başlamıştı. Fırat bu arada karısını hiç görmüyor, haftada bir gün oğlunu kendi annesi alarak Fırat'a getiriyor, birkaç saat sonra da tekrar annesine veriyordu.

Yine yakın arkadaşları "Anlat ne kadar sevdiğini, söyle onsuz

geçen iki buçuk yıldır ne kadar acı çektiğini, artık bilsin ona olan aşkını." diye sıkıştırsalar da Gonca hiç konuşmadı. Biliyordu ki Fırat'ın şu sıkıntılı döneminde henüz yolunda gitmeyen evliliğin travmasını atlatamamışken ona onu ne kadar sevdiğini söylese, iki buçuk yıldır her gün ölmek için Tanrı'ya nasıl yalvardığını anlatsa bu sevgisi, bu büyük aşkı Fırat'a sıkıntı verir; ürkütür, onu korkutur hatta belki de uzaklaştırırdı.

Fırat birlikteliklerinin ikinci ayında Gonca'ya "Ablamın evinde olmuyor, nerde ev tutalım?" diye sormuş, Gonca "İşine yakın bir yer seç." diyebilmişti. Bu cümlenin devamında Fırat başka bir söz etmese de "Artık hep birlikteyiz." diye okumuştu Gonca.

Gonca'yı mayıs ayının ilk pazartesi günü çalıştığı şirketin İstanbul direktörü görüşmeye çağırmış ve "Sana bir müjdem var!" diye söze başlamıştı. İzmir bölgesinde açılan üst pozisyon için onu düşündüklerini ve bu pozisyona geçtiği takdirde Gonca için maddi olanakları ve koşulları açısından ne kadar iyi olacağını, ardından önünün ne kadar açık olduğunu anlatırken Gonca müthiş panikledi. "Fırat'ı bırakıp gitmek." Direktör devam ediyordu ki "Mümkün değil." dedi Gonca. Direktör şaşırmıştı "Ben sevinçten uçacağını bekliyordum, böyle bir fırsat kimsenin önüne kolay kolay çıkmaz." diye devam ederken Gonca "Biliyorum, gerçekten çok güzel bir teklif!" dedi. Bir an durdu, Fırat'ı anlatamazdı, "Bırakamam, bırakırsam yaşayamam." diyemezdi. "Annemi bırakamam, sağlığı iyi değil ve tedavisinin İstanbul'da yapılması gerekiyor." cevabını verdi.

Akşam Fırat'la buluştuğunda bu tekliften hiç bahsetmedi. Çünkü Fırat iyi bir insandı, Gonca'nın duygularını bilse bu aşka, kendi için iş teklifini reddetmesine illaki üzülecek, belki ilk etapta etkilenecek, devamında kendini eli kolu bağlı hissedecek, bunalacak, bıktırıcı gelecek hatta Gonca'dan belki nefret edecekti.

Çünkü Gonca hissediyordu, Fırat o dönemlerde hiç sorumluluk almadan dertsiz, tasasızca yaşamak istiyordu ilişkiyi.

Gonca için bu kadarı bile hayallerinden öteydi. Yaşadıklarına inanamıyor, böyle bir mucizeyi, Fırat'ı tekrar verdiği için her gün Allah'a şükrediyor, bir süre önceki isyanları için af diliyordu. Bu konuyu soranlara anlatmaya başlıyor ama çoğunlukla ağlamaktan konuşamıyor, niye ağladığını kendi de bilemiyordu. Bazen de arkadaşlarına "Sanki Fırat'a bir şeyler olmuş, evliliğinde neler yaşadıysa artık o kadar farklı ki. Her şerde bir hayır vardır dedikleri bu olsa gerek. Geçmişte o üzücü süreçleri yaşamasaydık bu noktalara gelemezdik. Bazen bu yaşadıklarım gerçek mi diye soruyorum kendime, gerçek olamayacak kadar güzel duygular içindeyim." gibi sözlerle ne kadar anlatmaya çalışsa da yine de kelimelere dökemiyordu duygularının boyutlarını.

Artık biliyordu ki ölüm ayırmadıkça son nefesine kadar Fırat'laydı. Bu arada birlikte oldukları zamanlarda ablasından gelen telefonlarda Fırat'ın bunalmış konuşmalarına şahit oluyor, ablasına "Bir daha denemenin anlamı yok, olmuyor işte." gibi konuşmaları duyuyor, Fırat'ın evlilik defterini kesinlikle kapadığına şahit oluyordu.

Birlikteliklerinin altıncı ayıydı, eylül sonları… Fırat birkaç üniversite arkadaşının erkek erkeğe mavi yolculuk yapmayı planladığını, kendisini de çağırdıklarını söylediğinde Gonca da ısrarla Fırat'ı gitmesi yönünde teşvik etmişti. Perşembe çıkacaklar, pazar döneceklerdi.

Ve gitti…

Pazar akşam olmuştu bekledi Gonca, dönmüştür, arar diye. Sonra yorgun olduğu için arayamadığını düşündü. Pazartesi de

aramadı Fırat, belli ki çok yoğun diye düşündü Gonca ama salı ya da çarşamba… Aramadı Fırat. Belli ki gerçekten yoğundu, artık hafta sonu mutlaka arayacaktı. Aradan geçen haftalarda da aramadı. İçindeki his ona bir şeyleri yine söylüyor ama Gonca bu söylenenlere inanmıyor, yine bekliyordu.

Gonca iki ay sonra öğrenecekti ki araya aile büyüklerinin de girmesiyle Fırat'ı tekne gezisinden karşılamaya karısı ve oğlu gelmiş ve barışmışlardı.

İkinci kez Fırat gitmişti, gideceğini haber bile vermeden. Arkadaşları "İlahi adalet varsa Fırat'ın bu yaptığı artık yanına kalmaz, bu kadarını da nasıl yapabildi." gibi sözleri kendilerini frenlemeye çalışsalar da söylemeden duramıyorlardı. Gonca anlıyordu aslında onu, ayrılırsa onu çok daha zor bir hayat bekliyordu. Belki de Gonca'yla evliliğe kalkışacak yeni bir dönem, yeni sorumluluklar, yeni sorunlar demekti Fırat için. Oysa evi, karısı, oğlu… Bunu sürdürmek çok daha kolaydı. Çevresindekiler anlamasa da Fırat'ı Gonca anlıyordu.

Sadece bana "Olmuyor, barışacağım ya da barıştım." diyebilseydi ben anlardım onu. Günlerce onu beklediğimi tahmin etmedi mi acaba, nasıl olabilir gibi sözleri bazen sesli, bazen içinden geçiriyordu. Sonra düşünceleri bulanıklaşıyor, sorduğu soruyu ya da söylediğini unutuyor, sonra yine olanları anlatıyor, ağlıyor ama çoğu kez gözyaşları akmıyordu.

Sonra yine anlatmaya başlıyordu "Fırat iyi bir sevgili değildi ama gerçekten iyi bir insandı. Bilerek isteyerek kimseyi incitmez. Böyle bir durumu izah etmek için nasıl arayabilirdi ki? Ben karıma dönüyorum diyemezdi ki." Gonca anlıyordu, onu anladığı için de sevmeye devam etti.

Gonca'yı yakın iki arkadaşı kendine bir şey yapması ihtima-

linden korktukları için zorla bir psikiyatra götürdü. Psikiyatr güçlü ilaç desteğinin yanı sıra terapiye de hemen başladı.

Gonca doktora "Neden bu kadar acı çekiyorum?" diye sormuştu. "Aşk acısıyla kokain bağımlısının elinden kokaini aldığınız zaman yaşadığı acı arasında fark yoktur. Beyinde aynı bölgeler uyarılır, bir süre daha bu acıyı çekeceksiniz, sonra geçecek, merak etmeyin." diye cevaplamıştı doktor. Gonca "Dayanamıyorum içimdeki bu acıya, yalvarırım bir şeyler yapın!" dediğinde doktor "Maalesef duygularınızı alamayız ama verdiğim ilaçlarla zaman içinde toparlanacaksınız biraz sabredin." demişti.

Zaman her şeyin ilacıdır derler, zaman Gonca'ya hiç ilaç olamamıştı ama aldığı ilaçlarla zamanı hissetmemeyi başarmıştı. Gonca yoğun ilaç desteğinin yanı sıra duygularını sönümlendirmek için değişik arayışlara da girdi. Örneğin bir arkadaşı nefes ve bazı çalışmaların yapıldığı bir kursa gidiyordu. Gonca'yı da zorla götürdü. "Anda kalmak" diye bir çalışmanın içinde buluvermişti Gonca kendini. Hoca oradakilere bazı tekniklerle "anda kalma"yı öğretiyordu. Gonca anda kalmayı düşündüğü anda hayatta kalamayacağını anladı. Şu an Fıratsızdı, bu o kadar acıtıyordu ki... Çünkü anda kalırsa ya hayalleri, hayallerini alırlarsa geriye ne kalırdı? Ya Fırat'la geçmişi, bunlar gider ve "Fıratsız" bir anda kalırsa… Gonca'yı şu an hayatta tutan yaşanmışlıkları ve Fırat'la ilgili hayalleriydi. Derhal andan çıkmalıydı. Şaşkın bakışlar arasında andan ve oradan koşarcasına uzaklaştı.

Sonraki günlerde, aylarda zaman zaman Fırat'ı aramak için yaşadığı ya da Fırat'ı unutmak için girdiği ilişkilerde Fırat olmaya başladığını, Fırat gibi davrandığını fark ediyordu. Fırat'tan değil ama Fırat'ı yaratan Tanrı'nın yarattığı diğer erkeklerden sanki gizil bir intikam alıyordu.

İlerleyen süreçlerde Fıratsız geçen antidepresanlı günler daha

az acı vermeye başlamıştı Gonca'ya. Artık duyguları daha az Fırat'a ya da Fıratsızlığa sürüklüyordu Gonca'yı.

Gonca iki kez, evliliği düşüneceği ilişki yaşadı. Daha doğrusu karşındakiler bu konuda çok ısrarcı oldular.

Aydın'a katıldığı bir toplantıda rastlamıştı. Bir şeyler sorma bahanesiyle Aydın telefonunu almış, daha sonra da yine bir şeyler sorma bahanesiyle sıkça aramıştı. İlk etapta Aydın Gonca'nın tavırlarından birliktelik teklifinin kabul edilmeyeceğini hissettiği için görünüşte hiç asılmamıştı. Onu bir gün "Bilet aldım, tiyatroya gidelim mi?" diye aramış, bir başka hafta sonu Sülüklü Gölü'ne grupça yapılan bir geziye davet etmişti. Hafta sonları yapılan birkaç trekkinge de birlikte gitmişlerdi. Bu şekilde görüşmelerle beş ay kadar sadece dost oldu Aydın. Gonca'nın başka boyutta gibi hali Aydın'ı çekiyor; onun düz, dürüst, kadınca oyunlara girmeyen ama bir o kadar da kadınsı yapısı, hüzünlü güzelliği gittikçe Aydın'ı etkiliyor, iyice bağlanıyordu. Bir süredir birlikte olduğu Arzu'ya da ilgisinin azaldığını hatta zaten ilgisi olmadığını fark etmişti. Bu durumu hisseden Arzu birkaç kez uyarıcı konuşmalar yapsa da sonuç değişmemiş, Aydın yapmak isteyip de yapamadığını Arzu'ya yaptırmış, kendini terk ettirmişti.

Aydın en son lise yıllarında böyle bir duyguyu hissetmiştim diye düşünüyordu. Altıncı ayın sonunda Aydın Gonca'ya duygularını açtı. Gonca Fırat'a olan aşkını anlatmadı ama Aydın'a "Senin hissettiklerini ben sana duymuyorum. Bu birliktelik seni üzer." dediğinde Aydın "İzin ver, seven bir erkeğin bir kadını nasıl mutlu edebileceğini göstereyim. Sana o kadar aşığım ki bu aşkın bir süre sonra senin duygularını da değiştirmemesi mümkün değil." dediğinde Gonca "Peki." demişti ama aslında Gonca biliyordu ki aşk sadece hisseden kişiyi değiştirirdi.

Birlikteliklerinde dolu dolu iki yıl geçirmişlerdi. Aydın daha da aşık, Gonca ise Aydın'a alışmıştı. Bu süreçte Aydın Gonca'nın kendisi gibi sevmediğini hissediyor ama evlendikten sonra çoluk çocuğa karışınca ve kendisinin çok da iyi bir koca ve baba olacağını düşündüğünde Gonca'nın böyle bir hayatı sevmemesi, kocasına aşık olmaması mümkün değil diye düşünüyordu. Gonca'nın yakın arkadaşı Berna da sıkça "Bu adamı sakın kaçırma, sana Allah'ın bir lütfu." gibi sözlerle onu evliliğe ikna etmeye çalışıyordu.

Aydın aşık olduğu kadınla gelecek hayalleri kurarken Gonca'nın cephesinde Aydın çok güvenilir bir erkek, iyi bir insan, dürüst bir dosttu. Kesinlikle iyi bir baba, harika aile reisi olabilecek biriydi. Bunları düşündüğünde keşke Aydın'ın karşısına tüm bu meziyetlerinin kıymetini bilecek iyi bir kız çıksa, birbirlerini sevseler, aşık olsalar, ah mutlu olsa Aydın keşke diye düşünüyor, ona kıyamıyor, onun da acı çekmesi ihtimaline çok üzülüyordu.

Ancak ilerleyen süreçlerde ilişkileri Aydın'ın çabalarıyla meyvesini vermiş, birliktelikleri evliliğe evrilmişti. Fıratsız geçen koskoca üç yıl dokuz ay diye düşündü Gonca, Aydın mutfakta yemek hazırlarken. Artık alıştım mı acaba onsuzluğa ya da evliliğe hazırlık süreci mi yoksa aldığım ilaçlar mı düşünmemi engelliyor diye sordu kendine. Sonra "Aydın!" dedi. "Aydın sayesinde başardım bunu, Aydın unutturdu onu bana, evlendikten sonra çok daha güzel olacak her şey." Sanki birden yemek kokusu midesini bulandırdı ya da Fırat'ı düşünmek mi iyi gelmedi diye geçirdi içinden.

Fırat'la ortak arkadaşları olan Aysun arada görüşmek için arasa da Gonca çoğunlukla ondan kaçardı. Bunu da "Seni görmek bana Fırat'ı hatırlatıyor, yaramı kanatıyor, mümkünse görüşmeyelim." diye Aysun'a açıklamış, Aysun çok üzülse de

dostunun kendine mesafe koymasını kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu nedenle Aysun son iki yıldır aramamıştı Gonca'yı ama merak ediyordu. "Bir kahve içelim mi?" diye aradığında Gonca kendini çok iyi hissetmiş hatta görüşmek istediğini fark etmiş; Aydın'ı, evlilik hazırlıklarını bir an önce anlatmak istemişti.

Kadıköy'de buluştular, kahvelerini söylediler. Aysun biraz havadan sudan sohbetin ardından "Nasılsın, hayatında biri var mı?" diye sormuştu. Gonca "Yok bildiğin gibi, koşturmaca iş güç hep aynı…" Ağzından tamamen bilinçsizce çıkmıştı bu sözler, kim söyletti, neden söyledi, hiç çözemedi. Aysun "Ya kızım, sizi anlayamıyorum, geçen hafta da Fırat'la konuştum, karısından ayrılmış, o da senin gibi yalnız. Seni sordu ben de "Niye bana soruyorsun, kendin arayıp sorsana." dedim. "Cesaretim yok." dedi. "Arar mı bilmem, anlamıyorum vallahi sizi. Sen yalnız, o yalnız, niye birlikte olamıyorsunuz?" Gonca kahveden bir yudum aldı, birden midesi bulandı, sanki başı döndü, Aysun'un anlattıkları altüst etmişti. Aysun "Ne oldu anlattıklarım mı seni kötü yaptı yoksa?" Gonca "Yok be kızım son günlerde nedense her şey kokuyor, midem de kötü." Aysun "Hayatında biri olsa hamilesin diyeceğim, Meryem Ana da değilsin, git bir doktora."

Gonca sekiz gün boyunca Aydın'la görüşmedi, telefonlarda da çok az konuştu ya da yanıtsız bıraktı. Sekiz gün boyunca ya Fırat bir gün ararsa diye düşündü. Evleneceğim ya da evlendim nasıl derdi, özgür olmalıydı. Böyle bir anın ihtimali için yaşayabileceği belki de çok güzel bir hayatı hatta deneyimleyebileceği en kutsal duyguyu -annelik duygusunu- tek başına yaptırdığı kürtajla sonlandırdı ve Aydın'ı terk etti.

Gerçekten de üçüncü ayın sonunda Fırat aramıştı. Buluştular, Fırat anlattı yine karısını, evliliğini yürütemeyişini. Gonca'yı bırakıp gidişine hiç değinmedi ama gitmesi gerektiğini anladı

Gonca. O gece sevişirken Fırat "Özlemişim." diye fısıldadı Gonca'nın kulağına. Gonca hissetti bu özlemi hatta bugüne kadar hiç özlenmediği kadar özlendiğini fark ettiğinde içindeki his o ses ya giderse dese de artık emindi Fırat'ın geri döndüğünden. Fırat "Neden yanakların ıslak?" dediğinde gülümserken ağladığını fark etti Gonca. Sabahın ilk ışıklarına kadar zaman zaman dalsa da sıkça uyanıp yıllarca hasretinden kavrulduğu Fırat'a sarılırken "Çok şükür!" diyerek binlerce kez şükretti Tanrı'ya.

Devamında iki ay içinde üç kez daha aradı Fırat ve sonra yine kayboldu.

Bu olayın üzerinden bir buçuk yıl geçmiş, Fırat'tan hiç ses çıkmamıştı. Gonca yaşadığı bu travmayla bir süre işine gidememiş, gittiğinde de yürütememiş ve bir zamanlar terfi teklifi gelen işten tazminatı verilerek çıkarılmıştı. Yedi ay öncesi çok daha düşük bir maaşla koşulları da çok iyi olmamasına rağmen bulabildiği işe başlamak zorunda kalmıştı.

Bir arkadaşı "Yaz ona bu aşk yüzünden neler yaşadığını, en azından bilsin başına gelenleri." dediğinde "Boş ver, niye bilsin ki?" demişti. Öylesine gururluydu ki Gonca, duygu anlamında ona yük olmaktansa kendisini hiçbir sıkıntı duymadan birlikte olduğu bütün kadınlar arasında ne iyi bir kızdı diye bile düşünmesine razı gelebiliyordu.

Gonca'yı ortak bir arkadaşları altı ay öncesi Erkan'la tanıştırmış, dört aydır da birlikteydiler. Erkan göğüs hastalıkları uzmanı bir doktordu ve iyi bir aileden geliyordu. Gonca'ya da tanıştığı ilk günden itibaren vurgundu. Gonca da tıpkı Fırat'ın kendisine yaptığı gibi bu aşkı bilmesine rağmen görmezden geliyor hatta birlikteliklerinin ilk dönemlerinde Erkan'ın kendisine hissettiği bu yoğun aşktan rahatsız oluyordu.

İlk etapta bu ilişkiyi yaşama nedeni aldığı yüksek dozdaki antidepresanların duygularını bastırmaya yetemediği anlarda Erkan'ın varlığının iyi gelebileceği, ruhsal yaralarını tedavi sürecinde bir dozda "Erkan" alarak tedaviye yardımcı olabileceği umuduydu.

İlerleyen aylarda ise ilişkileri Erkan'ın sevgisi, şefkati, Gonca'ya verdiği değer ve paylaştıkları güzellikler ile keyifli bir birlikteliğe evrilmiş hatta Gonca sıkça Erkan gibi biri karşıma çıktığı için ne kadar şanslıyım diye düşünmeye başlamıştı. Son birliktelikleri Gonca'ya Fırat'la asla olunamayacağını, Fırat'ın ancak bu kadar ya da bu şekilde sevebileceğini, onun bir ilişkiyi yürütemeyeceğini öğretmişti. Fırat'ı sevmek, Fırat'la olmak, yaşarken her gün ölmek diye düşünüyor; artık bu gerçeği görebiliyordu Gonca bu nedenle de Erkan'a, ilişkisine değer veriyordu.

O gün telefonda arkadaşına "Her gel deyişinde kendimi uçuruma atar gibi kaderime attım ve her seferinde de ölümüne yaralandım, onunla olmaz, anladım artık." diye uzun uzun anlattı. Akşam işten çıkarken iş yerinde telefonunu unuttu. Gece Erkan'la evde şarap içmişler ve güzel bir film izlemişlerdi. Mutlu geçen gecenin sabahında işe geldi, telefonunu aldı. Bir gece öncesi gelen mesajı gördü. "Müsaitsen görüşelim, Fırat." Gonca önce donakaldı, biraz bekledi. Kendine gelebilmek için derin nefesler aldı, duyguları öfkeyle sevinç arasında medcezirler yaşarken yanına bir dosya vermek için gelen çok sert ve her zaman mesafeli olan şefi Nuri Bey'in boynuna gözyaşları içinde sarıldı. "Hayır, artık asla, asla…" diyerek hıçkırırken Nuri Bey ve bir arkadaşının yardımıyla bir sandalyeye oturtuldu.

Gonca o gün öğleden sonra cevap yazdı ve o gece Fırat'laydı. Uykusuz geçen bir gecenin sabahında işe geldiğinde iş arkadaşları "Hayırdır uçuş uçuşsun, seni uzun zamandır bu kadar ener-

jik ve mutlu görmedik yoksa ufukta Erkan'la evlilik mi var?" demişlerdi. Ardından Erkan erkenden aramış, Gonca'ya her şeyin yolunda olup olmadığını sormuş, kötü bir gece geçirdiğini, gece hep kabuslar gördüğünü anlatırken Gonca kendini çok kötü hissetmişti. Sanki Erkan da kendi gibi bir şeyler mi sezmişti? O an derin bir üzüntü duydu. Vicdanı, içi sızlıyordu Erkan için. Yaşadığı durumu, bir gece öncesini sindiremedi; Erkan hak etmiyordu bu davranışı. "Bu hafta sonu işim var, görüşmeyelim." demişti Erkan'a ama o gün akşam koşarcasına Erkan'a gitti.

Bütün gece hissettiği vicdanen rahatsızlığı sıkça Erkan'a sarılarak gidermeye çalışıyor, Erkan bunu hak etmiyor, bir daha asla diye içinden geçiriyor sonra ama Fırat ayrılırken görüşürüz demişti diye düşünüyor ama içindeki o his, o ses yine dile gelip arasa da yine gidecek diyordu.

O gece düşünceleri Erkan'a, sonra Fırat'a, Fırat'tan tekrar Erkan'a gitti, geldi. Yüreği durma burada koş git Fırat'a dedi ama içindeki o ses yine dile geldi. Fırat çoktan gitti hatta sana hiç gelmedi ki… Sonra karar verdi, kendi aşık olmasa da onu çok seven, gerçekten yolunda giden bir ilişkiyi Fırat için asla harcamayacaktı. Asla bırakmayacaktı Erkan gibi değerli birini. Uykuya dalarken…

Ama Fırat ayrılırken "Görüşürüz." demişti…

Ertesi gün işe gider gitmez bir arkadaşını arayarak bir psikolog adı aldı. Hemen iki gün sonra da seansa gitti. Erkan'ı, Erkan'la ilişkisini toparlamak istediğini anlatacak; bu konuda destek alacaktı. Sözlerine Fırat'ı anlatarak başladı. Fırat'ı anlatarak devam etti, Fıratsızlığın acısını anlatamadı çünkü kelime bulamadı, imdadına gözyaşları yetişti. "Fırat'la aşkın ne olduğunu, diğerlerinde ne olmadığını anladım." diye konuşmasını sürdürdü ve

Fırat'ı unutmak, sevmekten vazgeçebilmek için neler yaptığını, biraz da Erkan'ı, Erkan'ın kendine olan aşkını anlattı. Fırat'ın büyük ihtimalle birkaç görüşmeden sonra kaybolacağını, bunu bile bile de olsa onun aramasını bekleyişini itiraf etti. Ama ya Erkan'ı bırakırsa ne olacaktı? Ona aşık değildi ama onun sarıp sarmalamasına öylesine alışmıştı; hayatındaki yeri o kadar büyüktü ki onu bırakırsa iyice dibe vurabileceğini, yaşayabileceklerinin kendini korkuttuğunu anlattı. "Fırat nasıl olsa yine gidecek. İki ilişkiyi birlikte götüreyim diyorum ama Erkan'a bunu yapamam, aldatamam, Erkan bunu hak etmiyor, bana yardım edin lütfen!" derken gözyaşlarına boğulmuştu.

Psikoloğun yaklaşımı uzun yıllar Gonca'nın Fırat'la aralarındaki bağa yapılan belki de en doğru tespit oldu. "Sevmekten vazgeçmek için artık uğraşmayın, böyle bir sevgiden vazgeçemezsiniz, sevin. Onunla ya da onsuz ama bu sevgiyle yaşamayı kabul edin." demişti. "Erkan'layım, çok düzgün ve iyi biri, onu aldatmak istemiyorum." dediğinde psikolog "Sizin yaşadığınız aldatmak değil." diye yaklaşmıştı.

Gerçekten de Gonca terapi sonrası düşündü, Fırat'tan vazgeçebilmek için neler neler yapmıştı. Bir tek ölüm kalmıştı denemediği. Ama yaptığı hiçbir şey sevgisini azaltmamış, daha da perçinlemiş adeta yüreğine mühürlemişti. Ne kadar uğraşsa da her geçen gün Fırat'ın aşkı ya da Fıratsızlığın acısı sanki iliklerine işlemişti.

Devamında iki hafta sonra Fırat bir kez daha aradı ve sonra yine kayboldu.

Ardından Gonca vücudunda egzama olarak tanımlansa da tam teşhis koyamadıkları oldukça ağır seyreden ve çok rahatsızlık veren bir cilt sorunuyla aylarca uğraşmak zorunda kalmıştı.

Bu süreçlerde Erkan; sevgisi, ilgisi, şefkati ve doktor oluşu nedeniyle de tıbbi desteğiyle hep yanındaydı.

İlerleyen süreçlerde Gonca Erkan'la artık çok daha sağlıklı bir birliktelik yaşıyordu. Uzun zamandır bu güzel ruhlu erkeğin sevgisi, güzel sevmesi, değer vermesi, sarıp sarmalaması, güvenilir olması sıkça yaptıkları güzel ve keyifli tatillere antidepresanların da eklenmesiyle kendini son zamanlarda son derece huzurlu ve mutlu hissediyordu. Bu ruh halini de sevmeye başlamıştı, artık Fırat'ı sanki yüreğinden yolcu etmiş gibi hissediyordu. O gün öğlen yemeğinde arkadaşına "Artık huzurluyum, biliyorum bu söylediklerime inanmıyorsun ama inan eskisi gibi Fırat beni yakmıyor, yaşandı ve artık bitti, rolü buraya kadarmış. Kötü bir insan asla değil ama kimsenin kaderinde rol almak istemiyor Fırat, artık iyice tanıdım onu. Kesinlikle şu an yaşadığım ilişkiye emek vereceğim ve artık hayatıma kesinlikle Fırat'ı sokmayacağım. Her gün Tanrı'ya ve Erkan'a bugünlere gelebildiğim için şükrediyorum." demişti.

Gonca çok keyifli hissettiği bir haftanın bitiminde cumartesi günü sevgilisi Erkan'da kalmıştı, sabah uyandığında Erkan hep yaptığı gibi kahvaltıyı salona hazırlamış, sessizce Gonca'nın uyanmasını bekliyordu. Ama o pazar sabahı Gonca yine içinde tuhaf bir hisle uyandı, daha doğrusu yine Fırat'la uyandı, işte Fırat yine gelmişti. Masanın ortasına konan gülleri ve çok emek verilerek hazırladığı Erkan'ın kahvaltı masasını Gonca fark etmedi bile, sıkıntıyla oturdu. Erkan'ın tüm ısrarlarına rağmen sadece çay içebildi.

Bir gün öncesinde, Gonca evindeki küçük odasına bir kanepe almak istediğini Erkan'a söylemiş, Erkan da "Yarın kahvaltıdan sonra gidip alırız." demişti. Ama şimdi canı hiç gitmek istemiyor, yatağa gömülüp yatmak istiyor, içinde tuhaf bir huzursuzluk his-

sediyordu. Erkan'ın "Canım başka vaktin yok, yarın iş günü gidemeyiz, hadi çıkaralım şunu aradan." ısrarlarıyla kalkmak zorunda kaldı.

Erkan haklıydı, bu kanepe işini çözmeliydi. Hemen üstünü giyindi, her gün işe giderken yapmak zorunda hissettiği makyajı hafta sonları yapmıyordu. Üzerine kot montunu aldı, tam çıkacakken bir an düşündü, ya Fırat onu böyle solgun makyajsız görecek olursa… Hayır, bu şekilde asla ona görünmek istemezdi. Hemen Erkan'a "Biraz bekler misin?" dedi. Yine Fırat'a hazırlanıyor gibi makyajını özenle yaparken bir taraftan da "Kafayı mı yedim acaba?" diye söylendi.

Arabaya binerken Erkan Gonca'ya bakıp "Bugün yine çok güzelsin, o kadar ki gözlerimi senden alamıyorum." dediğinde birden Gonca derin bir hüzün duydu. Acaba Fırat hiç fark etmiş miydi güzel olduğunu?

Yolda Erkan değiştirmek istediği arabası için "Önce galeriye uğrayıp bir bakalım." demişti. Galeride bir süre oyalandılar. Gonca'nın kendine izah edemeyeceği bir şekilde içindeki huzursuzluk gittikçe artıyor, ne arabalara ne galeridekilere ne de Erkan'ın yaptığı muhabbete odaklanabiliyordu.

Galeriden çıkarken saat bir olmuştu. Gonca yine "Kanepe almaya gitmeyelim, eve dönelim." dedi, ayakları geri geri gidiyor, bir an önce eve girip sanki görünmez olmak istiyordu. Erkan'ın sevgi, şefkat dolu "Bak buraya kadar geldik, başka zamanın yok, bugün şu kanepe işini halledelim artık." sözlerine itiraz edemedi.

İstanbul'un en büyük mobilya ve tüm ev ihtiyaçlarının satıldığı markete gittiklerinde park alanı çok kalabalıktı. Gonca arabayı park eden Erkan'a "Bütün İstanbul burada, çok kalabalık,

ben gelmeyeceğim, burada bekleyeyim, sen git al." deyivermişti. Sanki bir el arabadan çıkmasını engelliyor, o tuhaf his yine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Erkan şefkatle gülümsedi, huysuzlanan bir çocuğa sevgiyle sabırla yaklaşan bir baba gibi Gonca'nın saçını okşadı. "Aşkım, bugün yine huysuz ve tatlısın, senin evine alacağın kanepeyi ben nasıl seçebilirim hem seni burada bırakıp nasıl gidebilirim? Hadi hemen alıp çıkalım. Sonra seni güzel bir yemeğe götüreceğim." derken sevgiyle Gonca'nın elinden öptü. Markette kalabalık nedeniyle zor geziliyordu. Gonca dolaşırken iyice terlemeye başlamıştı, attığı her adımda, girdiği her stantta tuhaf bir şekilde ürktüğünü hissediyor; ardından "Oh, çok şükür Fırat burada da yok!" diyordu. Devamında ise "Gerçekten kafayı yedim." diyerek bu duygularından ötürü kendine öfkesi iyice artıyordu.

Kanepelerin olduğu bölümde ebatları uyan ilk kanepeyi Gonca beğenmiş, ardından bir an önce kendini dışarı atabilmek için koşarcasına kasalara yönelmişti. Erkan bunu kalabalıktan bunaldığı içindi diye yorumlamış, Gonca'nın peşinden o da "Hayatım dur, acele etme!" diyerek koşmaya başlamıştı. Bütün kasaların önünde çok uzun kuyruklar vardı, gerçekten de sanki bütün İstanbul oradaydı. Bir kuyruğa girdiler, Gonca o kuyruğun uzun olduğunu düşündü, Erkan'ı oradan çıkarıp iki ilerideki kuyruğa soktu, sanki biraz rahatlamıştı Gonca. Derin bir "Ohh!" çekerken çok şükür bitti bu kabus, ne oldu bana, her yerden Fırat çıkacak gibi hissettim, nereden çıkardım yine Fırat'ı diye kendine öfkelenerek geçirdi içinden, az sonra oradan kurtulacak olmanın verdiği huzurla gülümseyerek Erkan'ın elini tuttu. Öldüresi o tuhaf his içinden gidivermiş, yerine bir gevşeme almıştı.

Önlerindeki sıra iyice azalmıştı, Erkan "Acıktım, ödemeyi yapalım montaj ve nakliye işini de bitirdikten sonra gidip bir şeyler yiyelim…" sonrası yoktu. Gonca'ya bir şeyler oldu, hayır hayır

bir ses duydu. Tanıyordu bu sesi, sese doğru döndü, tam üç yıldır görmediği Fırat kasiyer kıza bir şeyler söylüyordu, sonra döndü ve Gonca'ya baktı, görüntüler bulanıklaştı Gonca'da, slaytlar haline dönüştü, nedenini bilmeden birden geri döndü. Erkan'ın yanından fırladı, marketin içinde insanları yararak koşmaya başladı. Kaçıyordu sanki Fırat'tan, kendinden. Anlamsızca koşarken gözleri karardı, başı mı dönüyordu yoksa mobilya market mi anlayamadı. Tutunmaya çalıştı. "Hanımefendi iyi misiniz?" diyen orta yaşlı bir bey ve iki genç kızın yardımı ile düştüğü yerden bir sandalyeye oturdu.

Sonrasında sayısız kere arayan Erkan'a bulunduğu yeri söyledi ve onun kolunda eve gidip yanında taşıdığı yeşil reçete ile satılan sakinleştirici haptan Erkan'a belli etmeden içerek yatağa gömüldü. Erkan ne olduğunu anlayamamıştı ama Gonca'nın anlattığı tutarsız sözlere inanmaktan başka çaresi de yoktu. Yatağa yatan Gonca'nın yanına uzandı, arkası dönük yatan sevdiğinin beline sıkıca sarılarak başını ve sırtını göğsüne bastırıp "Bugün beni çok korkuttun canım, ne oldu sana hiç anlayamadım." derken saçlarından öpüyordu. Gonca bir an Erkan'ı itip yataktan fırlayıp kaçmayı düşündü ama kendini öylesine güçsüz hissetti ki vazgeçti. Sonra birçok kez yaptığı gibi o da Fırat'ın beline arkadan sarıldı. Onun omuzlarını sırtını tenini hissetti sanki. Fırat'ın saçlarını okşadı ve ne kadar sevdiğini fark etti yine. O gece birçok kez olduğu gibi yatakta yatan iki beden ama üç ruh vardı.

Sabaha karşı erkenden uyanmıştı Gonca, düşündü. Bu kadar tesadüf olabilir miydi, yirmi milyonluk İstanbul'da biri Bahçeşehir'de, diğeri Erenköy'de oturan iki kişinin bir pazar günü aynı saatte İstanbul'un en kalabalık mobilya marketinde aynı kuyrukta olması nasıl açıklanabilirdi? Sordu Tanrı'ya yine "Anlayamıyorum Tanrı'm, inan ki anlamıyorum. Ne demek istiyorsun ya da ne yapmamı bekliyorsun? 'Kurtulamayacaksın!' mı demek is-

tiyorsun? Tanrı'm ne olur, yalvarırım artık anlamama yardım et! Birlikte olmak için yıllarca hiç isyan etmeden bekledim, yollarını gözledim kısacık bir an olsun görebileyim diye, rüyalarım tek ümidimdi ona ulaşabilmek için, bunun için bile şükrettim sana! Her gün her an el açıp yalvardım, ayırma bizi ya da gidecekse onsuz yaşatacaksan beni de al, al bu canımı diye! Duymadın Tanrı'm, bir kez olsun duymadın, şimdi de kaçmak, unutmak, hayatımdan ruhumdan silmek için uğraşıyorum, ona da izin vermiyorsun! Yalvarırım söyle ne yapmamı istiyorsun?"

Gonca birlikteliğinde mutlu olmasına rağmen Erkan'ın birkaç kez yaptığı evlenme teklifini "Evlenmek istemiyorum, birlikteyiz nasıl olsa." gibi sözlerle geri çevirmişti. Aslında o da Fırat gibi kimsenin kaderinde rol almak istemiyordu. Erkan bu konuda son konuşmalarında "Madem evlenmek istemiyorsun, en azından bir arada yaşayalım, işine daha yakın bir ev tutalım, annen de bizimle otursun, tek başına koşturmana dayanamıyorum. Sadece hafta sonları görüşebiliyoruz, aklım hep sende kalıyor, haftanın dört beş günü sadece telefonla sesini duymak o kadar canımı acıtıyor ki..." Öylesine içten ve sevgi dolu konuşuyordu ki Erkan, Gonca çoğu kez onun bu tür konuşmalar yapmasına izin vermezdi ama o gün şarabın da etkisiyle olsa gerek Erkan'ın buram buram sevgi kokan sözleri bir anda gözlerini yaşartmıştı. Erkan onun bu yaşlı gözleri karşısında daha da duygusallaşmış, söylediği sözlerden bu kez Gonca'nın çok etkilediğini hissetmişti. Birlikte yaşamaya ikna etme çabasıyla "Gonca, sensiz yaşayamıyorum." derken Gonca'nın gözyaşları iyice akmaya başlamıştı. Erkan'ın sevdasında kendini bulmuş, üzülmüştü. Sonra acaba Fırat da bir saniye, sadece bir saniye de olsa bensiz olduğunda beni düşünmüş müdür diye içinden geçirirdi, bu düşünce gözlerini daha da yaşarttı. Erkan Gonca'nın yanağından süzülen gözyaşlarını sevgiyle okşayarak silerken "Sakın ağlama, dayanamam!" demişti.

"Sakın ağlama, dayanamam!" demişti Erkan, bir ömür ağladığım Fırat ağladığımı bir kez olsun düşünmüş müdür diye düşündü yine. Önce burnunun direği sızladı, sonra bu sızı iki göğsünün ortasına indi, gözyaşları sel oldu sanki. Her ikisinin de gözyaşları sevdiklerine hissettikleri karşılıksız aşkın ıstırabıyla akarken bedenleri birbirinin acılarına destek olmak istercesine sıkıca birbirlerine sarıldı.

Dördüncü yılları biterken Erkan, Göcek'te çok güzel bir tatil planlamıştı. Ve özene bezene seçerek yaptırdığı tek taş yüzük bu gezinin sürpriziydi. Büyük ihtimalle Gonca yüzüğü yine "Ben evliliği düşünmüyorum." diyerek kabul etmeyecekti, "Olsun." demeyi düşünüyordu Erkan. "Resmi olarak evli olmasak da son nefesime kadar hayatımın kadınısın, en azından bu yüzüğü tak." diyecekti.

Sabah yola arabayla çıkmışlardı, akşama Göcek'teydiler. Otelde biraz dinlendikten sonra yemeğe çıktılar. Göcek sahilinde çok güzel bir lokantada kırmızı şarapla balıklarını yemeğe başladıklarında Erkan elini cebine soktu ve çıkardığı kutuyu Gonca'nın önüne bıraktı. Gonca şaşkınlıkla "Bu ne?" diyerek kutuyu açıp yüzüğü gördüğünde şaşırdı, "Ben evlenmeyi düşünmüyorum, sana iyi bir eş de olamam, bu konuyu konuşmuştuk." dediğinde Erkan'ın buğulanan gözlerini fark etti. Buğulanan gözlerin ardındaki yürek acısını hatırladı bir an ve sustu. Erkan "En azından birlikte olduğumuzda tak aşkım." diyerek yüzüğü parmağına takarken "Seni seviyorum, son nefesime kadar da seveceğim." dediğinde Gonca gülümseyerek "Biliyorum." demişti.

Muhteşem manzara ve şarabın da etkisiyle gece çok keyifli hale dönüşmüştü. Gonca bir an Erkan'la orda olmaktan ne kadar mutlu olduğunu hissetti. Parmağındaki yüzüğe baktı, gülümseyerek sanki yüzüğü takınca Erkan'a daha bir yakın hissetim ken-

dimi diye içinden geçirdi. O sırada yan masada kucağında bebeği ve eşiyle yemek yiyen bir kadın dikkatini çekti. Çocuğuna sarılırken öylesine mutlu görünüyordu ki Gonca bir an ona imrendiğini fark etti. Neden diye sordu kendine, neden anne olmak gibi en yüce duyguyu görmezden geliyorum, kadınlık döngümü neden yarım bırakıyorum, bu ulvi duyguları deneyimlemek varken Fırat gibi sevgi fukarası biri için neden ömrümü heba ettim? Sanki birden gözünün önünden bir perde kalktı ve her yer aydınlandı. Sonra yan masadaki hanımın yanına giderek bebeği sevmek için izin istedi. Bebeği kucağına aldığı an birden gözleri doldu. Nasıl atlamışım bu sevgiyi, nasıl da görmemişim böylesi bir mucizeyi diye düşünerek bebeği göğsüne bastırdı. Bebeğin annesi "Sizin yok galiba? İnşallah, Allah size de kısmet eder, bundan güzel bundan büyük bir sevgi düşünemiyorum." dediğinde Gonca teşekkür ederek bebeği annesine verirken "büyük sevgi" diye yıllarca Fırat'a beslediği aşkı düşündü. Asıl sevgi, aşk işte bu diye içinden geçirerek yerine otururken kendini izleyen Erkan'ın "Anne olmak çok yakışacak." sözleri gözlerini iyice buğulandırmıştı.

Yemekten sonra dışarıda yürüdüler. Bazen el ele, bazen sarmaş dolaş öpüşerek. Gonca kendi kendine "İşte mutluluk, ilişki bu!" dedi. Böyle bir aşkı elimin tersiyle nasıl itebiliyorum, neden böyle biriyle bir ömür yaşamaktan kaçıyorum? O an karar vermişti, onunla evlenecekti. Elindeki yüzüğe baktı, daha da hoşuna gitti.

Bu beden dilini hisseden Erkan hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Gonca Erkan'ı istediğinden emindi artık. Kendini yıllardır sırtında taşıdığı bir küfeden kurtulmuş gibi hafif hissetti. Fırat'tan sonra başka hiçbir erkeğe hissetmediği cinsel arzusu da sanki artmıştı. Kendisini şefkatle sarmalayan Erkan'a arzu dolu kısık bir sesle "Hadi odamıza gidelim." dedi. Odalarına çıktılar,

Erkan duş almak için banyoya girdi. Gonca'nın son kararının heyecanı, artık yeni bir sürece atacağı sağlıklı adımların coşkusu ve şarabın tatlı sarhoşluğuyla başı dönüyordu. Bir çırpıda soyundu, telefonu da sessize alayım, hatta kapatayım diye eline aldığında bir mesaja gözü takıldı. Fırat "Nasılsın? Epeydir görüşemiyoruz." diye yazmıştı.

Erkan duştan beline sardığı havluyla çıktığında birden Gonca'ya bakıp korkuyla haykırdı "Ne oldu, neyin var?" Gonca odanın ortasında donakalmış bir şekilde titreyerek duruyordu. Erkan ısrarla ne olduğunu sorduğunda "Annem!" diyebildi, "Annem hastalanmış, hemen dönmemiz lazım!" Hıçkırarak ağlamaya başladı Gonca.

Erkan'ın o geceyi yolda geçirebilecek gücü olmadığına zorla ikna oldu Gonca. Geceyi sabaha kadar Erkan'ın kollarında ağlayarak geçirdi, ertesi gün üç günlük tatili yarıda keserek geri döndüler.

Gonca Fırat'la ertesi gün buluştuğunda bu kez öfkeliydi. "Neden, neden?" diye haykırdı. "Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun? Neden gelip her seferinde tekrar kayboluyorsun? Benim canımı bu kadar neden acıtıyorsun? Neden oyuncakla oynar gibi benimle oynuyorsun? Her gel deyişinde ben kendimi kollarına atarken sen beni dipsiz kuyulara itip çekip gidiyorsun, neden?" önce sesi çıkmadı Fırat'ın, sonra "Affet." dedi. "Biliyorum yıllardır sana çok haksızlık yaptım ama bir şans daha ver bak göreceksin, artık değiştim." Gonca önce Fırat'ın göğsünü haykırarak yumrukladı, sanki sinir krizi geçiriyordu, sonra göğsüne başını yaslayarak hıçkırıklarla ağladı. Sabah Fırat'ın kollarında uyandığında yastığı ıslaktı, bütün gece uykusunda bile gözyaşları akmıştı.

Gonca ertesi gün Erkan'ın yüzüğünü bir kutuya koydu, bir de

not ilave ederek kuryeye verdi. Bu notta Fırat'ı anlattı ve ona dönme kararını yazdı. Notun sonuna da "Şu an seni ne kadar üzdüğümü biliyorum ama sen de sevmenin ne olduğunu biliyorsun, beni affet diyemem ama ne olur anla." yazmıştı.

Sanki bir mucize olmuş; Fırat'la yeni bir başlangıç, yeni bir sayfa açılmıştı. Fırat bu kez gerçekten değişmişti. Gonca annesini bırakamadığı için ancak haftada birkaç akşam Fırat'ta kalıyordu. Fırat'ta kaldığı geceler sıkça uykusundan fırlayıp kendini Fırat'a sıkıca sarılırken buluyor, uyandığında yatakta göremezse panikliyordu. Fırat her seferinde "Merak etme, artık yanındayım." diyordu. Günler mi hızlı geçiyordu, zaman hızlanmış gibiydi ya da Gonca Fırat'la zamanı algılamıyordu. Gonca için artık takvim Fırat'a gittiği günler ve Fırat'a gidemediği günler olarak vardı. Korku veren bir mutluluk yaşıyordu.

Aysun "Ya kızım ne aşkmış bu, "Fırat'la Gonca'nın aşkı" diye kitaplara geçmeli vallahi. İşte kavuştunuz ama ben biliyordum eninde sonunda sizin bir araya geleceğinizi. Hadi bakalım yakında düğünümüz var inşallah!" gibi sözleri sıkça Gonca'yı arayarak tekrarlıyordu.

Birlikteliklerinin dördüncü ayında son birkaç seferdir Fırat biraz keyifsiz görünüyordu. Gonca sorduğunda da "Yok bir şey." cevabını vermişti. Cuma akşamıydı, Gonca Fırat'a gitti, yemek yediler. Fırat "Duş alayım." deyip banyoya gitti. Gonca da maillerine bakmak için Fırat'ın bilgisayarını kucağına alarak televizyonun karşısına oturdu. Bilgisayarı açtığında Fırat'ın mailleri açıktı, o sayfadan çıkıp kendi maillerine bakacaktı ki üstteki mailde adını gördü. Mail Fırat'ın Almanya'daki arkadaşı Murat'tan geliyordu.

Fırat,
Ne desen haklısın ama Gonca'yı bu maceraya sürükleyemem,

evlilik de bana göre değil hem de hiç değil. Yeniden evlilik cenderesine giremem. Bu hatayı bir kez yaptım, bir daha asla… Gonca'ya da evlenmeden "İşini gücünü bırak gel." nasıl derim? Ben de inan ki çok bunaldım, buradaki işlerin de hiç tadı yok. Öyle çaresiz kaldım ki ne yapacağımı bilemiyorum. Yarın telefonla konuşuruz.

Murat,

Fırat, bir buçuk yıldır uğraşıyoruz. Bütün zamanımı ve maddi olanaklarımı sana güvenerek bu işe yatırdım. Nihayet bu iş tamam dedik, şimdi gelemem diyorsun. İkimizin de geleceğini heba ediyorsun, Allah aşkına niye? Sorun Gonca'ysa ya bırak ya da evlen, al kızı. Gel be oğlum!

Fırat,

Murat selam, haklısın, bana güvenerek bu işe kalkıştın. Bir sürü de yatırım yaptın ama ben Gonca'yla yeni barıştım ve ona söz verdim, onu yine bırakıp Almanya'ya gelirsem kız çok üzülür. Sana bu saatten sonra ben yokum demek çok zor ama başka çözüm de bulamıyorum."

Murat,

Fırat ekte gönderdiğim dosyayı hatırlaman için sana gönderiyorum, sen yollamıştın. Bana güven, birlikte bu işi yapalım diye. Sen bu işte varsın diye ben kalkıştım, gelemezsen tüm proje iptal olur. İkimiz için de çok iyi olacağını düşündüğüm bu işi şimdi nasıl bırakırsın?

Gonca birden Fırat'ın sesini duydu "Kahve içer misin?" Hemen bilgisayarı bıraktı. "Hayır." dedi ama sesi çıkmadı, sonra büyük bir gayretle "Hayır." diyebildi.

Fırat havluyu beline dolayarak kahvesini alıp geldiğinde Gon-

ca gülümseyerek Fırat'a baktı. Fırat "Ne oldu gözlerin mi yaşlı senin?" Gonca yutkundu, "Hayır." dedi. Başını yanına oturan Fırat'ın çıplak göğsüne dayadı, bir süre öyle kaldı. Sonra derince kokladı Fırat'ı, kokuyu içine çekti ama sanki nefesini vermek istemedi. Bu koku ciğerlerinde hatta tüm hücrelerinde kalsın istedi. Bu gece en uzun gece olabilse keşke diye düşündü Gonca, sevişmeleri hiç bitmese… Gece yatakta öpmelere doyamıyordu sanki Fırat'ı, uyurken çokça izledi; özleyeceği günlere takviye olsun diye. Parmaklarını gezdirdi saçlarında, nefesine yüzünü tuttu. Sonra o an Fırat'a bakarken gözlerin ne kadar kısıtlı bir alanı gördüğünü fark etti. Dudaklarına bakarken aynı anda kapalı göz kapaklarını da görmek istedi. Şakaklarındaki akları sayarken göğsünü özledi birden, sonra çenesine hızlıca çevirdi gözlerini, daha sonra göremeyecekti, kaçırmak istemiyordu hiçbirini. Sağ dirseği yastıkta, başını eline dayamış yatarken Fırat'ı uyandırmadan onun saçlarını okşadı sol eliyle. O an ellerinin de yetmediğini hissetti sevmelere. Başka elleri de olsa… Aynı anda elini de tutsa Fırat'ın, diğer eli sarsa belini, diğer iki elini de açsa gökyüzüne, yalvarsa Tanrı'ya… "Sana emanet!"

Sabah gün ağarırken hâlâ onu izlediğini fark etti Gonca, hasret ateşi şimdiden yakıyordu yüreğini. Erkenden kalktı, sessizce giyinirken Fırat uyandı. "Hayırdır çok erken değil mi?" "Bugün erken gitmem lazım." diyerek yatağa geldi Gonca, Fırat'a sıkıca sarıldı. Fırat "Heyy, nefesim kesildi!" derken Gonca ağladığı anlaşılmasın diye konuşmadan fırlayıp koşarcasına evden uzaklaştı.

O gün bir mesaj yazdı Fırat'a:

"Akşam istemeden maillerini okudum, lütfen affet. Hiç aklıma gelmezdi bir gün benim seni bırakacağım. Hep sen bırakıp gittin ya şimdi de sıra bende. Lütfen Almanya'ya git ve benim için sakın üzülme. Hep dualarımda olacaksın.

Sağlıklı ol, sevgiyle ol, Allah'a emanet ol."

Fırat mesajı alınca hemen aradı ama açmadı Gonca. Sonra Fırat'ın Hamburg'a gittiğini öğrendi. Fırat daha sonra her bayram ve yılbaşında Gonca'ya "İyi bayramlar." ve "Yeni yılın kutlu olsun." diye mesajlar attı. Gonca tekrar tekrar okudu bu uzun yazıları(!).

Üç yıl kadar sonra Türkiye'ye tekrar döndüğü haberini almış ama hiç görüşmemişti Gonca. Ta ki iki yakın arkadaşı Fırat'ın kurucusu ve müdürü olduğu okula çocuklarını kayıt ettirmek isteyinceye kadar.

Artık Fırat'ın okulunda tatil dönüşü işe başlıyordu Gonca. Göcek'te Şule'nin yazlığına gelmişti, yılardır arkadaştılar, eşi de iyi bir insandı. Bir gün önce de ortak arkadaşları Dan Dan Lale gelmişti. Bu lakap kendisine son derece açık sözlü hatta patavatsız olduğu için takılmıştı. Yıllardır da bu unvanın hakkını veriyordu. Lale Fırat'ın okulunda Gonca'nın göreve başlayacak olmasına çok sevinmiş, sıkça da "Senin öküz bir işe yarayacak galiba!" diye takılıyordu. Şule ise daha spiritüel yaklaşıyordu "Lale öyle söyleme, bilmiyoruz Gonca için nasıl bir sınav, nasıl bir öğreti bu. İyi kötü diye bir şey yok, Fırat'la Gonca'nın yolları on sekiz yıldır bir türlü ayrılamıyor. Demek ki Gonca'nın halen veremediği sınavları, alamadığı dersleri, öğretileri var." Dan Dan Lale "Başlarım dersine de, öğretisine de! Gonca gibi saf bir meleği buldu; iki senede, üç senede bir değişiklik olsun diye ya da canı istediğinde gel diyor. Bizimki de her şeyi, tüm sahip olduklarını yıkıp, koşup gidiyor. Sormuyor bile 'Ulan pezevenk! Ne bok yemeye benimle oynuyorsun?' Ah bir kere ben konuşabilsem şu ibneyle, ah bir senin yerine ben içimi dökebilsem rezil ederim tüm İstanbul'a!"

Gonca yine anlatmaya başlamıştı "Kızlar ben onu çok sevdim, o ise beni belli ki birçok kadını sevdiği gibi sevdi, beni niye daha

çok sevmedin diye nasıl suçlayabilirim ki? Ama ben de anlamlandıramadım bu kadar iyi yürekli, herkesin yardımına koşabilen bir insanın benim hayatımdaki rolü neden bu kadar zalimi oynamaktı? Yaşadıklarım…" diye anlatıyordu ki Lale yine "Ay Gonca, bayma Allah aşkına!" demişti. "Neyse inşallah okulda rahat edersin de o da ömründe bir boka yaramış olur. Sana sevgili olamadı, koca zaten olmadı pezevenk, inşallah iyi bir yönetici, patron olur."

Lale "Ne zaman başlıyorsun?" diye sormuştu. "Tatil dönüşü." dedi Gonca. Lale "Evi ne yaptın?" dediğinde Gonca "Annemi ikna etmek kolay olmadı tabi yetmiş sekiz yaşında kadın, evde günlerdir koli yapıyordu taşınacağız diye. Taşınsaydık Veysel amcamın evinde kira da ödemeyecek olmamız onu çok rahatlatıyordu. İnsan yaşlanınca daha mı cimri oluyor ne? Çok korkuyor parasız kalırsak diye, zor ikna ettim. Ev sahibiyle de görüştüm kalma kararı aldığımızı. Adi fırsatçı zammı geçirdi bana, evini kimler istiyormuş? Ama en çok Atila Bey'le konuşurken utandım, adamcağız inanamadı 'Bu kadar istediğiniz bir iş için şimdi 'vazgeçtim.' diyorsunuz, ben bunu direktörüme nasıl izah edeceğim? Gonca Hanım gerçekten beni zor durumda bıraktınız.' derken utancımdan su içinde kaldım, defalarca özür diledim."

Bu işi Gonca'ya ayarlayan arkadaşı Gülsüm de arada kalmış "Hay Allah, kimseye kefil olmamam gerektiğini bir kez daha anladım!" diyerek bozulduğunu Gonca'ya çok net hissettirmişti. "Neyse…" dedi Şule. "Biz önümüze bakalım, artık düzgün bir kurumdasın, Fırat da yöneticin, sana sevgili olarak bir gün sahip çıkmadı ama yöneticin olarak inşallah sahip çıkacak. Sen de artık biraz hayata dön be kızım! Fırat Almanya'ya gittikten sonra iyice kapadın kendini." Gonca "Şuleciğim biliyorsun, benim için bu hayatta bir Fırat vardı bir de diğerleri. Şu dünyada her şey Fırat'la ilişkili olduğunda anlam kazanıyordu. Ne olur 'Ne buldun Fı-

rat'ta?' diye yine sormayın çünkü bunun bende cevabı inanın yok. Fırat Almanya'ya gidene kadar biliyorsunuz birçok birlikteliğim oldu. Aslında birlikte olduğum erkeklerde hep Fırat'ı aradım, bulamadıkça daha da bu girdabın içine girdim." Dan Dan Leyla "Bulamazsın, bulunmaz zaten böylesi." diye takıldı ama Gonca bu nükteyi sanki duymadan dalgın dalgın devam etti. "Yıllarca Tanrı'ya 'Neden, neden birlikte olamıyoruz, neden engelliyorsun?' diye sordum, cevap gelmiyor diye de öfkelendim ama cevap vermeyen Tanrı değil asıl cevabı göremeyen benmişim. Onun bana uygun olmadığını yıllarca öyle çok şekilde anlattı ki ama ben bu cevapları ne duydum ne de gördüm. Yıllarca öyle çok acı çektim ki acılar korkaktır, çabuk gider derler ama biliyorsunuz bende gitmesi bütün gençliğimi aldı. Artık zamanın büyük gücü mü, yılların duygular üzerindeki yıpratıcı etkisi mi bilemiyorum ama artık iyiyim, o acılar bitti. Yıllarca Fıratsızlığın acısını bastırmak için başkalarının aşklarında rol almaktan da yoruldum. Fırat Almanya'ya gittikten sonra da bu savaştan vazgeçtim." Lale "Aramaktan sakın vazgeçme hatta ona inat onun okulunda bir de sevgili yap." diyerek kahkahayı patlatmıştı.

Üç arkadaş harika bir beş gün geçirmişti. Dönmeden bir gün önce de tekne turu yapmaya karar verdiler. Göcek koylarını daha önce de gezmişti Gonca, çok güzel bulmuş "İnsanın içini acıtacak kadar güzel." demişti. Ya da o dönemler Fıratsız her güzellik ona acıtıcı gelmişti. Bu kez on sekiz senedir ilk defa Fırat'ı hayatında olması gerektiği yere koymanın huzurunu yaşıyordu. Tekneye bindiklerinde çok neşeliydiler, keyifli bir müzik çalıyordu. Üst kata çıktılar. Lale, "Bazı teknelerde şu cangır cangır, sevimsiz müziklere dayanamıyorum, oh müzik güzel, manzara güzel!" demişti. Şule "En güzeli de birlikte oluşumuz kızlar!" diye söze girdi. "Seneye yine burada buluşalım, sen patrondan izin iste." diye takıldı Dan Dan Lale.

Ertesi gün döneceklerdi. Gonca, Fırat'ı döndüğümde ararım diye düşünüyordu ama sonra dayanamayıp mesaj yazmaya karar verdi. Bu arada tekne demir almış, yavaş yavaş yeşille mavinin hiçbir yerde rastlanamayacak dansına sanki kendini bırakmıştı. Gonca telefonunu aldı, kızların yanından ayrılarak teknenin arka tarafına doğru ilerledi. Fırat'a "Merhaba, nasılsın? Yarın dönüyorum ne yapmam, hangi evrakları getirmem, ne zaman gelmem gerekiyor?" diye kısa bir mesaj attı. Zaten Fırat'ı sıkmamak için hiçbir zaman uzun yazmamıştı. Fırat mesajı gördükten yaklaşık on dakika sonra "N'aber?" diyerek aradı. Gonca "İyiyim, teknedeyiz, geziyoruz." diye cümlesini sürdürürken Fırat "Ben de seni arayacaktım, hani o gün siz varken bir görüşme daha vardı ya…" Gonca önce hatırlamadı, "Hangi görüşme?" diye sordu. "Hani siz çıkarken ben biriyle daha görüşecektim ya, sizden önce geldiği için işe onu almak zorunda kaldım, ben de sana dönecektim. Gonca "Anlıyorum… Tabii… Hatırlıyorum…" diyebildi. Hatırladığı aslında on sekiz yıl önce bindiği Beşiktaş-Üsküdar motorunun arka tarafının köpürerek her iki taraftan içe doğru kıvrılan ve Gonca'ya "Hadi gel!" diyen suların sesiydi.

Galiba Fırat iyi tatiller de diledi, saygılı ve iyi bir insandı.

Sanki Göcek kıyıları dönmeye başladı, neden gökyüzü kararıyordu acaba? Ayağının altındaki zemini kim çekiyordu? Duramıyordu Gonca, teknenin arka tarafında köpüren sular yine "Gel artık." diyordu. Gonca neden Tanrı'm diye düşünür gibi oldu. Göcek iyice dönüyordu ama sanki tekne de dönmeye başlamıştı. Yeşille mavinin az önceki dansı siyahla grinin kavgasına dönmüştü. Su yine sesleniyordu "Hadi, gel artık!" Gonca'nın artık gücü kalmamıştı. Son gücünü de bu sesin içine kendini bırakırken kullandı.

Aşk

Aşk yangındır, ateştir,
Aşk cennetle cehennem arasında gidip gelmektir.
Aşk bir kasırgadır, aşk fırtınadır, depremdir.
Aşk geçici bir deliliktir.
Aşk görme kusurudur.
Aşk hem yaşamdır hem ölüm.
Aşk bir hastalıktır.
Aşk, sevginin tutkulu ve derinlikli biçimidir
Aşk bir çeşit bağımlılık.
Aşk soyların devamını sağlayan, doğanın bir aldatmacasıdır.

Aşkla ilgili bu tanımlamaların sonu yok. Bu yoğun duygu durumunun kişiden kişiye tanımı ve yaşanma şekli değişse de hepsinin ortak bir yanı vardır: Hayat bir anda güzelleşir, değişir, başkalaşır. Tabiri yerindeyse bu duygular aklımızı başımızdan alır. Öylesine mutlu edip öylesine üzer ki insanı, adeta bağımlısı oluruz. Yaşımız kaç olursa olsun hangi şartlarda yaşarsak yaşayalım tekrar tekrar başımıza gelsin isteriz.

Yeryüzündeki en özel duygulardan biri olan aşk, kalbe girdiği anda vücutta müthiş bir kimyasal değişim yaşanır, hormonlarımız çılgına döner, bu da bizi sarhoş eden bir ruh haline çevirir, ben artık ben değilim dedirtecek kadar en romantik, en duygusal haller insanı adeta esir eder.

Ancak aşk her zaman mutlu yaşanmaz. Bazı aşklarda korku, endişe, mutsuzluk hakimdir. Özellikle sevip de sevilmemek duygusu adeta kahredicidir. Bu durum duygusal anlamda yaşanabilecek en büyük acılardan birinin kaynağıdır. Karşılıksız aşk yaşayan Gonca gibi birçok kişi sevdiği uğruna bir ömrü heba etme noktasına gelebilir. Bu tip normal aşkın ötesine geçen aşk bağımlılığında kişi âşık olduğu insanı hayatının merkezine koyar, adeta bağımlısı olur. Yapılan araştırmalarda aşk bağımlılığının madde bağımlığı gibi tüm bedene hükmettiği, bu dönemde beynin bazı bölümlerinin fonksiyonunun aksadığı gözlenmiştir. Bu süreç Gonca'da olduğu gibi insanı soktuğu duygu durumuyla kendinden, yaşamdan vazgeçirebilecek noktaya getirebilir.

Gonca bu saplantılı aşkı hissetmeseydi hayatta mı olurdu ya da hayatı nasıl olurdu bilinmez ama her şeye rağmen aşk, insan hayatının en önemli deneyimlerden biridir.

Ayşen, Mehmet ve Corona Fobisi

Ayşen "Yaşasın, okullar tatil!" diyerek Semih'i aradı. "Arda bugün öğleyin babasıyla görüşecek, sonra da anneannesinde kalmak istiyor. Onu oraya bırakır, ben de sana gelirim." Telefonda bir an sessizlik oldu. Ayşen "Semih orada mısın?" dedi. Semih "Ayşenciğim, bu salgın beni ürkütüyor, şu dönem geçene kadar görüşmeyelim. Biliyorsun benim tansiyonum var, risk grubundaymışım. Birbirimizi riske atmanın anlamı yok. Dün, bütün gün birlikteydik zaten, biraz ayrı…" diye devam ediyordu ki Ayşen öfkeyle "İnanamıyorum sana, nasıl bu kadar korkak olabiliyorsun, Avrupa'da birkaç yüz ölü var diye güya sevdiğini söylediğin kadınla bir araya gelmekten mi korkuyorsun?" Semih "Hayatım, sen farkında değilsin ama bu ciddi bir salgına dönüşebi…" "Ciddi bir salgına dönüşme ihtimalinden, bir ihtimalden bahsediyorsun yani. Her gün bir sürü hastalıktan kaç kişinin öldüğünü biliyor musun Semih? Hastalık daha Türkiye'ye gelmeden salgın söylentisi bile 'Ayrı kalalım.' demene yetti. Hayret bir şeysin, ben de kime güvenip yola çıkmışım vay be!" Semih "Ayşen sen olayı ciddiye almıyorsun ama ben sadece kendim için söylemiyorum, senin için de risk var." Ayşen "Tamam Selim tamam, bu Corona illaki gider ama o gittiğinde hayatında ben olur muyum, bilmiyorum." diyerek telefonu kapattı. Öfkeden çıldırmış gibiydi. Arda'nın programını ayarlamıştı. Oğlu Londra'dan gelen babasıyla o gün parkta buluşup görüştükten sonra anneannesine gidecek, kendisi de Semih'e geçecekti. Şimdi

tüm planı altüst olmuştu. Ayşen Arda'yı bir ay kadar önce Semih'le normal bir arkadaşı gibi tanıştırmış, Arda'nın yaşadıkları ilişkiye tepki gösterebileceği endişesiyle sevgili olduklarını söylememişti. "Kırk yılda bir her şey denk geldi, onda da beyefendinin Coronadan korkacağı tuttu. Bir de 'Evlenelim.' diyor bana, yok be, evlenip ne yapacağım bu tırsık, korkak adamla?"

Mehmet İstanbul'a bu kez işleri nedeniyle gelmişti. Katılacağı üç toplantı ve yapmayı planladığı birçok bağlantısı vardı. İşlerinin yoğunluğu nedeniyle geldiğinin dördüncü günü ancak Arda'yı arayabilmiş, Korona salgını nedeniyle oğluyla dışarıda -evlerine yakın bir parkta- buluşmuşlardı. Babasıyla görüşmek ilk yıllarda Arda'yı çok mutlu etse de sonraları babasına öfkesi her geçen gün artmıştı. Bu görüşmeye yine hiç istekli değildi ama annesinin ısrarıyla buluştu. Parkta bankın iki ucunda yarım saat kadar oturdular. Arda babasının sorduğu soruların çoğunu "Evet." ya da "Hayır." cevaplarıyla geçiştirdi. Son dört senedir, Mehmet İngiltere'ye gittikten sonra baba da demiyor, "Mehmet" diye hitap ediyordu. Yarım saat kadar sonra Arda "Mehmet, benim işim var, gitmem lazım." diyerek babasını bankta bırakarak kalktı.

Mehmet önceleri Antalya'da yaşıyordu. Dört yıl önce de İngiltere'ye yerleşmişti. 2001 yılında Ayşen Antalya'ya tatile geldiğinde tanışmışlar, birbirlerine aşık olmuşlardı. Üç ay içinde evlenmişler, evliliklerinin ikinci senesinde oğulları Arda olmuştu. Evlilikleri, çalıştığı firma Mehmet'i 2008 yılında işten çıkarana kadar gayet yolunda gitmişti. Daha sonraki süreçlerde Mehmet uzunca bir süre geçici işler dışında düzgün bir iş bulamamış, çoğunlukla evde oturarak vakit geçirmişti. Ayşen edebiyat öğretmeniydi, onun kazancıyla geçinmeye çalışıyorlardı. Maddi durumları her geçen gün daha kötüye gitmiş, oturdukları evin kirasını da ödeyemez duruma gelince de Mehmet'in ailesiyle oturmak zorunda

kalmışlardı. Bu durum ilişkilerini daha da bozmuş, hemen her gün evde kavga yaşanır olmuştu. Ayşen'in söylenmeleri hatta bağırmaları karşısında Mehmet sık sık "İş var da mı çalışmıyorum, ne yapabilirim?" gibi sözlerle durumu yatıştırmaya çalışıyor, Ayşen'se "Bıktım artık, götüremeyeceğim daha fazla. Elde yok avuçta yok, bana 'Sabret.' diyorsun, çocuk "sabret"ten anlıyor mu, nasıl sabredeyim? Tüm bunlar da yetmiyormuş gibi bir de annen her gün 'Senin çektiğin de ne ki biz neler çektik?' diyerek beni çıldırtıyor." gibi cümlelerle bazen de hakarete varan sözleriyle sıkça kavga ediyorlardı.

Bu arada Ayşen'in İstanbul'da yaşayan ailesi de bu durumdan oldukça kaygılıydı. Ayşen'e sık sık "Kızım, ne diye oraların kahrını çekiyorsun, kocanla da madem geçinemiyorsunuz, al oğlunu gel, ne var oralarda? Gül gibi de mesleğin var, gel burada çalış, birlikte otururuz. Biz kayınvalidenden daha mı kötüyüz, ne diye o kadar sıkıntı çekiyorsun, aklımız hep sende." gibi sözlerle gelmesi yönünde baskı yapıyordu. Sonunda Ayşen dayanamamış, Arda dokuz yaşındayken oğlunu alıp İstanbul'a dönmüştü.

16 Mart Salı günü Mehmet işle ilgili birkaç görüşme daha yaptı, bu kişilerle İstanbul'a gelmeden önce birçok kez Londra' dan telefonla görüşmüş, görüşmeler çok olumlu geçmişti. Gelme amacı artık bu görüşmeleri sonuçlandırmak, bağlantıları yapmaktı. Ancak hepsi salgın nedeniyle anlaşmaları askıya almaktan ya da daha ileri bir tarihte yapmaktan bahsediyordu. O gün de iki toplantıya katılacaktı ama sabahki toplantı salgın nedeniyle iptal olmuştu. Öğleden sonraki toplantı da yapılmış ama salgının yaratabileceği ekonomik kriz endişesiyle Mehmet'i hayal kırıklığına uğratacak şekilde sonuçlanmıştı.

Mehmet otel odasında sabaha karşı içi sıkılarak uyandı. "Tam anlaşmaları yapacak, işleri yoluna koyacaktık; parasızlık günle-

rim bitiyor diyordum ki şu hale bak her şey kötüye gidiyor, yine başa mı dönüyorum" diye düşündü. "Otel odası sanki bastı, çıkıp biraz yürüyüş yapayım." diyerek kendini dışarı attı. Sokakta hırsından uzunca bir süre koştu ama yine de öfkesi geçmiyordu. Saat yediye yaklaştığında sokaklar kalabalıklaşmıştı. Yürüdüğü yolun daha sakin olan diğer tarafına geçerken hatırladığı tek şey korna sesiydi… Bir araba çarpmıştı.

Şoför panikle yardım etmeye çalışıyor ama ayağının korkunç acısından dolayı kalkamıyordu. Çağrılan ambulansla hastaneye götürüldü, çekilen röntgende sol bacağının kaval kemiği kırılmıştı ve ameliyata alınacaktı. Ameliyata alınmadan önce bir yakını olup olmadığı soruldu. Kendi annesi Antalya'daydı, haber vereyim diye düşündü ama ardından kadın yaşlı ve hasta, boşuna korkutmayayım, yapacağı hiçbir şey de yok zaten diye içinden geçirdi. Ancak ameliyattan ya çıkamazsam bu durumu birine bildirmeliyim diye düşündü. Tek seçenek kalıyordu: Eski karısını aramak. Ayşen'i arayarak durumu anlattı. Ayşen "Benden ne istiyorsun?" dediğinde "Senden bir şey istemiyorum, ameliyata alacaklar, olur da başıma bir şey gelirse senin bilgin olsun, annem çok yaşlı, ona şimdilik bir şey söylemeyeceğim." dediğinde Ayşen isteksizce "Tamam, ne zaman giriyorsun ameliyata?" diye sormuştu.

Ayşen telefonu kapattıktan sonra düşündü aradan yıllar geçmişti. Mehmet'e ne öfkesi kalmıştı ne de kızgınlığı, daha doğrusu hiçbir duygusu kalmamıştı. Yeterince maddi destek olamayışı sadece çok öfkelendiriyor, bunu da Mehmet iş konusunda beceriksiz, olsa verir diyerek kendine açıklıyordu. Hatta "Maddi sıkıntılara boğulmasaydık şu anda evliliğimiz sürerdi, çalıştığı süreçte çok iyi bir eşti." diye hep anlatırdı.

Ayrılıklarının ilk yıllarında Mehmet Arda'yı sık sık arar, se-

nede birkaç kez görüşmek için İstanbul'a gelir, yaz tatillerinde de Arda'yı alarak Antalya'da annesinde kalırlardı. Ancak sonraları bu gelişler azalmış, İngiltere'ye gittikten sonra da oğlunu çok daha seyrek arar olmuştu. Artık aradığında Arda çok isteksizce konuşuyor, görüştüklerinde de öfkesini fazlasıyla belli ediyordu.

Ayşen Arda konusunda son birkaç yıldır çok zorlanmıştı. Arkadaşları "Büluğ çağında bir çocuk için 'erkek' modeli çok önemli, bakma babaya öfkesine, aslında özlüyordur bu yüzden bütün sıkıntısı." gibi açıklamalarla Arda'nın sorunlu hallerini babasından uzak oluşuna bağlıyorlardı.

Mehmet'le telefon konuşmasının ardından bir an şu süreçte Mehmet'i eve çağırsam belki Arda'yla araları düzelir hatta Arda'ya iyi bile gelebilir. Nasıl olsa Semih korkudan beni istemiyor, oraya gidemeyeceğime göre Mehmet'i çağırayım, ameliyat sonrası gidecek yeri de yok, insanlık ölmedi ya diye düşündü.

Ardından babasının başına gelenleri ve yapmayı planladığı teklifi Arda'ya söylediğinde oğlu "Bu evde ne işi var, istemiyorum o adamı, arada bir bile zor dayanıyorum zaten!" diyerek büyük tepki göstermişti. Ayşen "Oğlum, baban şu anda zor bir dönem geçiriyor, bacağı kırılmış, ameliyat olmuş, bu durumdaki biri tek başına ne yapar? Gelsin birkaç gün kalsın. Bu arada çok sıkılırsak ya da rahatsız olursak 'Git.' deriz. Arkadaki karanlık odayı veririz, yatar kalkar." dediğinde Arda "Seni hiç anlamıyorum; sakın benden onunla konuşmamı, ona iyi davranmamı falan bekleme!" diyerek masaya vurup kalkmıştı.

Mehmet ameliyattan çıkmış, uyanmış, odada tek başına yatıyordu. İçinden ne tuhaf şu hayat, şu halime bak, bir hastane odasında ayağım kırık, acı içinde ve tek başıma yatıyorum diye düşündü, gözleri doldu. O arada telefonu çaldı, arayan Ayşen'di.

"Nasılsın?" dedikten sonra "Şimdi ne yapacaksın, nereye gideceksin?" diye sordu. Mehmet "Yarın çıkabilirmişim ama doktor 'Birkaç gün İstanbul'da kalın, durumunuzu takip edelim, hemen uçağa binmeyin.' dedi. Bu yüzden otele döneceğim, birkaç gün otelde dinlenir, sonra Londra'ya dönerim." dediğinde Ayşen "Bu süreci yalnız götüremezsin, istersen gel biraz toparlayana kadar birkaç gün bizde kal, karanlık bir odamız var, sana onu veririz." dediğine Mehmet şaşırmıştı. "Teşekkürler ama sana yük olmak istemem hem Corona açısından riskli sayılıyorum, yine de teklifin için sağ ol!" dediğinde Ayşen "Aman, Coronayı da çok abarttılar, yine de tedbirli oluruz, sürekli bir arada oturacak da değiliz nasıl olsa, sen odada yatarsın, gerekirse de maske takarsın. Otel odasında yalnız, ayağın da kırık çok zor olur. Yarın hastaneden seni bir taksiye bindirsinler, gel bize." dediğinde bir an Mehmet kendini daha iyi hissetti. İçinden tamam demek geldi ama yine "Yok sana yük olmak istemem." diye sürdürüyordu ki "Yük falan olmazsın, belki bu vesileyle Arda ile aranız da biraz düzelir." Mehmet "Tamam, o halde birkaç gün sizde kalır, sonra Londra'ya dönerim." derken sevinmişti.

Mehmet ertesi gün hastaneden görevlilerin yardımıyla bir taksiye bindi. Ayşen'in evinin kapısına geldiğinde telefonla aradı, Ayşen'in oturduğu apartman beş katlı eski bir apartmandı ve asansörü yoktu. Ayşen de dördüncü katta oturuyordu. Bu nedenle Ayşen apartman görevlisinden yardım isteyerek, Mehmet'i çok zorlanarak da olsa evlerine çıkarttı. Mehmet'le çok uzun zamandır görüşmemişti Ayşen, kanepeye oturttuğu eski kocasına "Nasılsın?" dedi. Mehmet ezik, mahcup bir sesle "Gördüğün gibi…" diyebildi… "Sen çay seversin, çay demlemiştim." diyerek bir bardak çay ikram etti. Mehmet çayını içtikten sonra koltuk değneğinden yardım alarak kalktı, bir an sendeledi, düşecek gibi oldu, Ayşen hemen koluna girdi. "Tamam tamam, ne hallere düştük!" diyerek Ayşen'in yardımıyla arkadaki odaya gittiler.

Mehmet yatağa uzandı, gündüz olmasına rağmen odada ışık yanıyordu. Penceresi olmadığı için aydınlatma olmasa zifiri karanlık bir odaydı. Yerde yazdan yapılmış domates kavanozları, turşular; birer poşette soğan, patates ve Ayşen'in bir sürü ayakkabısı duruyordu. Odadan çok bir depoyu andırıyordu.

Ayşen öğleden sonra akşam yemeği için alışverişe gittiğinde markette İrem'e rastladı. İrem "Ya, millet yiyecek bir şeyler stokluyor, bu Corona mıdır nedir, bize de gelmiş!" dedi. Ayşen "Ay, abartma bildiğin grip işte; her sene gripten, zatürreden çok daha fazla insan ölüyor, altından ne çıkacak bilmiyorum ama yine bir şekilde abartıyorlar. İrem "Ne bileyim bir şeyler alsak mı acaba?" "Yok be kızım, güldürme Allah aşkına, hangi devirde yaşıyoruz. Veba salgını değil ya, 21. yüzyıldayız ayrıca. Şu kadına bak; eline ameliyat eldiveni, ağzına da maske takmış. Tövbe yarabbi, insanlar kafayı yedi!"

Ayşen akşam yemeğini hazırlayana kadar Mehmet hiç odadan çıkmadı. "Yemek hazır!" diye seslendiğinde Arda odasından "Ben sonra yiyeceğim!" diye bağırdı. Mehmet koltuk değneğiyle geldi, Ayşen'in yardımıyla masaya oturdu. "Gelişimden pek memnun değil galiba?" dedi Mehmet. Ayşen "Ee, o kadar olacak, ne bekliyordun boynuna mı sarılacaktı, neyse şimdi bunları konuşmayalım." diyerek pişirdiği mercimek çorbasını tabağına koydu. Ayşen kararlıydı; sadece güncel konuları, o da gerekirse konuşacaktı. Çünkü evliliği ya da Arda'yla ilgili konuşmaya kalksa biliyordu, sonu gelmeyecek hatta konuşmaları çok daha farklı süreçlere evrilecek, kendini kontrol edemeyecekti. Kararlıydı, evinde birkaç gün misafir edeceği Mehmet'le kavga etmeyecekti.

Mutfaktaki televizyon açıktı. Haberleri veriyordu yine. Çin' deki son durum, İtalya'nın perişan hali ve diğer Avrupa ülkelerinin durumu anlatılıyordu. Ayşen elindeki telefonda whatshap

mesajlarına bakarken "Amma abarttılar!" dedi yine. Şimdi de Trump Çin ekonomisini çökertmek için çıkarttı bunu diye yazmışlar. Bir başka arkadaş da bu virüs Çin'de, laboratuvarda üretilmiş ama sonra kontrolden çıkmış yazıyor."

Mehmet "Dünya sekiz milyar insanı kaldırmıyor, birazı ölsün diye Rockeffeller ailesi yaptırdı diyen bile var, inşallah bizi pek fazla etkilemez!" dedi.

Mehmet yemeğini bitirdikten sonra "Ben odama gideyim, fazla ortalıkta olmayayım, hastalık riski taşıyorum." diyerek odasına çekildi.

Semih birkaç kez Ayşen'i aramış ama Ayşen telefonu açmamıştı. Sonra virüs salgınının risklerini ve bu risklerin sadece kendi için değil Ayşen için de tehlikeli olabileceği endişesiyle görüşmek istemeyişini tekrar tekrar yazmış ama Ayşen yine cevap vermemişti.

Ayşen sabah uyandı, çayı demledi. Mehmet ve Arda'nın sesi çıkmadığı için çayını içiyordu ki arkadaşı Belgin aradı, "Gel, yalnızım, kahvaltıyı birlikte yapalım." diyerek davet etti. Ayşen "Ayy, çok sevindim, sana anlatacaklarım var, Mehmet bende. Bütün gün ne yapacaktım?" diyerek kendini dışarı attı. Belgin'le sohbetinde önce Semih'in yaptığı "korkaklığı" anlattı. "Adam takıntılı resmen, obsesif. Canı da pek kıymetli biliyordum ama bu kadar korkak olduğunu da tahmin etmemiştim. İki gündür arıyor, yazıyor ama hiç cevap vermiyorum. Çok kızgınım, daha doğrusu buna kızmak denmez de kırıldım galiba, insan asıl zor dönemlerde bir arada olmak ister. Seksen milyon insanın içinde üç beş kişi öldü diye adam benden kaçıyor. Bilmiyorum vallahi, ona aşığım sanıyordum ama şu iki gündür hiç de öyle hissetmiyorum." Sonra Mehmet'i, Mehmet'in ameliyat sürecini anlatır-

ken Belgin "Kaç gün oldu Mehmet geleli, yurt dışından gelenler için on dört günlük karantinadan bahsediyorlar." dediğinde Ayşen "Ayy, abartma her gün milyonlarca insan uçuyor ama yine de Mehmet dün çok dikkat ediyordu, hiç odasından çıkmadı, sadece akşam birlikte yemek yedik, o da masanın bir ucunda o diğer ucunda ben." Ayşen devam etti "Bütün günümü Mehmet'le geçirmek beni bayar, yarın da Kadıköy'deki geçen gittiğimiz yere kahvaltıya gidelim mi, sonra da biraz dolaşırız." Bu teklife "Tamam." demişti Belgin. İlerleyen saatlerde Belgin televizyonu açtı. Bir doktor yine aynı konuyu anlatıyordu. Ayşen "Şu süreç bitse de kurtulsak her gün aynı muhabbet." dedi. Doktor tedbirleri anlatırken özellikle "Yurt dışından gelenler çok fazla taşıyıcı." dediği anda Belgin gerildi. Ayşen'e belli etmeden hemen banyoya gitti, ellerini iyice yıkadı, sonra sabah Ayşen geldiğinde öpüştüklerini hatırladı, yüzünü sabunla iyice yıkadı. Ardından odasında televizyon seyreden 5 yaşındaki kızının yanına giderek "sakın çıkma odadan, sakın bizim yanımıza gelme" diyerek sıkıca tembihledi. O saatten sonra Ayşen gitsin diye adeta gözünün içine bakıyor, tüm bunlardan habersiz Ayşen yine Semih'i anlatmaya devam ediyordu. Belgin bir ara ev çok havasız bahanesiyle camı açtı. Ardından Ayşen'e "Yaşlılar için tehlikeliymiş ya sen de annenlere taşırsan… Almasa mıydın Mehmet'i eve?" derken aslında kendi kaygısını dile getirmişti. Ayşen yine "Abartma be kızım!" diyerek Semih'e söylenmeye devam etti.

Ayşen 14.00 gibi gittiğinde Belgin derin bir oh çekti. Hemen bütün evin camlarını açtı ardından Ayşen'in koltukta oturduğu yeri deterjanlı sularla iyice sildi. Sonra duşa girdi, iyice yıkandı, ardından kızını duşa soktu. Kızını yıkarken "Bak daha önce de söylemiştim ya, çok ama çok büyük bir tehlike var. Biliyorsun okulun da bu yüzden kapandı. Şu anda göremediğimiz bir mikrop kimi yakalarsa önce hasta ediyor sonra öldürüyor." Kızı panikle "Nerde bu mikrop, bize de gelir mi anne? " diye sordu.

Belgin "her yerde olabilir, sürekli yıkanmalıyız, sürekli ama tamam mı? Yoksa bu mikrop gelir beni, babanı öldürebilir, yalnız kalırsın." Kızı korkuyla "tamam anne iyice yıka beni, şimdi ben de bebeklerimi iyice yıkayacağım." Belgin "bebeklerinle de dikkatli oyna, parçalama. Bu mikrop yüzünden babanın işi bitebilir, o zaman parasız kalırız ve sana bebek falan alamayız. " Belgin kızını yıkarken ertesi günkü Ayşen'le yapacağı kahvaltı programını hatırladı. Tamam demişti ama bir bahane bulup iptal edeyim diye geçirdi içinden.

Mehmet sabah mutfakta bir şeyler yedikten sonra odasına giderek bilgisayarını açtı. Hemen hemen bütün haberler Corona ile ilgiliydi. Özellikle uçak yolculuğu yapanların, en çok da yine yurt dışından gelenlerin taşıdığı riskler gözüne çarptı. Ne kadar hızlı bulaştığını okuyunca Arda ve Ayşen'i de riske mi atıyorum acaba diye düşündü. Belirtiler arasında "ateş" yazıyordu. İlerleyen saatlerde sanki kendini iyi hissetmediğini fark etti. Alnına elini koyarak ateşine baktı. Alnı sıcak gibiydi. "Ama daha iki gün önce operasyon geçirdim, ateşim biraz olacak tabii ki!" diyerek kendini rahatlattı. Ardından Coronanın ekonomi üzerindeki yıkımını okurken boğazı kurudu sanki. "Üç yıllık emek Corona yüzünden bitemez, gecemi gündüzüme kattım, elimdeki avucumdakini hep yatırdım. Tam her şeyi yoluna koyup anlaşmaları yapacaktık ki şu hale bak, herkes 'Biraz bekleyelim.' diyor." diye söylendi.

Ayşen eve döndü, yemeği pişirip masayı hazırladıktan sonra yine "Yemek hazır!" diye seslendi. Mehmet koltuk değneğiyle ve duvardan destek alarak masaya gelmiş ama Arda yine katılmamıştı. Mehmet iki gündür o evde olmasına rağmen Arda babasına sadece koridorda bir kez denk gelmiş, "Merhaba!" diye mırıldanarak başını çevirip odasına girmişti.

Yemek yerken yine haberlerde özellikle altmış beş yaş üstü

için risklerden bahsediliyordu. Ayşen "Ben bu işi abarttıklarını düşünüyorum ama yine de annemlere dikkatli olmalarını söyledim, hiç oralı oldukları yok. Hava güzel diye arkadaşlarıyla parkta buluşmuşlar. 'Açık havada bir şey olmaz.' diyerek beni sinir ediyor. Düne kadar ben de gülüp geçiyordum ama bugün dinlediğim haberler beni annemlerle ilgili biraz kaygılandırdı. Arda'ya da bugün çıkma, dedim ama beni dinlemedi." dedi.

Televizyonda haberlerde yurt dışından gelenlerin bu virüsü getirebilecekleri konusu anlatılıyor, yeni uçuşların ve giriş çıkışın yasaklandığı ülkelerin adları sayılıyordu. Mehmet o gün kendini kötü hissedişinden bahsetmedi ama "İlk günler hiç ciddiye almadım ama şimdi size bu hastalığı taşırsam diye çok huzursuzum, keşke gelmeseydim. İlk defa bugün ne yalan söyleyeyim korktum!" diye anlatıyordu ki Ayşen "Mehmeeeet abartma, her gün milyonlarca insan uçuyor, içlerinden birkaçında var diye sende de mi olacak? Biliyorsun ben bu tip korkulara pabuç bırakmam. Hükümetler tedbir almalı tabii ki ama paranoyaya dönüştürmenin de anlamı yok. Ayrıca sen tek bacağınla otel odasında ne yapacaktın, yemeğe nasıl gidip gelecektin?" diyerek yine telefonundaki mesajlara baktı. "Bir arkadaş yiyecek stoklayın, sokağa çıkma yasağı gelebilir diye yazmış, yuh artık o kadar da değil! Bazı doktorlar da 'Sadece tedbirli olun, panik yapmayın.' diyor ama bir İtalyan doktor da neler söylemiş; uf, çok uzun birazını okuyayım!" diyerek okumaya başladı.

"İTALYAN BİR DOKTOR ANLATIYOR…

Büyük bir trajedi yaşanıyor ülkemizde. Yaşlı hastalar ölmeden önce ağlayarak bize yalvarıyorlar. En yakınları ile vedalaşmak istiyorlar. Tek başına ölmek istemiyorlar. Yakınları ile kamera aracılıyla vedalaşıyorlar. Ölmeden önce bilinçlerini kaybetmiyorlar. Komaya girmiyorlar. Can çekişiyorlar. Boğuluyorlar.

Her şeyin farkındalar.

Genelde karı koca aynı gün ölüyor. Çocukları, torunları uzaktalar.

Ateşleri çok yüksek. Ağırlaşınca geliyorlar çünkü artık dayanamıyorlar boğulma hissine.

Nefes alamıyorlar. Oksijene ihtiyaçları var.

Hemşirelerin gözlerinden yaşlar akıyor. Herkesi kurtaramıyoruz, farkındayız. Hayati fonksiyonlar düşük olanların sonu belli. Makineler yalan söylemiyor.

"Aman Allah'ım!" diyerek yazıyı yer yer okumaya devam etti:

Bütün hastaların evrakları üzerinde aynı şikayetler yazılı:

Yüksek ateş, nefes darlığı, öksürük, boğulma hissi...

Çoğu yoğun bakımda.

Bazıları zor nefes alıyor oksijen maskeleri altında.

Bazıları artık almıyor...

Yoğun bakım üniteleri doldu, yenileri açıldı.

Oksijen makineleri altından değerli.

Geç kalındı.

Lütfen evlerinizden çıkmayın. Bizi dinleyin.

Yaşlılarınıza söyleyin, dışarı çıkmasınlar.

Henüz çok geç olmadan...

İtalya Bergamo

Humanitas Gavatseni Hastanesi.

Dr. Daniele Machini."

Mesajı okumayı bitirdiğinde Ayşen'in yüzü korkudan allak bullak olmuştu, "Aman Tanrı'm, ben özetini okudum, gerçekten bu kadar risk var mı acaba?" diye sordu yine cevabı kendi verdi. "Bence bu işi abartıyorlar ya ilaç çıkardık deyip satacaklar ya da aşısını bulduk deyip birçok ülkeye kakalayacaklar, her gün zaten bir sürü insan ölüyor, bunlar açıklansa aynı korkuyu her hastalık için yaşarız."

Ayşen sabah kalktı, "Belgin kahvaltıyı iptal etti, bari parkta yürüyüş yapayım." diyerek çıkıyordu ki Arda kalktı. Annesinin dışarı çıkmaya hazırlandığını görünce "Beni de bekle, durağa bırakırsın. Kadıköy'e ineceğim, şu adamın yüzünü görmek istemiyorum." diyerek çıktılar.

Mehmet gece zaman zaman uyanmış, bilgisayarda sürekli haberleri okumuştu. Yazılarda hastalığın ilerleyişini, bulaşma sıklığını, insanlar üzerindeki öldürücü sonuçlarını ve birçok kişide ilk günler hafif seyredebildiğini, ağır tablonun daha sonra çıktığını okuyunca yutkundu. Sonra oda mı soğuktu yoksa ateşimi vardı, bilemedi ama üşüdüğünü hissetti.

Telefonunu aldı, okuduğu bir mesaj iyice canını sıktı. En çok ümitli olduğu ve maddi getirisinin en iyi olacağını düşündüğü firma da "Mehmet Bey, şu anki olumsuz koşullar nedeniyle anlaşmayı şimdilik rafa kaldırdığımızı üzülerek bildirmek isteriz." yazmıştı. O arada ortağı Michel aramış, İngiltere'de de her şeyin kötüye gittiğini bildirmişti. Telefonu kapattıktan sonra yatağında soğuktan mı, korkudan mı anlayamadı ama titremeye başlamıştı. "Allah kahretsin, böyle olmamalıydı, yatırdığım paraların, o kadar koşturmamın, üç senedir gecemi gündüzüme katarak verdiğim emeğin karşılığı bu olmamalıydı? Artık işle ilgili tüm sorunların arkada kalacağı bir döneme giriyorum diyordum ki her şey tepetaklak gitti, yeniden başa döndüm. Tanrı'm bir Coronayla beni ne hale getirdin? Şu halime bak!.. Şu karanlık odadan dışarı çıkamıyorum! Tek bacağımla tuvalete bile zor gidiyorum, beni terk eden eski karıma sığındım, tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de batıyorum!" diyerek yatağı yumrukluyordu ki kuru kuru öksürmeye başladı, o an birden öfkesinin yerini korku almıştı. Ya bir de Coronaysam! Hiç ciddiye almamıştım ama ya hastaysam diye geçirdi içinden. Bir gece önce Ayşen'in okuduğu İtalyan doktorun yazısı geldi aklına "Boğularak ölüyorlar…" Nefes alamaz

gibi oldu, titremesi sanki daha da arttı. "Ya hastaysam bende bu şans varken Corona da beni bulmuştur." derken oda daha da karanlık oldu sanki. Ardından "Tanrı'm ne olur, tüm şu sıkıntıların üstüne bir de hasta olmayayım. Şu karanlık odada tek bacakla ne yaparım?" diye dua etmeye başladı. O an ölümün soğuk nefesini ensesinde hissetti sanki.

Akşam yemeğine Arda yine gelmedi. Ayşen masada otururken "Ne kadar sıra dışı, tuhaf olaylar yaşıyoruz. Bugün markette deterjan bölümünde dolaşıyordum, bilirsin bana deterjan dokunur. Birden hapşırdım, yanımdaki kadın kaçtı, kendimi suç işlemişim gibi hissetim. Marketten çıkarken de arkadaşım Songül'e rastladım, tam sarılacaktım "Hayır hayır!" diyerek kaçtı kız. Çok sıradan yaptığımız, yaptığımızda çok sıradan olduğunu düşündüğümüz şeyler ne kadar kıymetliymiş meğer. Şu normal mikroskopla bile görünemeyen küçücük varlık ne kadar büyükmüş aslında; herkese, tüm dünyaya diz çöktürdü. Ne sınıf ne statü ne sınır tanıyor. Bu virüs çok adil; başkanlar, ünlüler, zenginler, fakirler hepsi ama hepsine aynı duyguyu yaşatıyor. Herkes korkuyor. Yine de bu virüs insanlardan çok daha vicdanlı çıktı, çocuklara kıyamıyor." dedi. Ayşen yine telefonundaki mesajlara bakarak "Birçok doktor bir sürü şey yazmış, hiç de iç acıcı değil. Dün bunlara gülüyordum ama bugün 'acaba mı?' diyorum. Anneme gittiğimde içeri girmeyeyim bari. Arda'ya 'Dikkat et oğlum!' diyorum ama 'Bana bir şey olmaz.' diyor. Ben de 'Sana bir şey olmaz ama bu hastalığı bulaştırdığın kişiler belki de ölecekler. Bu çok büyük bir vebal oğlum!' diyerek kızdım, bilmiyorum dinler mi?"

Ayşen birden kahkaha attı "Ya, ne yaratıcı milletiz. Külottan maske yapmışlar, biri de su şişesini kafasına maske diye geçirmiş geziyor."

Ayşen "Amerika'dan Tülay'la konuştum, kız 'Markette bir tanıdığım vardı, beni sabah aradı.' 'Tuvalet kâğıdı geldi, gel hemen al.' dedi ben de sabahın köründe koşarak tuvalet kâğıdı almaya gittim fıkra gibi." dedi. Mehmet "İngiltere'de de aynı şeyler yaşanıyormuş, marketler talan edilmiş. Tuvalet kağıdı sıkıntısı varmış, aynı üründen en fazla üç tane almana izin veriyorlarmış." dedi. Ayşen "Tuvalet kağıdı sıkıntısı!" diyerek kahkaha atarken "Koskoca devletler maskara oldu. Sonradan gülmemize malzeme olacak ne çok şey yaşıyoruz!" diyerek katıla katıla gülmüştü.

Mehmet "Bu süreç bittiğinde belki dünya bambaşka bir yer olacak, en azından hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bu bir sınav belki de konu aynı gibi görünse de herkese farklı soru soruluyor. Herkes farklı cevap verecek, herkes farklı not alacak." dedi. Sonra öfkeyle "Güya sonsuz büyüklükteki uzayın sırlarını çözüyorduk, yapay zeka yapmaya kalkıyorduk. Şu halimize bak, mikroskopla dahi görülemeyen şu küçücük varlığın hiçbir şeyini çözemiyorlar. Bu olay karşısında aslında hiçbir şey olmadığımızı hatta ne kadar aciz olduğumuzu da gördük. Yıllarca insanların ekmeğinden, sağlığından, eğitiminden kestikleri paralarla düşmanlar için diyerek silahlar bombalar, roketatarlar, füzeler geliştirdiler. İşte düşman karşımızda ama hiçbiri bu düşmana etkili olamıyor. Bütün işler, ekonomi altüst oluyor, kimse yeni bir projeye başlamak istemiyor, elindekini iptal ediyor. Hatta belki de birçoğumuz ölüp gideceğiz." derken aslında kendi kaygılarını anlatıyordu. Bu arada yine öksürerek "Hay Allah, hasta mıyım acaba? Öksürüyorum, sizlerle de birlikteyim." dediğinde Ayşen "Senin alerjin vardı, ya sık sık hapşırırdın ya öksürürdün zaten." demişti.

Ertesi gün sabah Ayşen kahvaltıyı hazırlayıp erkenden markete gitti. Daha iki gün önce fazlaca alışveriş yapanlara gülüyor hatta kızıyordu ama şimdi kendi de aldığı paket paket makarna, baklagil, et, tavuk, temizlik malzemesi, tuvalet kağıdı gibi ürün-

leri birilerinin görmesi endişesiyle ve utanarak da olsa alışveriş arabasına doldurdu. Ardından fazlaca aldığı gıdalardan birazını annesine götürdü. Annesi kapıyı açtığında öfkeden yüzü kıpkırmızıydı. "Ne oldu?" demesine kalmadan annesi "Millet iyice çıldırmış, babanla hava alalım diye biraz dışarı çıktık; yolda, iki ayrı yerde 'Evinize gidin, ne geziyorsunuz?' diye bize bağırdılar, baban "Size ne?" dedi. Üzerimize yürüdüler, neredeyse bizi döveceklerdi. Ne oldu bu millete, sanki bu hastalığı yaşlılar taşıyor ve yaşlılar bulaştırıyor…" diye anlatıyordu ki Ayşen "Anne durum galiba ciddi, yaşlıları daha fazla etkiliyormuş, bak babamın da senin de hem şekeriniz hem tansiyonunuz var, sakın çıkmayın, bak ben size ihtiyaçlarınızı aldım!" diyerek poşetleri kapıya koydu. Annesi "Gel içeri." dese de "Yok, siz risk grubundasınız, bu tehlike geçene kadar birlikte olmayalım." dediğinde annesi "Hasbinallah, bu yaşıma geldim, böyle saçmalık hiç görmemiştim. Evde ne zamana kadar oturacağız biz, kafayı yeriz!" Ayşen "Tamam anne, tamam çıkmayın işte ufff!" diyerek sözünü kesti ve parkta yürüyüş yapmaya gitti.

Ayşen eve dönüp mutfağa girdi. Yemek hazırlıyordu, telefonu çaldı, arayan çalıştığı okuldan yakın arkadaşı olan Müdür Muavini Esin'di. Ayşen "Nasılsın?" diyerek devam diyordu ki "Haberler hiç iyi değil!" dedi Esin. "Aldığım duyumlara göre okul kapanacakmış. Süleyman Bey 'Bu şekilde gitmez, ülke büyük bir krizin eşiğinde. Veliler seneye özel okula çocuklarını zor verirler, bu yaştan sonra bunlarla uğraşamam.' demiş." Ayşen çökmüştü "Yani, işsiz mi kalıyoruz?" dediğinde Esin "Vallahi öyle görünüyor. Bizim okul zaten küçük, butik bir okuldu. Böyle ekonomik krizlerin altından kalkamaz. Süleyman Bey de yetmişine geldi, ne diye bu sıkıntılarla uğraşsın, adam haklı kapatacak okulu." O sırada mutfağa Mehmet girmiş, sandalyeye oturmuştu. Ayşen "Ne yapacağız şimdi, daha doğrusu ben ne yapacağım? Senin kocan avukat, aç kalmazsınız da biz ne yaparız Arda'mla!" Ar-

dından Mehmet'in konuşmaları duymasından rahatsız olarak "Neyse seni sonra ararım, konuşuruz." diyerek telefonu kapattı. Mehmet "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?" diye sorduğunda Ayşen "Yok canım, her şey süper hatta mükemmel, sadece işsiz kalıyorum…" diye nükteli bir cevap vermişti. Mehmet "Nasıl yani?" dediğinde Ayşen durumu özetledikten sonra "Arda seneye üniversite sınavına girecek; okul, dershane, özel hoca ücretleri, bunların altından nasıl kalkarım? Her yer edebiyat öğretmeni dolu, bir sürü yeni mezun, işsiz öğretmen var. Üç kuruşa çalışıyorlar. Onlar varken okullar beni mi alacak? İş bulmam mümkün değil, Aman Tanrı'm ne yaparım!" dediğinde Mehmet "Dur, sakin ol, bir şeyler yaparız." demişti. Ayşen kinayeli bir sesle "Evet, bugüne kadar yaptığın gibi… Söyletme beni, sus Allah aşkına!" diyerek masaya oturdu.

O sırada haberler başlamıştı. Mehmet "Eyvah, İngiltere'ye uçuşlar durdurulmuş!" diye bağıdı. "Yani?" dedi Ayşen "Gidemiyorum… Sadece kendi vatandaşlarını götürüyorlar, ben daha İngiliz vatandaşlığına geçemedim, gidemiyorum!" dedi Mehmet yıkılmış bir şekilde.

Yemekten sonra Mehmet moralman çökmüş bir halde odasına çekildi. Bir süre düşündü, Ayşen'in durumu kendi sıkıntısını unutturmuştu. Arda ikisinin de oğluydu ama tüm kaygıyı Ayşen yaşıyordu. Birden hem utandı hem üzüldü. Yarın hemen Michel'le ortak hesabımızdan bir miktar parayı Ayşen'in hesabına geçireyim, durumu Michel'e anlatırım, bir şey demez diyerek kendini biraz rahatlamıştı ki Arda'nın sesini duydu "Bize ne ya defolup gitsin! Şu işe bak, adam elimizde patladı resmen, şimdi de uçuşları iptalmiş beyefendinin, bize ne iptalse… Bana sadaka gibi üç kuruş yolluyor, hepsi bu! Ne babalığını gördüm! Bugüne kadar kime destek olduysa şimdi de onlar baksınlar, dayanamıyorum anlıyor musun dayanamıyorum bu adama!"

Ayşen "Yavaş konuş oğlum, baban duyacak, parası olsa yollardı. Onun parası hiç olmadı ki ben de bu yüzden ayrıldım zaten. Şu anda ne kadar zavallı, çaresiz görmüyor musun, nasıl atarız kapıya? Benim vicdanım elvermez oğlum. Benim asıl şu salgın işine canım çok sıkılıyor, çok artmış, hep dışarıdan gelenler getiriyormuş diyorlar. Arada öksürüp tıksırıyor da… Gerçi alerjisi vardı önceden de rutubetli yerlerde hep öksürürdü. Babana belli etmiyorum ama korkmaya başladım. Mutfakta masada birlikte oturuyoruz. Annemler yaşlı ya onlara taşıdıysam diye çok korkuyorum." Arda yine bağırdı "Hem korkuyorum diyorsun hem de halen evde yatırıp bir de yedirip içiriyorsun beyefendiyi! Biz aynı durumda olsaydık bizi tanımazdı bile o adam, ben biliyorum!" diyordu ki yine Ayşen "Tamam oğlum, biraz sabret bir çözüm buluruz." diyerek Arda'nın sözünü kesmişti.

O gece, Mehmet için o güne kadar ki yaşadığı en zor gecelerden biri olmuştu. Kendini, "zavallı" halini, ne kadar kötü biri olduğunu, nasıl bir baba olduğunu daha doğrusu baba olamayışını, oğlunun nefretini, Ayşen'in hastalık korkusunu, buna rağmen evde misafir edişini, hepsini düşündü, düşündü...

Ertesi sabah kalktı, yatakta internetten banka hesabına girdi. Arda için her ay Ayşen'e bir miktar para gönderdiği hesaba şimdi üç bin pound karşılığı parayı çıkarmayı planlamıştı. En azından Ayşen'i şu an rahatlatır, kaygılarını giderir diye düşündü. Hesabına girdiğinde donakaldı, hesap sıfırlanmıştı.

Hemen telefonu aldı, Michel kalkmış mıydı bilmiyordu ama arayacaktı. Telefona baktığında Michel'in mesajını gördü. "Mehmet işler iyice kötüye gidiyor. Uçuşlar durduruldu, senin ne zaman geleceğin belli değil. Ortak hesabımızdaki parayı çekmek zorunda kaldım. İş ortaklığımızı da sen gelene kadar askıya alıyorum." Mehmet birden boğulurcasına öksürmeye başladı. Kalk-

tı, mutfağa gitti. Ayşen yoktu. Televizyonu açtı, ekranda bomboş sokaklar gösterilirken arkadan bir sanatçı yanık yanık *Bu da Gelir Bu da Geçer Ağlama* türküsünü söylüyordu. O anda Ayşen girdi mutfağa. Mehmet Ayşen'in yüzünü görünce korkuyla "Neyin var?" diye sordu. "Bilmem boğazım ağrıyor, çok da üşüyorum, gece de hep titredim." Mehmet "Dur, ateşine bakayım." diyerek alnına elini koydu "Aman Tanrı'm sen alev alev yanıyorsun!" Ayşen "İyiyim." dese de iyi olmadığı her halinden belliydi. Bir bardak su ve bir ağrı kesici aldı ama yutmakta çok zorlandı.

Ateşin etkisiyle olsa gerek fenalık hissiyle sandalyeye oturdu. Mehmet'in gözleri dolmuş, sesi titreyerek "Ayşen hemen hastaneye gitmelisin." dedi. O sırada haberlerde Türkiye'deki ölü sayısını veriyor; bu sayının artacağı, yayılmanın çok hızlı olduğu anlatılıyordu. Ayşen birden ağlamaya başladı "Mehmet yoksa Corona mıyım, Mehmet ya bana bir şey olursa… Oğlum yalnız tek başına ortada mı kalacak? Aman Tanrı'm, söz ver Arda'mı orta da bırakmayacağına, söz ver! Daha on yedi yaşında o, anneye babaya ihtiyacı var! Aman Tanrım ölecek miyim? Nefes alamadan, boğularak, yanımda hiç kimse olmadan yapayalnız aman Tanrı'm!"

Mehmet sesi titreyerek "Paniklemeyelim ama hemen hastaneye gitmelisin. Hay Allah benim yüzümden oldu, ben taşıdım bunu sana, Ayşen affet beni, yalvarırım affet!" derken gözleri dolmuştu. Ayşen hıçkırarak "Evet senin yüzünden, sen taşıdın bunu. Ben de ölürsem oğlum ne olacak? Bir gün oğluma babalık yapmadın, şimdi ya bana bir şey olursa annesiz de kalacak. Ya ölürsem aman Tanrı'm hem de yapayalnız ve boğularak… Allah'ım, yalvarırım yardım et. Mehmet hepsi senin yüzünden!"

Bu sese Arda uyanmış, mutfağa gelmişti. Annesinin yüzünü görünce "Neyin var?" diyerek annesine doğru koştu. Ayşen pa-

nikle bağırdı "Sakın yaklaşma oğlum, Corona olabilirim!" O anda Arda'nın yüzü önce bembeyaz oldu, sonra hiddetten kıpkırmızı kesilerek öfkeyle babasının üzerine yürüdü. "Hep senin yüzünden… Bunlar senin yüzünden, annemi hasta yaptın, sen bulaştırdın!" diye bağırıyordu ki Ayşen'in bağırması onun sesini bastırmıştı. "Kes sesini Arda, babanı ben zorla çağırdım bu eve, kendi istemiyordu! Şimdi kavga zamanı değil, ayrıca sadece bir soğuk algınlığı da olabilir abarta… Bana hemen bir taksi çağır." "Dur, hemen giyiniyorum anne." diyerek Arda odasına koşarken Ayşen yine bağırdı "Olmaz Coronaysam tehlikeli, sakın yaklaşma bana, ben giderim!"

Ayşen'in hastaneye tek başına gitmesinin ardından evde Mehmet Arda'yla yalnız kalmıştı. Mehmet salonda oturan oğlunun yanına giderek "Oğlum konuşmalıyız." dedi. Arda ayağa fırlayıp yumruklarını sıkarak karşısına dikildi, gözlerinden ateş fışkırıyordu sanki "Ne konuşacağız ha, ne konuşacağız? Belki annem ölecek senin yüzünden, hep senin yüzünden bunlar!" Mehmet "Ben de istemezdim oğlum, tahmin edemedim işlerin bu duruma geleceğini." diye sürdürüyordu ki Arda kontrolünü kaybederek babasının duvara dayadığı koltuk değneğini aldı, her yere vurarak bağırıyordu "Anneme bir şey olursa yemin ediyorum seni öldürürüm, yemin ediyorum seni yaşatmam, Allah kahretsin, anneme bir şey olursa seni öldürürüm, anlıyor musun? Annem ölürse, annem ölürse… Ben de ölürüm… Ölürüm…" Hıçkırıklara boğuldu ve odasına gitti. Mehmet de ağlıyordu "Affet oğlum affet, biliyorum hepsi benim yüzümden!" dese de Arda'nın hıçkırıklarının arasında kayboldu söyledikleri.

Ayşen'e hastanede yapılan test pozitif çıkmış, ilaçlar verilerek kendini çok kötü hissedersen, nefes alamazsan, boğuluyor gibi olursan tekrar gel, yatırız denmiş, karantina süreci de anlatılarak eve yollanmıştı. Ayşen'in görüştüğü kişiler incelendiğinde fail

belliydi Mehmet. Hemen Mehmet ve Arda'ya test yapılmış, ikisinin de sonuçları negatif çıkmıştı ama "Testler hastalık olsa bile negatif verebiliyor." demişlerdi.

Ayşen evde yatıyordu, kendi odasındaki banyoyu kullandığı içinde odasından dışarı hiç çıkmıyor, aynı evde oğluyla telefonda konuşabiliyordu. Anne ve babasıyla görüntülü konuşmuş, kesinlikle gelmemeleri gerektiğine zor ikna etmiş, annesinin feryat figan ederek ağlamaları moralini daha da bozmuştu.

İlk akşam Arda yağa yumurta kırmış, yanına bir bardak suyu da tepsiye koyarak annesinin yattığı odanın kapısında yere koyarak seslenmişti. Annesi "Uzaklaş, sonra alayım." diyerek tepsiyi Arda uzaklaştığında almıştı. Arda mutfakta kendine de bir şeyler hazırlayıp karnını doyuruyordu ki babası geldi aklına, o da açtı. Mehmet bütün gün karanlık odadan çıkmamış, hiçbir şey de yememişti. Arda "Aman, bana ne!" diyerek karnını doyurmaya devam etti.

Ayşen akşam uykuya dalmıştı ki Belgin'den gelen telefonla uyandı. Açtı, arkadaşı ağlayarak "Annem hasta Ayşen, annem galiba Corona. Sen bana, ben de ona taşıdım galiba. Niye geldin Ayşen, niye geldin Mehmet'in taşıyıcı olma ihtimali bilerek niye geldin bana? Ya anneme bir şey olursa Ayşen ne yaparım, ah Ayşen seni hiç affetmeyeceğim!" diyerek hıçkırıyordu.

O gece Ayşen ateşin etkisiyle dalıyor, zaman zaman oğlunun hayali gözünün önüne geliyor, sıçrıyordu. Yan odada yatan oğlunu yıllardır hasretmişçesine özlüyor; gidip sarılmak, koklamak istiyor, koklar gibi nefesini içine çektiği anda boğulurcasına öksürüyordu. Ardından "Tüm bu yaşadıklarımın sebebi o, Mehmet Allah kahretsin seni, ah ne salaklık ettim!" diyerek kendine kızıyordu. Sonra yine "Yalvarıyorum Tanrı'm yardım et, bir şans da-

ha ver, bir daha hiçbir şeyden şikayetçi olmayacağım! Tanrı'm meğer ne şanslıymışım oğlum, annem babam, yiyecek ekmeğim… Tanrı'm nelere sahipmişim, sağlıklı alabildiğim her nefesmiş meğer asıl zenginlik! Affet Tanrı'm, yalvarırım affet, yalvarırım bir şans daha ver! Ölmeyeyim…" diyerek gözyaşları içinde dua ediyordu.

Ayşen bütün gece öksürmüştü. Arda sabah ekenden kalkarak annesine tost yaptı, yanına da süt ısıtarak tepsiye koydu ve yine kapıdan seslendi. Annesinin "Oğlum, yemeyeceğim canım istemiyor!" diyen sesi çok daha kötü geliyordu. Arda "Anne, iyi misin yanına gelmek istiyorum." dediğinde "Hayır oğlum, sakın sakın gelme, bu virüs sana da bulaşmasın, sakın yaklaşma!" Arda "Anne olsun, hastalanacaksam da önemli değil, seni görmek istiyorum!" diyerek ağlaması Ayşen'i daha da üzmüştü.

İkinci günün sabahında Ayşe'nin durumu daha da kötüleşmişti. Öksürüğü artmış, ateşi de düşmüyordu. Nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Mehmet kapıdan "Ayşen, böyle olmaz ambulans çağıralım!" dediğinde "Tamam." demişti.

Ayşen ambulansla götürülürken ambulansın siren sesini ilk kez duyuyor gibi hissetti. Ses "çekilin, ölüme yetiştirmem gereken yolcum var" der gibi geldi Ayşen'e. Önce ambulansın içindeki cihazlara, başındaki yüzü maskeyle kapalı sağlık görevlisine baktı, "Çok ölen var mı?" diye sordu ama birden öksürüğe boğuldu, nefesi kesildi. Sanki Azrail'in soğuk nefesini hisseti o an. "Ölüyorum Tanrı'm ölüyorum oğlumu, her şeyi arkamda bırakarak. Tanrı'm daha ne çok yapacaklarım, ne çok hayalim vardı! Buraya kadar mıydı, bu hayat bu kadar mıydı, hayatın hepsi bu muydu? Neden Tanrı'm neden, neden ben?" O arada ambulansın acı acı siren sesi yine "çekilin, ölüme birini götürüyorum" dercesine Ayşen'in kulaklarında çınladı.

Annesinin ambulansla götürülmesinin ardından Arda hemen internetten "entübe" kelimesinin anlamını araştırdı. Okudukları karşında yüreği buz kesti sanki.

Ayşen'in hastaneye yatışının ikinci günüydü. Mehmet su, tuvalet ve ağzına bir şeyler atmak haricinde odasından hemen hemen hiç çıkmamış, Arda'yla hiç karşılaşmamışlardı.

Hastaneye yatışının ikinci akşamı Semih aramıştı. Ayşen önce açmadı, içinden adam haklı çıktı diye geçirdi. Sonra ısrarla çalan telefonu belki de öleceğim, bilsin diyerek açmıştı.

Mehmet üçüncü günün sabahı kalktı, mutfağa gittiğinde Arda mutfakta kahve yapıyordu. Mehmet "Günaydın oğlum." dedi cevap gelmeyince "Oğlum konuşmayacak mıyız, böyle mi gidecek hep? Bu dönemde birlik olmalıyız." Devam ediyordu ki Arda dişlerini sıkarak "Ufff, yeter sus, daha ne istiyorsun? Eve aldık, kalıyorsun burada, seninle birlik falan olamam." dedi. Mehmet "Biliyorum oğlum, annen için çok korkuyorsun, inşallah düzelecek annen, çok genç merak etme. Ama ben konuşalım istiyorum. Birbirimize anlatacağımız çok şey vardır emimim." Arda büyük bir öfkeyle döndü ve bağırmaya başladı "Benim konuşacak hiçbir şeyim yok anlıyor musun, hiçbir zaman da olmayacak! Bunu yıllar önce düşünseydin!" "Oğlum, sakin ol!" dedi Mehmet "Ayrılmayı istemedim, işsizdim. Annen de haklı olarak bu süreci götüremedi ve seni alıp döndü." "Yapma ya, bu palavraları ben yemem tamam mı? Ben neler yaşadım biliyor musun? Okulda arkadaşların arasında babam var ama yok derken, geceleri anneme hissettirmeden ağlarken neler yaşadığımı sen biliyor musun? Bilemezsin nereden bileceksin ki… Bilsen zaten yanımda olurdun. Şu anda da senin yüzünden annem hasta, dua et de anneme bir şey olmasın! O benim her şeyim! Bu saatten sonra bana baba rolü oynamaya falan kalkma! Hele seni sevmemi hatta konuşmamı

bile bekleme tamam mı? Anneme bu son yaptığından sonra senden iyice nefret ediyorum! Dedim ya, dua et de anneme bir şey olmasın, ona bir şey olursa seni yaşatmam, yemin ediyorum yaşatmam! Şu karantinan bitince de bu evden defol git!"

Mehmet "Oğlum…" dedi ama devamını getiremedi. Konuşamıyor, gözyaşlarını tutamıyordu. Kalktı, koltuk değneğiyle odasına gitti. Yatağın üzerine oturdu, başını ellerinin arasına aldı, o güne kadar hiç ağlamadığı kadar ağladı… Hiçbir şeyi başaramadım şu hayatta. Ne işi ne baba olmayı ne de koca... Şimdi belki de Ayşen ölüyor diye düşündü. Yutkundu, ya ölürse nasıl dayanırım bu vebale?

"Tanrı'm hiçbir şey ama hiçbir şey istemiyorum artık senden. Ne olur Ayşen'i yaşat, beni al ama onu yaşat!" derken tek ayağı üzerinde kalktı. Gözüne ilişen birkaç eşyasını valizine tepti, sonra "bunlara ne ihtiyacım var ki gidiyorum zaten!" diyerek fırlattı ve odadan çıktı.

Çıkarken oğluna "Arda oğlum, ben gidiyorum!" diye sesini son bir kez olsun duymak için nafile seslendi. "Affet beni oğlum affet, seni çok ama çok… Neyse…" diyerek kapıyı çekti. Gittiğini kapı sesinden anlamıştı Arda. Bir an içinden peşinden koşmak geldi, sanki içi sızladı birden, sonra neden bu kadar üzülüyorum ki gittiğine diye düşündü. Sonra yine peşinden koşup dur baba, babam dur, tüm söylediklerimi boş ver, özledim seni baba demeyi düşündü. Sonra "Boş ver ya!" diyerek odasına gidip bilgisayarın başına oturdu.

Mehmet İlk katı koltuk değneğiyle inerken gözyaşlarını tutamıyordu. Diğer katın merdivenlerine geldiğinde gözyaşlarını silmek için elini gözlerine götürmesiyle bir anda dengesini kaybetti, değnek koltuğunun altından kaydı ve Mehmet merdivenlerden

yuvarlanmaya başladı. Bacağındaki alçının mı, ya da koltuk değneğinin mi ya da kendi sesi miydi bilemedi ama sanki apartman bu sesle çınlamış, ne olduğunu anlayamadan acı içinde merdivenlerin bitimine yığılmıştı Mehmet. Bu sesi o katta oturan Müge duymuş ve kapıyı açmıştı. Ayşen'den biliyordu kocasının yurt dışından geldiğini, onda kaldığını ve karantina sürecinde olduğunu. Yine o gün Ayşen'in ambulansla götürülüşünü görmüştü. Yerde acı içinde yatan Mehmet'i bacağındaki alçıdan tanıdı, fırladı, yanına koştu. Mehmet acı içinde "Rica etsem koltuk değneğimi verip kalkmama yardım eder misiniz?" diyebildi. Müge hemen değneğe koştu, aldı, sonra durakladı. Evde seksen iki yaşında hasta annesi vardı. Ya Mehmet Corona ise ya kendine, annesine bulaştırırsa… Değneği hemen yere attı ve ayağıyla Mehmet'e doğru iterek "Kusura bakmayın, size yardım edemem, evde hasta annem var!" Mehmet acı içinde "Lütfen!" dese de Müge "Kusura bakmayın!" diyerek evine koştu ve kapıyı kapattı. Mehmet o an korkunun, çaresizliğin ve yalnızlığın ne olduğunu daha da iyi anlamıştı.

Müge eve gitti, koşarak banyoya girdi, ellerini yıkadı yıkadı… Sonra da bolca kolonya döktü. Bir taraftan da yaptığı davranıştan çok utanmıştı ama başka çarem yok ki diye düşünerek kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Ayşen'in hastaneye götürüldüğünü biliyordu. Onu arayamazdı ama Arda'nın da telefonunu bilmiyordu. Kapının deliğinden dışarı baktığında Mehmet'in değneği tutarak kalkmaya çalışmasını ardından tekrar yere yığılışını gördü, kendini daha da kötü hissetti. Korkunun verdiği çaresizlikle ne yapacağını bilemedi. Sonra birden ciddileşerek kendine "Unut bu olayı!" dedi "Anneni, kendini riske atmaya hakkın yok!" mutfağa gitti ve kahvesini ocağa koyarken arayan arkadaşına "Sokaklarda hayvanlar için çok üzülüyorum, inşallah aç kalmıyorlardır, keşke bu kadar duyarlı olmasaydık!" diye konuşmasını sürdürdü.

Mehmet kalkamaya çalışıp her yere düşüşünde daha da çöktü, ardından "Tanrı'm gitmeyi, ölmeyi de mi çok gördün bana?" diyerek yeri yumrukluyordu.

Mehmet'e göre çok uzun ama gerçekte ne kadar zaman sonraydı anlayamadığı bir sürenin ardından apartman görevlisinin on üç yaşındaki kızı Sultan çöpleri toplamak için yukarı çıkıyordu ki yerde kıvranan Mehmet'i gördü. Koşarak yardım etmeye çalışırken Mehmet "Dur kızım, yaklaşma mikrop bulaştırabilirim, babana ya da bir başkasına söyle bir taksi çağırsınlar, yaklaşma sakın bana kızım!" derken ağlıyordu. Sultan babasının evde olmadığını bildiği için hemen Müge'nin zilini çaldı, kapı açılmayınca yukarı fırladı, Ayşenlerin ziline uzun uzun bastı. Kapıyı açan Arda'ya "Koş çabuk, baban düştü!" diye bağırdı.

Arda ayağına ayakkabılarını bile giymeden fırladı, sanki uçtu bir alt kata. Babası yerde kalkmaya çalışıyordu. "Baba!" diye attığı çığlık sanki apartmanı salladı. "Korkma oğlum!" dedi Mehmet "Bir şeyim yok, sadece kalkamıyorum, yardım et de kalkıp gideyim." Arda sarılıp kaldırmaya çalışırken babası "Dur, çok yaklaşma; virüs bulaşabilir, dur yaklaşma!" diyordu ki Arda kucaklamıştı babasını. Mehmet "Bir taksiye binmeme yardım edersen seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim." diye devam ediyordu ki Arda "Ne taksisi baba ya!" diyerek babasının koltuğunun altına başını soktu ve omuzladı. Diğer eline de koltuk değneğini vererek kaldırdı ve üst kata doğru yöneldi. Babası tekrar "Oğlum, eve değil beni dışarı çıkar, bir taksiye bineyim." "Bırak ya baba!" dedi Arda akan gözyaşlarını gizleme çalışarak. "Oğlum!" dedi yine babası "Bütün söylediklerinde sen haklıydın." "Tamam, baba ya!" dedi "Bırak şimdi bunları iyi misin, ağrıyan bir yerin var mı, ambulans çağırayım mı?" "Yok oğlum, iyiyim dedim ya, bir taksi çağır!" "Baba sus!" derken titreyen sesini bastırmaya çalışıyordu.

Arda babasını yukarı merdivenlere doğru sürüklemeye çalıştı ama babası yine direndi "Hayır oğlum, beni aşağı indir. Sen haklısın ne babalık yaptım ki sana, annen istemese de gelip kapında yatmalıydım. Kendi dertlerime daldım oysa her şeyi bırakmalıydım. Sadece sana, annene emek vermeliydim. Ne iş ne para ne kariyer… Şimdi anlıyorum bunların ne kadar anlamsız olduğunu, ama geç anladım oğlum. Affet beni, hadi şimdi aşağıya inip taksiye binmeme yardım et!"

"Baba sus yaaa! Tamam, sus… Sus…"diyerek ağlamaya başladı Arda. Önce yumruklarını sıktı, bütün vücudu çelik gibi sertleşti, sonra sanki vücudu bir külçe gibi gevşedi, babasına sarılarak hıçkırmaya başladı "Sus baba sus… Ne olur sus… Ne olur sana da bir şey olmasın baba, dayanamam… Ne olur sana da anneme de bir şey olmasın sakın gitme, sakın gitme babam…""

Mehmet düşmemek için kendini duvara yasladı; az önce evden kovan, öldürmekle tehdit eden oğlu bu kez ona yaslanmış, hıçkırarak ağlıyordu. Sağ koltuk altına koltuk değneğini aldı, sırtını duvara yasladı, sol koluyla yıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı. Oğluna sarıldı! Az önceki korkusu, kaygısı, acısı sanki hepsi uçup gitmiş yerini tek bir duygu almıştı bu kez: mutluluk.

Mutluluktan ağlamayı ilk deneyimliyordu, öylesine yoğundu ki mutluluğu hıçkırıklara dönüşüyor, daha da sıkı sarılıyordu yıllardır sarılmadığı oğluna.

Akşamüzeri annesi Arda'yı görüntülü aramıştı. Ayşen "Merak etme bugün daha iyiyim, doktor iyiye gittiğimi söyledi. Seni görmek istedim. Ayrıca Belgin teyzen de mesaj çekmiş 'annem Corona değil normal soğuk algınlığı geçiriyormuş' diye. Bu habere öyle sevindim ki… Aaa, bir haberim daha var! Hani seni geçen ay bir arkadaşımla tanıştırmıştım ya Semih, dün gece o aradı. Biz

on beş gün önce birlikte bir toplantıya katılmıştık, bütün gün de birlikte oturmuştuk." "Eee…" dedi Arda. "O aradı dün gece, Coronaymış, çok hasta. Baban negatif çıkmıştı, inanmamıştık ama baban temizmiş, günahını aldık adamın. Galiba ben virüsü Semih'ten aldım oğlum." Devam ediyordu ki Arda "Ya şimdi mi söylenir bu, dün gece niye söylemedin?" diye bağırdı, annesi "Ay ne bileyim oğlum, ne fark eder ayrıca, aklım başımda mı benim?" diye anlatıyordu ki Mehmet seslendi "Ayşen, bak oğlunu nasıl mat ediyorum!" Arda telefonu babasına, sonra birlikte oynadıkları satranç tahtasına çevirdi "Anne, inanma! Babam hiç bilmiyor satranç oynamayı!"

Korona Fobisi

Kitabımı bitirdiğimde içinde şu anda okuduğunuz "CORONA FOBİ" diye bir bölüm yoktu çünkü repertuvarımızda böyle bir korkumuz yoktu. Şu anda virüs salgını nedeniyle yaşadığımız korku ve kaygının önümüzdeki günlerde daha da artacağı endişesiyle bu duyguyu yazmak istedim.

Bugünlerde yaşadığımız sıra dışı süreçler sebebiyle her birimiz, korkunun "Bana bir şey olmaz." diyerek inkara kalkıştığımız en umursamaz hallerinden fobi ya da panik atak sürecine kadar her basamağını, bütün evrelerini deneyimliyoruz.

Fobi, bir şeyden duyulan ileri düzeydeki korkunun, bireyin gündelik yaşamını olumsuz yönde etkilemesi hali olarak tanımlanır. Bir başka deyişle **korkunun kontrol edilemez halidir.** Şu anda toplumun bir kesiminde yaşanan da budur.

Çok değil birkaç ay öncesine kadar şu anda yaşananlar Hollywood filmlerinde ve romanlarda işlenebilecek bilim kurgu bir senaryoyken şu anda yeryüzü bu filmin seti, her birimiz de oyuncuları olduk.

Korkunun insanın doğuştan getirdiği temel duygulardan biri olduğunu bir kez daha hatırlatmak isterim. En temel işlevi insanı hayatta kılmak, yaşamını devam ettirmesini sağlamaktır. Biz dünyaya bu duyguya sahip olarak geliriz. Ancak neyden korkacağı-

mızı doğduktan sonra öğreniriz. Yani doğduğumuzda ne "ödlek" ne de cesur ve korkusuz bir insanızdır aslında.

İşte şu anda insanoğlu, bildiği tüm korkularının yanı sıra daha önce tanımadığı yeni bir korkuyu daha öğrendi: Corona korkusu. Bu korku virüsün kendisinden çok daha hızlı, sanki ışık hızıyla yayılıyor.

Dünyada ve ülkemizde hızla yayılan bu virüs, fiziksel sağlığımız kadar bizlere yaşattığı korku, kaygı, stres, fobi ve panik duygularıyla da ruhsal sağlığımız için büyük risk oluşturuyor.

Bu salgının ne kadar süreceğinin ve nihayetinde ne kadar yıkıcı olacağının yarattığı belirsizlik ve bunun sonucunda en kötü durum senaryoları da aşırı stres, korku, kaygı, takıntı, panik, fobi ve obsesyonları çığ gibi büyütüyor. Hissettiğimiz tüm bu duygular nedeniyle zihnimize gönderdiğimiz tehlike sinyalleri bedeni her an, her dakika "hazır ol"da bekletiyor. Vücudumuz kısa süreli olan bu tehlike sinyallerini tolere edecek, kendini koruyacak şekilde yaratılmıştır. Ancak bu sürecin uzaması bedeni ve zihni yorar, **şu anda en çok ihtiyacımız olan bağışıklığımızı düşürür.**

Bu süreçle ilgili altını çizmek istediğim, şu andaki koşullar nedeniyle hissedilen "gerçek korku"nun bazılarımızda gerçekçi olmaktan öteye gitmesi, kontrolümüzden çıkması, bizim duyguya değil duygunun bize sahip olmasıdır. Bu virüs nedeniyle yaşanan fobi, panik bozuklukları, obsesyonlar veya panik atak dediğimiz haller bunun göstergesidir.

Bir başka risk de çocuklarla ilgili süreçtir. Elbette salgının başta sağlık olmak üzere ekonomik, sosyal, politik sonuçları ve her birimizde yarattığı farklı travmaları olacaktır. Ancak ebe-

veynler gerekli özeni göstermediği takdirde en yıkıcı sonuçların çocuklar üzerinde olacağı düşüncesindeyim. Çünkü özellikle sıfırdan yedi sekiz yaşa kadar olan süreçler, çocuklarda kişiliğin inşa edildiği ve bilinçaltı kayıtlarının oluştuğu dönemlerdir. Bu kayıtlara göre oluşan bilinçaltı programları fark edilmezse bir ömür boyu doğru mu yanlış mı olduğu sorgulanmadan o kişiyi yönetecektir.

Şu anda birçok çocuk bulunduğu ortamda aile bireylerinin yaşadığı aşırı korku hallerine ya da medyadaki felaket senaryolarına fazlasıyla maruz kalıyor. Bu durumun çocuk bilinçaltında ölüm korkusu, açlık kıtlık kaygısı, sevdiklerini kaybetme endişesi gibi insanın yaşam kalitesini altüst edecek kayıtlar olarak yüklenmesi muhtemeldir. Tüm bu korku ve kaygıları bilinçaltına kaydetmiş çocuklara ilerleyen yıllarda hayat olduğundan çok daha zor gelecektir endişesindeyim.

Bu nedenle sağlığımızı tehdit eden virüs kadar bu virüsün yarattığı gerçek ötesi korkudan da kendimizi ve çocuklarımızı korumalıyız. Duyguların bulaşıcı olduğunu, hissettiğimiz bütün duyguları çocuklarımıza ve çevremize aktardığımızı unutmayalım.

Yaşadığımız süreç bir sınav olarak yorumlanıyor. Sınavın konusu hepimiz için aynı: "Corona". Bu sınavda sorular kimimize sağlık, kimimize yalnızlık, kimimize çaresizlik, kimimize de ekonomiden kısacası her birimize farklı yerden gelecek.

Büyük olasılıkla dünya tarihine geçecek bu salgınla ilgi çok şey yazılacak, çıkardığımız birçok "ders" olacak. Bu süreç kimimizin kalbinin pasını çözecek; kimimizi belki daha da taş kalpli, bencil yapacak. Bazılarımız hayata daha sakin, daha olgun, daha pozitif bakmayı öğrenecek ya da daha kaygılı, daha obsesif, çok daha cimrileşerek göçüp gidecek.

Her şeye rağmen şu küçücük virüs statü, güç, sınıf, zenginlik olarak eşitlenemediğimiz bir dünyada hepimizi aynı hizaya sokarak eşitledi. Futbolcu, siyasetçi, emekçi, prens, prenses demeden hepimizi aynı kaderde buluşturdu. Bu yazdıklarım salgının iyi bir şey olduğunu ima ettiğim anlamına gelmesin. Sadece çıkarmamız gereken dersler olduğunu düşünüyorum.

Yeryüzünde nice yoksulluk, deprem, sel, savaş, yangın, açlıktan ölen çocuk oldu ve daha pek çok acı yaşandı ancak duyguları hep yaşandığı yerde kaldı…

Diğer bölgelere pek ulaşmadı… çünkü yaşananlar bulaşmadı…

Oysa şu anda adeta ışık hızıyla yayılan bu virüs yüzümüze sert bir tokat attı. Ne sevgide ne üzüntüde ne de acıda bir araya gelen insanoğlunu tek bir duyguyla hizaya soktu: korku

İlk kez... Hep birlikte… Aynı anda korkuyoruz.
Birey olarak iyi koşullarda olmanın anlamsızlığını fark ediyoruz.
Çünkü hepimiz aynı risk altındayız, hepimiz biriz.
Sen ben o yok aslında, sadece biziz!

Emel'in Sevgisi

Emel gecenin ikisine doğru gelen ve alkol kokan nefesiyle kendine sarılıp sevişmek isteyen kocasını olan gücüyle itti. Bağırmaya başladı "Alkole para buluyorsun, kirayı yine geciktirdik, kaç gündür ev sahibi beni arıyor, ne biçim kocasın, ne biçim erkeksin? İstemiyorum artık seni anlıyor musun? Benim kazandığım kendime, kirama yeter! Al piçini de git! Boşanacağım senden, anlıyor musun?" Hasan'dan gelen horultuyu duyunca sustu Emel "Allah seni kahretsin!" diyerek salondaki kanepeye gidip yattı.

Yan odada da henüz beş yaşındaki İbrahim son zamanlarda hemen hemen her gece duyduğu bu kavgayı yine titreyerek dinlemiş, başparmağını emerken yorganı kafasına çekmişti. Niye bu anne babalar hep kavga ederdi? Babası hep geç geliyor, kötü kokuyor, az para kazanıyor, annesinin dediği gibi onu da içkiye ve at yarışına yatırıyordu. Kendisine güzel oyuncak almayalı da çok olmuştu. Oysa arkadaşı Emrah'ın babası oğluyla geziyor, ona oyuncaklar alıyor hatta onu bazen sinemaya bile götürüyordu. Ama olsun kendi babası daha güçlüydü. İki baba kavga etse kesinlikle kendi babası Emrah'ın babasını döver hatta ağzını burnunu kırardı. Bu sahneyi düşününce birden gülümsedi İbrahim, babası çok güçlüydü.

İbrahim sabah kalktığında annesi işe gitmek için hazırlanıyordu. Annesine "Süt içeyim mi?" diye sordu. Annesi öfkeyle

“Bana niye soruyorsun, git babanı kaldır o versin sütünü!” derken “Bıktım ya, bıktım! Babası yetmiyormuş gibi bir de oğlu, ufff...” diye söylenerek kapıyı vurup çıktı.

Annesi, babasına ne zaman kızsa İbrahim’e daha çok bağırıyordu. Annesinin ardından ama ben bir şey yapmıyorum ki diye içinden geçirdi. Annesi neden hep kendine kızıyordu? Oysa çok seviyordu annesini. Arkadaşı Emrah söylemişti “Ben korkunca annem yanıma geliyor, bana sarılıp yatıyoruz. Karanlıkta gelen bütün hayaletler annem gelince korkup gidiyor.” demişti. Annesi İbrahim’in odasına gelip sarılıp yatsa gece gelen hayaletler gider miydi acaba? Ahhh, annesi bir kez olsun sarılsaydı…

Yine sarhoş gelmişti Hasan, Emel artık yatağında da yatmıyor, salondaki kanepede yatıyordu. Kapının açıldığını hissetti. Sonra banyodan gelen öğürme seslerini duydu, belli ki kusuyordu Hasan. Çok fazla içtiğinde çoğunlukla kusar, banyodan bu iğrenç koku da sanki günlerce gitmezdi.

Sonra derin bir uykuya daldı Emel, sabah işe gitmek için uyandığında apartman aidatını ödemediğini hatırladı. Ödemesi için gereken parayı masada bıraksa Hasan atlayabilirdi, uyandırıp söylemek en iyisiydi. Yatak odasının kapısını açtığında yine ter ve alkol karışımı iğrenç bir koku yüzüne vurdu, bir türlü alışamamıştı şu kokuya Emel, yine içi kalktı.

Hasan’a birkaç kez seslendi, duymadı. “Ne kadar içtiyse halen ayılamıyor…” diye söylenerek baş tarafına doğru gitti. Silkeleyerek “Hasan!” diye bağırdı. Hasan’ı silkelemesiyle cansız bir beden yatakta diğer tarafa dönüverdi.

“Bedeni soğumuş!” dedi çığlıklarına gelen yan komşu. “Belli ki öleli birkaç saat olmuş.” Kalp krizi diyecekti doktor Hasan’ın ölümüne. Emel dört yıldır evli olduğu, artık ayrılmayı düşün-

düğü; yıllardır alkolüyle, tembelliğiyle, parasızlığıyla, bir de "piçiyle" uğraştığı bu adam ölünce hiç ummadığı kadar üzülmüştü.

Taziye için gelen yakın arkadaşı "Nasıl olsa ayrılacaktın, neden bu kadar ağlıyorsun?" dediğinde, "Bilmiyorum, aslında Hasan çok iyi bir insandı. İşten çıkarılmasından sonra her şey çok kötüye gitti; işsizlik, parasızlık onu çok değiştirdi. Geçen sene Medine'yi parasızlık yüzünden çıkarınca oğluna bakmak da ona kaldı." Arkadaşı "Haklısın, çocuğun bakıcısının gitmesi hepinizin koşullarını daha da kötüleştirdi." dedi. Emel "İş bulamadıkça iyice dibe vurdu; elindeki üç beş kuruşu da alkole, at yarışına harcıyordu. Ama özünde çok iyi bir insandı. Şartlar böyle gelişmeseydi eminim o hayatta olurdu, evliliğimiz devam ederdi. İbrahim'in bakıcısı olduğu zamanlar bana hiç sıkıntısı olmuyordu. Şu anda Hasan'la evlendiğimiz ilk dönemler aklıma geliyor, ne mutluyduk!" diyerek yeniden ağlamaya başladı. Arkadaşı "Kader..." dedi, "Hayatın ne yaşatacağı hiç belli olmuyor, üzme kendini. Şimdi İbrahim'e ne olacak?" Emel, "Bilmiyorum, bugün daha ikinci gün, babaannesiyle halası dün gece Mersin'den geldiler. Daha bir şey konuşmadım, kadın zaten çok bitik. Bugün de geçsin konuşurum, yeter bu kadar anne rolü. Evlenirken biliyorsun İbrahim bir yaşındaydı, ben ne yaparım onunla diye kaygılanmıştım. Hasan bana 'Sana hiç yük olmaz. Sürekli bakıcısı olacak, sadece seni anne bilsin yeter. Annesinin terk ettiğini ne olur öğrenmesin.' demişti. Ben de 'Tamam.' demiştim. Olaylar bu şekilde gelişmeseydi bana gerçekten de hiç yükü yoktu. Bakıcısı Medine'ye çok alışkındı. Şimdi ne yaparlar bilmiyorum ama giderken götürecekler tabii ki. El alemin çocuğuna ben bakacak değilim ya!"

İbrahim o gün babasının yataktaki cansız bedenini görmüş, cenazesinin götürülüşünü izlemiş, özellikle babaannesi ve halasının geldiğinde evde yükselen ağıtları, bundan ziyade kendine

sarılarak "Kadersiz evladım, anne yok, baba yok!" diyerek ağlayan babaannesinin feryatlarını dinlemiş ama hiç ağlamamıştı. Babasının ölümünün üçüncü günüydü. Üç sabahtır uyandığında yatağı ve beline kadar giysileri hep ıslak oluyordu. Gece birileri yatağına su döküyordu. Annesi "Daha önce altına işemiyordun, nereden çıkardın şimdi bunu?" diye kızmıştı. Ama altına yapmıyordu ki gece karanlıkta gelen hayaletler yatağa ve İbrahim'in üstüne su döküyor olmalıydı. Dördüncü gece İbrahim'i "Sen yat!" diye zorladılar. Uykusu yoktu ama gitti ve yattı İbrahim. Salonda önce ağıtlar geldi, yine en çok babaannesi ağlıyordu. Bir ara halasının bağırmasını duydu İbrahim "Ben götüremem, üç çocuk var, yedi aylık da hamileyim, İbrahim'e içim yanıyor ama keşke götürebilsem kocam istemez."

İbrahim, neden halasının onu götürmek istediğini ya da götürmek istemediğini anlamamıştı. Sonra yine babaannesinin "Kadersiz evladım!" diye feryat sesleri yükseldi.

Halasının sesi yine geliyordu "Annem zaten yetmiş altı yaşında, haline bakın. Beş yaşında çocuğa nasıl baksın bu kadın? Ben gidip temizliğini, yemeğini yapıyorum. İbrahim'e bakamaz." Ardından babaannesinin yine acılı feryatları…

Sonra dayısının sesini duydu İbrahim, birden korktu. Nedense dayısını hep korkunç bulurdu. Bir keresinde evde babası yokken dayısı oturmaya gelmişti, o sırada İbrahim oyun oynuyordu. Elini kapıya sıkıştırınca birden ağlamaya başlamıştı. Dayısı hemen ayağa fırlayarak üstüne yürümüş, "Ulan piç, kes sesini, ablamı yorma!" demişti. O günden sonra dayısından daha da çok korkuyordu. Dayısı "Bize ne, o halde yetimhaneye verin, ablam bakmak zorunda mı be?" diye bağırıyordu.

İbrahim yetimhane neresiydi, kimi vereceklerdi acaba diye düşündü.

Halasının sesini duydu yine "Tamam, yarın biz dönüyoruz. Hemen yetimhaneyi araştırıp en kısa zamanda verelim, başka çare yok zaten. Oraya yerleştirene kadar da ne olur burada kalsın. Bunca zamandır baktın, Allah razı olsun. Şu geçici sürede de idare et. Benim doğumum olmasa bunu istemezdim senden. Eğer bu süre uzarsa tabii ki alırız. Hem de çocuk buradan bize, bizden yetimhaneye, perperişan olacak iyice!" derken dayısının sesi duyuldu yine "Bize ne ya! Perperişan olacak diye üzüldüğünüz sizin çocuğunuz, yarın götürün, yoksa kapıya atarım!" Emel "Tamam, Ömer sus!" dedi, "Yetimhaneyi araştırın, hemen verelim. Bu süreçte de burada kalabilir. Ama bu süre uzarsa otobüse koyar, yollarım. Bunu bilin!" Kardeşi Ömer "Abla ya, yetimhaneye verilene kadar niye sende kalıyormuş? Götürsünler bize ne!" diye bağırıyordu ki annesinin sesini duydu İbrahim "Ömer sen karışma, yetimhaneye gidene kadar kısa bir süre burada kalacak!"

İbrahim emerek incelttiği başparmağını ağzına götürerek uyuyakaldığı için gerisini duymamıştı. Sabah uyandığında gece karanlıkta gelen hayaletler yine yatağını ve İbrahim'i ıslatmıştı. Bu hayaletler yüzünden neden annesi kulağını koparacak kadar yine kıvırdı anlayamıyordu.

Halası ve babaannesi dördüncü günden sonra gitmişti. Halası "Yedisini evimizde okuturuz." demişti. Emel bir hafta izinliydi.

İşe başladığı hafta Emel, Emrah'ın annesi olan komşusu Zekiye Hanım'dan "Çocuk Esirgeme Kurumunu görümcemin eşi araştırıyor, en kısa zamanda inşallah yerleştirilecek. Oraya gidene kadar ben bakmaya devam edeceğim. Sen de göz kulak olursan…" diye rica etmiş, Zekiye Hanım da "Merak etme gidene kadar birlikte bakarız, sevaptır. Zaten gündüz Emrah'la oynuyorlar." demişti.

Babası toprağa verileli üç hafta olmuştu. İbrahim elinde küçük

bir ağaç dalı, bahçede sıra halinde hızlı hızlı bir deliğe giden ve dönen karıncaları izliyordu. Karıncaların bazıları bir şeyler de taşıyordu. İbrahim, elindeki dal parçasıyla karıncaların rahat gidip gelebilmeleri için onların önündeki küçük taş parçalarını itip yollarını rahatlattı. Şimdi karıncalar daha rahat koşturuyordu. İbrahim büyük bir heyecan ve sevgiye onlara bakarken yanına Emrah geldi "İbo İbo, biliyor musun annem ne dediiiii? Senin annen gerçek annen değilmiş, gerçek annen kötü yola düşmüüüüş." İbrahim, Emrah'a bakmadan karıncalara bakmaya devam etti. Emrah yine "Senin annen kötü yola düşmüş, seni de istememiiiişşşşş, seni bırakıp gitmiişşş!" İbrahim birden karıncalara çok sinirlendi. Karıncalar, yeterince hızlı gitmiyordu sanki. Kızdı, çok kızdı. Birden hepsinin üstüne basmaya başladı. Bazıları kaçabildi ama onları da kovaladı İbrahim, onları da öldürdü. Karıncaların yiyecek taşıdığı deliğe de elindeki sopayı soktu. Sonra iyice kapanması için üstünde zıpladı.

Ondan sonraki günler İbrahim karıncalara daha çok kızmaya başladı çünkü karıncalar çok yavaştı! Artık onları sevmiyordu. Gördüğü yerde iyice basarak eziyordu. Ya kediler? Önceden onları çok severdi ama artık onlara da çok kızıyordu. Nerede görse tekme sallıyordu. Hatta bir kediye taş atmış, bir kedinin de karnına tekmeyle vurmuştu. Aslında daha da çok vurmak istiyordu ama tırmalarlarsa diye korkuyordu. Uyuyan kedileri yakalasa daha hızlı tekme atabilirdi aslında. Ah şu kedilerin hepsi uyusa, İbrahim de hepsinin üstüne çıkıp iyice çiğnese, hepsinin canı iyice acısaydı. Komşuları Ayşe teyze bir kez İbrahim'i kedilere tekme atarken yakalamış ve çok kızmıştı "Yazık değil mi onlara neden tekme atıyorsun, sana ne yaptı onlar? Annenin dediği gibi ne kötü ruhlu çocuksun sen." İbrahim bu kez Ayşe teyzeye de çok kızmıştı. Ellerini yumruk yaptı ve bağırdı "Sana ne, vururum sana ne, daha çok vuracağım hem de ortalıkta gezmesinler, yavrularının yanlarına gitsinler, çocuklarını bırakmasınlar!" Sonra Ayşe

teyzenin yüzüne baktı. Ayşe teyzenin sanki gözyaşları akıyordu, galiba bağırdığı için çok korkmuştu Ayşe teyze!..

Emrah, İbrahim'i "Senin annen gerçek annen değilmiş." diye kızdıralı beş gün olmuştu. Son beş gecedir olduğu gibi yine düşünmeye başlamıştı. Emrah "Senin annen yok." demişti oysa onun annesi vardı: Emel. Emrah hep kandırık yapıyor zaten, benden iki yaş büyüğüm diye beni kandıracağını sanıyor diye düşündü İbrahim. Emrah geçen gün de "Gece yarısı benim odama vampir geldi. Tam beni ısırıp kanımı emecekti bir vurdum, ağzındaki dişleri hep döküldü, sonra da korkup balkondan uçup gitti." demişti. Emrah onu da uydurdu diye düşündü İbrahim. Emrahlar beşinci katta oturuyordu, vampirler uçamazdı ki vampirler sadece yürür. Kesinlikle yalan söylüyordu Emrah.

Bir sonraki gece yattığında yine düşünmeye başladı İbrahim. Emrah "Senin annen, gerçek annen değil." demişti. Ama annesi hep yanındaydı, gerçek annesi olmasa yanında olmazdı ki… Ya da belki de iki annesi vardı. Emrah "Gerçek annen kötü yola düşmüş." demişti. Kötü yola nasıl düşülürdü ki… Annesi yolda niye dikkat etmemişti? Acaba yolun kötü olduğunu görememiş, sonra da ayağı kayarak mı düşmüştü? Ama çevresinde görüyordu, düşene yardım ediyorlardı. Annesi düşünce yolda kimse yok muydu acaba, düşünce niye kalkamamıştı ya da acaba yol çok mu karanlıktı? Karanlıkta yolun kötü olduğunu göremedi ve düştü diye düşündü. Hem yol çok kötüydü hem de karanlıktı. Sonra belki de kocaman kamyon geldi, annesini ezdi ya da bir sürü köpek geldi annesini… Birden titredi. Gecenin ilerleyen saatlerinde titremesi daha da arttı.

Emel gece yarısı tuvalete kalktığında İbrahim'in odasından gelen iniltiyi fark etti. Odaya girdiğinde İbrahim sayıklıyordu. "Anne yola dikkat et, anne düşme, anne kötü yolda sakın yü-

rüme, anne elimi tut, tut…" Emel İbrahim'in alnına dokundu, alev alev yanıyordu. Daha önce hiç bu kadar hastalanmamıştı ya da Hasan ve üç sene boyunca yatılı kalan Azeri bakıcı Medine ilgilendiği için fark etmemişti. Birden korktu Emel, panikle kardeşini aradı. Gece yarısı uyandırılmanın öfkesiyle telefonu açan kardeşi "Ne var?" dedi, "İbrahim çok ateşli, yanıyor." "İyi ya, babasının peşinden gidecek demek ki! Yat uyu!" "Anlamıyor musun, çocuk kendinde değil." "Bana ne ya el alemin piçinden, bana ne! Bırak o da gitsin babasının gittiği yere, sen de kurtulursun!" "Allah kahretsin seni!" diyerek kapattı Emel. Hemen bir taksi çağırdı, "En yakın hastaneye!" dedi. Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesinin acil servisinde ilk müdahale yapılmış, ateşi 40,8 ölçülmüştü, havale geçiriyordu. Hastanede arada bir gözlerini açıyor, "Anne yürürken dikkat et, kötü yolda yürüme." diyordu. Servisteki hemşire "Erkek çocuklar annelerine daha düşkün oluyor, benimki kız, varsa yoksa babası." demişti.

O geceyi hastanede geçirdiler. Sabaha karşı ateşi biraz düşmüştü, gerekli ilaçlar verilerek eve yollandı. Emel bütün gece uykusuzdu ama işe gitmeliydi. Yan komşusu Zekiye Hanım'ı aradı. Arada İbrahim'e bakması ve ilaçlarını vermesi için tembih etti. Çıkarken ateşine bakmak için alnına elini koydu. İbrahim alnının okşanmasıyla gözlerini açıp "Anne yolda dikkat et, kötü yoldan gitme düşersin!" dedi. Emel Uff, ne yolu ya, taktı yola diye düşünürken "Tamam." dedi ve kendini dışarı attı.

Her sabah Emel'i Arzu ve eşi Burak minibüs yolundan alıyor, devamında E-5 üzerinden Nilgün'ü de alarak Maslak'a devam ediyorlardı. Burak onları bankaya bıraktıktan sonra kendi işine gidiyordu.

Emel buluşacakları ana caddeye çıkabilmek için ara yoldan yürürken geciktiğini fark etti. Yürüdüğü yolu kısaltmak için yan-

daki apartmanın bahçesinden geçmeyi planladı, geciktiğinde bunu arada yapardı. Bahçeye girdi, küçük çitten atlarken birden ayağı takıldı ve yere kapaklandı. Emel yerden kalktı, diz kapakları parçalanmıştı, her tarafı çamurdu, canı da çok yanıyordu. İşe öyle gidemezdi, üstünü değiştirmeliydi. Hemen Arzu'yu aradı, "Ya, hiç sorma bütün geceyi İbrahim yüzünden uykusuz hastanede geçirdim, şimdi koşturarak durağa gelirken de düştüm, dizlerim parçalandı. Üstüm başım da çamur içinde, eve gidip değiştireceğim. Siz gidin, ben vapurla geçerim." dedi. Arzu "Yok canım biraz bekleriz yalnız çabuk ol, diğer türlü çok gecikirsin. Dizlerinde parçalanmış, seni o halde bırakır mıyız? Hadi, çabuk ol!" derken "Ya, şu velet ne zaman gidiyor?" diye sordu. Emel "Hiç sorma, halledemediler şu yetimhane işini, uğraşıyorlarmış. Neyse inşallah son günler. Ama gece hastalanınca çok korktum hem de üzüldüm biliyor musun; yazık, şanssız çocuk!" Arzu "Haklısın da senin yapacağın bir şey yok ki herkes kaderini yaşıyor şu boyutta, bu çocuk da demek ki bunları deneyimlemek için gelmiş. Hadi çabuk ol, geciktirme bizi!" diyerek telefonu kapattı.

Canı acıyarak ve üstü başı çamurlu eve dönerken birden aklına İbrahim geldi, nasıl bilmişti? Bütün gece "Anne, kötü yola dikkat et!" diye sayıklamış, çıkarken de "Anne, düşme dikkat et!" demişti. Şaşkın vaziyette eve girdi, üstünü değiştirmeden İbrahim'in yanına uğramak geldi içinden. Daha odasına girerken İbrahim annesinin kanayan dizlerini gördüğünde yerinden kalkmaya çalışarak "Anne kötü yolda yürüdün değil mi?" diye titrek bir sesle sordu. İbrahim'in alnına dokunarak ateşine baktı Emel, "Ateşin yok, hadi uyu!" diyerek odadan çıktı. Üzerini aceleyle değiştirdi, dizlerine çabucak pansuman yapıp bant yapıştırdı. Tam çıkacaktı ki İbrahim'e bir bardak süt vermek geldi içinden. Bir bardak sütle baş ucuna geldi, İbrahim uykuya dalmıştı. Öylesine masum uyuyordu ki başını okşamak geldi içinden. Kısa bir zaman sonra tamamen gidecek diye içinden geçirdi. Kim bilir, belki

de bir daha hiç görmeyecekti. Başının okşanmasıyla gözlerini tekrar açtı İbrahim. Az önce kötü yolda düşmüştü annesi ama yine gidiyordu. Ya yine kötü yola girerse… Orada ya kamyonlar… Kocaman kamyonlar bu annesini de ezerse… Başının dönmesine aldırmadan alnına elini koyan Emel'e sarıldı. Ağlayarak "Anne, kötü yolda kamyonlar var, anne seni ezerler, anne n'olur gitme!" diyerek yapıştı Emel'e. Emel yatağa eğilmek zorunda kalınca İbrahim bu kez de bir hamlede Emel'in saçlarına sarıldı, "Gitme anne, kötü yolda çok kamyon var!.. Öööööög…" midesi bulandı ve Emel'in saçlarına, az önce giydiği elbisesine bir anda kustu. Emel'in saçları ve kıyafeti kusmuk içinde kalmış, süt de her yere dökülmüştü. Çıldırmıştı Emel, üstünü hemen değiştirebilirdi ama ya saçları… "Yeteer!" diye öfkeyle bağırarak odadan çıktı. Kendini hemen banyoya atarken Arzu'yu aradı "Sakın ne oldu diye sorma, kafayı yemek üzereyim, bu çocuk beni delirtiyor, siz Nilgün'ü alıp gidin. Ben daha banyo yapıp saçımı kurutacağım, artık taksiye atlar gelirim."

Emel hızla duşa girdi, saçlarını acele ederek iki kez şampuanladı. Hemen makineyle kuruttu. Koşarak dolaptan siyah pantolonunu ve gri kazağını alarak giyindi. Tüm bu süreç yaklaşık on beş dakika kadar sürmüştü. Artık İbrahim'in yanına kesinlikle uğramadan gidecekti, yeni bir İbrahim vakasını daha kaldıramam diye düşündü. Nasıl olsa komşusu da gelip ilgilenecekti. Botlarını giyerken telefonu çaldı, arayan bankadan Cemil'di. Önce söylediklerini anlamadı, "Kim gitti, nereye gittiler, nasıl yani?" derken Cemil tekrarladı "Arzu da Nilgün'de gitti, arabanın sağ tarafı yok, Arzu'nun kocası da ağır yaralı. İki kız anında gitmiş, araba ters yönde gelen hafriyat kamyonun altına girmiş…" derken ortak arkadaşları Cemil hıçkırıyordu.

Emel oraya yığıldı. Biraz önce konuştuğu arkadaşı Arzu ve Nilgün artık yoktu. Bu acı içini delip geçerken birden arabanın

sağ arka koltuğunda her zaman kendisinin oturduğunu hatırladı. Yani o arabada olsa şu anda kendi de yoktu.

"Anne, kötü yolda kamyonlara dikkat anne!" diyen İbrahim'i duydu yine.

O gün Emel bütün günü Arzu'nun cenaze evinde ağlayarak geçirmişti. Gece eve geldiğinde perişandı. Odasına gitti, sanki yalnız yatmaktan korktu. Biriyle kalabilsem diye geçirdi içinden ama o saatte kimseyi çağıramazdı. Sonra gitti, o güne kadar hiç yapmadığı bir şeyi yaptı, İbrahim'in yanına uzandı. Kısa bir süre sonra uykuya daldı. İbrahim uyanmış ama hiç ses çıkarmamıştı. Önce ellerini annesinin saçlarında gezdirdi, sonra başını annesinin sırtına dayadı, bir elini de beline koydu. Emel uyanır gibi oldu. Arkadan sırtına değen bu sıcacık teni hissetti. Dönerek farkına varmadan sarıldı bu küçücük bedene. İçinden ne tuhaf dedi, böyle güzel koktuğunu hiç fark etmemiştim, elleri de ne kadar küçükmüş, sonra buz gibi ayaklarını fark etti. Onları bacaklarıyla sararak ısıttı. Öylece uykuya daldılar. İbrahim sabah uyandığında elleriyle yatağını ve pijamasını kontrol etti, kuruydu. Gece karanlıkta gelerek İbrahim'in yatağına ve belden aşağısına su döken hayaletler gelmemişti. Sevinçle yaşasın, annemden korktular diye düşündü.

Arkadaşlarının ölümünün üzerinden iki hafta geçmişti. Emel halen kocasının ardından çok sevdiği iki arkadaşını kaybetmenin şokundaydı. O gün gündüz çok eski arkadaşı Şule aramış, "Akşam bir kahve içelim, biraz dertleşiriz." dediğinde Emel sevinmişti.

Akşam Emel iş çıkışı Şule'yle kafede buluştu. Kocasının ardından iki arkadaşının kaybıyla yaşadığı üzüntüleri, İbrahim için Çocuk Esirgeme Kurumuyla yapılan görüşmeleri, kısa bir süre

sonra inşallah İbrahim'in yerine yerleşeceğini anlattı. Şule "Çok zor bir dönem ama İbrahim gittikten sonra inşallah artık rahat edeceksin, her şey arkanda kalacak." diye teselli etti. Bu arada Emel garsona çay ve profiterol siparişi vermişti. Profiterolü yerken birden İbrahim'e de şundan bir tane alsam mı diye aklına geldi. Tatlı seviyor muydu acaba? Hiç fark etmemişti. "Neyse…" dedi, "Duygusala bağlarsam gittiğinde üzülürüm." Nasıl olsa evde yemek vardı.

Akşam dokuz buçuk gibi eve dönüp kapıyı açtığında İbrahim ürkek ama gözleri ışıldayarak karşısında dikiliyordu. "Hayırdır?" dedi Emel, İbrahim annesinin kızabileceği endişesini de hissediyor olmasına rağmen yine de cesaretlendi ve "Anne gel, sana sürprizim var. Otur koltuğa, gözlerini kapat." dedi.

Emel "Üff!" diyerek koltuğa oturdu, gözlerini kapadı. İbrahim "Bekle, şimdi geliyorum. Sakın açma gözlerini!" diyerek mutfağa koştu, onun geldiğini görünce Emel tekrar gözlerini kapadı. "Şimdi elini uzat." dedi, İbrahim Emel'in uzattığı eline soğuk bir şey koymuştu. Gözlerini açtığında bunun dondurma olduğunu görünce "Bu da ne?" diye sordu. İbrahim "Bugün Zekiye teyze Emrah'a alırken bana da aldı, ben yemedim, sana sakladım. Hem de çikolatalı, benim en sevdiğim, hadi ye!"

Pazar sabahıydı, Emel uyandı. Kocasının kaybının üzerinden iki ay geçmişti. Görümcesi bir gün önce telefonda, İbrahim'le ilgili sürecin yakın zamanda sonuçlanacağı müjdesini vermişti. Neyse artık özgür olacağım, kurtuluyorum bu sorumluluktan bu sıkıntıdan, sona yaklaştım diye geçirdi içinden. Kahvaltı hazırladı, bugün İbrahim'le yapayım, belki birlikte son kahvaltımız diye düşünerek onun uyanmasını bekledi. Nasıl olsa çok kısa bir süre sonra yoktu. İbrahim uyanınca "Bak, sana omlet yaptım." dedi Emel. "Yanında da süt, birlikte yiyelim. Bugün seni sine-

maya götürmemi ister misin?" diye birden çıktı ağzından. İbrahim sevinçle zıplamaya başladı. Emel birlikte geçirecekleri son günlerinde İbrahim'i mutlu etmek istediğini fark etti.

İbrahim sevinçten adeta uçuyordu, annesiyle kahvaltı yapacak, sonra da sinemaya gidecekti. Koşarak Emel'in bacaklarına sarıldı "Biliyordum beni sevdiğini, yaşasın!" Ardından bu yakınlıkla sanki cesaretlenmiş ve Emel'i donduran soruyu sormuştu "Anne, piç ne demek? Bana neden dayım da sen de bazen piç diyorsunuz?"

Emel biraz durakladı, "Eee…" diye uzatarak zaman kazanmaya çalıştı. "Aslında piç, hımm, sana söylemeyecektim ama… P: Prensim, İ: İbo'm, Ç: Çocuğum demek…"

Birden Emel bu sözleri uydurmuştu. "Nasıl yani?" dedi İbrahim, "Piç kötü bir şey değil mi?" Emel "Olur mu?" dedi, "Ben sana kötü bir şey söyler miyim? Şey, yalnız sana piç dediğimi başkalarına sakın söyleme, tamam mı? Kimse sana böyle söylediğimi bilmesin, aramızda sır, tamam mı?"

İbrahim çok sevinmişti. Annesi ona kızdığında bile prensim, İbo'm, çocuğum diyordu demek. Kimseye gerçekten söylememeliydi. Kimsenin annesi kızgınken çocuğuna böyle güzel şeyler söylemiyordur diye geçirdi içinden. Kimseye söylememeliyim, hele Emrah'a asla diye düşündü, kıskanabilirdi Emrah. Onun babası vardı, onu gezdiriyor, parka götürüyor, oyuncaklar alıyor, annesi "Yavrum, kuzum…" diye sarılıp öpüyor, geceleri hayaletlerden korumak için Emrah uyuyana kadar yanında yatıyordu ama piç diyecek kadar onu sevmiyordu.

Sevinçle yerinden fırladı, "Yaşasın, dan dan!" Elindeki oyuncak tabancayla ateş ediyor, bir taraftan da sevinçle bağırıyordu.

"BEN PİÇİM, BEN PİÇİM! Kimse, Emrah bile piç değil, sadece ben piçim!" "Dan dan, piç olmayanlara ölüm!"

Emel gitmeden önce biraz mutlu olsun çocuk düşüncesiyle o gün İbrahim'i sinemaya götürmüş, ardından da hamburger yedirmişti. Sonra da çocuğu olan bir arkadaşından duyduğu çocuklar bovling oynamayı çok seviyorlar, oğlumu sık sık götürüyorum sözünü hatırlamış ve İbrahim'i bovling salonuna götürerek bovling oynamışlar, ardından da eve dönmüşlerdi. İbrahim o gün kısacık ömrünün en güzel gününü yaşamıştı. Gece yatmadan önce mutfakta iş yapan Emel'in bacaklarına sarılarak "Anne bugünkü gibi yine yapalım mı?" diye sorduğunda Emel'in içi sızlamıştı. Nasıl anlatacaktı bu çocuğa bu evden gideceğini, yetimhaneye yerleşeceğini? "Ben artık senin annen olmayacağım." diye nasıl söyleyecekti? Ardından fazla yumuşadım, bu kadar duygusal olursam vedalaşmak zor olur. Ne çabuk unuttun bu çocuk ve babası yüzünden zehir olan yıllarını, kendime gelmeliyim diye içinden geçirirken İbrahim'i "Hadi yatağa!" diyerek odasına yolladı.

Gece yatmadan İbrahim'in odasına uğradı, yorganını düzeltti. İbrahim çok mutlu geçirdiği günün ardından mışıl mışıl uyuyordu. Onun uyurken başparmağını bebek gibi emen hali birden sevimli geldi, yanına uzandı. Neden olduğunu anlamadı ama kendi göğsüne doğru çekti ve iyice sarıldı. Onun ılık, hafif hırıltılı nefesini boynunda hissederken birden içi tuhaf oldu, ne tuhaf bir duygu diye düşündü. Bunca zaman şu çocuğa sarılmak hiç aklıma gelmemişti, daha doğrusu sarılasım gelmemişti. İbrahim'i hep ölen eşinin çocuğu, onun bir uzantısı, hayatında bir sorun olarak görmüş; aslında İbrahim'i hiç görmemişti. Artık kocası ölmüş, İbrahim de yetimhaneye gidecekti. Gideceği yetimhaneyi arada gider, ziyaret ederim diye geçirdi içinden. Çatlayacak gibi ağrıyan başını hatırladı, birden nasıl da hafiflemişti ağrısı. Sonra

İbrahim'e daha çok sarıldı, bir süre sonra hepten ağrısının geçtiğini fark etti. Şaşırdı, sevgi şifadır diye boşa dememişler diye geçirdi içinden. Yok, yok dedi; ben daha sık ziyaret etmeliyim İbrahim'i yetimhanede.

Ertesi gün akşam Emel işten geldiğinde İbrahim'i evde bulamayınca Zekiye Hanım'ın kapısını çaldı. Kapıyı açan Zekiye Hanım "İçeri gel, biz de arkadaşımla kahve içiyoruz. İbrahim'le Emrah yemeklerini yiyip dışarı oynamaya çıktılar." dedi. İlk kez görüyordu Emel, Zekiye Hanım'ın arkadaşı Filiz'i. Zekiye Hanım kısık bir sesle "Mutlaka kahve iç, çok güzel fal bakıyor!" dedi.

Emel kahvesini içip kapattı. Filiz fincanı açınca "Ooo, kısmetler taşmış, hayatında bir değişiklikler yapacaksın, evli misin?" diye sordu. Emel'in "Hayır." cevabına "Sanki aşk var, öyle bir aşk ki seni alıp uçuracak, yeniden doğdum diyeceksin." dediğinde Emel "Aman, nerede o şans bizde!" diye cevap verdi. "Aslında tanıyorsun bu kişiyi ama tam yorumlayamıyorum. Bu kişi senin aslında mucizen, farkında değilsin." demişti. "Ya, aşk diyorum ama bu aşk gibi de değil, nasıl desem… Sanki çocuk görüyorum. Bu bir çocuğa duyulan bir aşk gibi, sen hamile misin?" "Hayır." diye cevap verdi Emel. Filiz "Anlamlandıramadım vallahi!" dediğinde Zekiye Hanım "İbrahim'i görüyorsun." diyerek kısaca İbrahim'i ve Emel'in hikâyesi hakkında bilgi verdi. Kadın bir an düşündü. Enteresan gelmişti Emel'in hikâyesi, "Benden sana tavsiye, nasıl olsa dört senedir birlikteymişsin. Biraz daha seninle kalsın göreceksin, bu çocuk sana çok uğurlu gelecek. Baktın olmuyor, ilerleyen süreçlerde verirsin. Yazık, kimsesizler yurdundan kim düzgün yetişip de çıkabilmiş ki? Hayatı kayar çocuğun." dediğinde Emel "Yok, bu kadar büyük bir sorumluluğu hem maddi hem manevi alacak gücüm yok. Hasan öldükten sonra daha bir sever oldum ya da acıyorum İbrahim'e, bilemiyorum ama bir çocuğun bütün sorumluluklarını alıp kendi hayatımı da öteleye-

mem." dediğinde Filiz "Sen bilirsin, sen de haklısın." diye cevap vermişti.

Görümcesi aramıştı. Telefonda "Bir haftaya kalmaz İbrahim'i almaya eşim gelecek. Sivas'ta bir yuvaya götürecek." dediğinde Emel görümcesine "Tamam." derken birden içi yandı. Bir hafta sonra İbrahim artık ebediyen hayatından gidecekti. Bunu düşününce sanki burnunun direği sızladı ama bu duygulara izin vermemeliydi. Hemen kendine ohh, ne büyük özgürlük, ne büyük rahatlık, yaşasın bitiyor bu çile, kendine gel, salaklaşma derken yeni hayatıyla ilgili planlar yapmaya başladı. Hemen İbrahim'in odasını kendine giysi odası yapacak, en kısa zamanda Turgut Reis'te oturan arkadaşına senelik izninden bir hafta alarak gidecekti. Arkadaşı "Çocuğu bir yere bırak, gel." diye ısrarla çağırmasına rağmen İbrahim'i bırakacak kimsesi olmadığı için gidemiyordu. Bunları düşününce birden az önceki duygularından sıyrıldığını fark etti. Hemen teyzesini arayıp müjdeli haberi verdi. Teyzesi de çok sevinmişti. İbrahim'e bu durumu söyleme, işini ve onu evden yollama sürecini de bir atlatsam artık her şey çok daha güzel olacak. Nasıl söyleyeceğim, nasıl yolcu edeceğim diye düşündüğü an ağladığını fark etti. Hemen kendini toparladı, o gün gelsin, bir şekilde olur nasıl olsa diye kendini rahatlattı.

İki gün sonraydı, öğle yemeğinde balık yemişti Emel. Eve geldiğinde biraz kendini kötü hissetti. Midesi bulanıyor gibiydi, erkenden yattı. Gece yarısı bir mide bulantısıyla aniden uyandı. Kalkmaya çalıştı, başı dönüyordu. Kusarak kendini banyoya attı. Midesi dışarı çıkacak gibi kusuyordu. Müthiş bir fenalık hissi bütün bedenini kapladı. Su içinde kalmıştı. Yere yığılırken klozetin kenarına tutunabildi. İyice gözleri kararmıştı, başı daha da dönüyordu. Başını klozetin kenarına yaslayarak kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Bu arada İbrahim uyanmış, tuvalete kalkmıştı. Annesini o halde görünce çığlık atarak "Anne, sen de babam gibi ölme ne olur, anne sen de gitme ne olur!" diye ağlayarak

Emel'e sarıldı. Küçücük bedeniyle onu yerden kaldırmaya uğraşıyordu. Sonra fırladı, Zekiye Hanımların kapısının zilini hiç durmaksızın çaldı. Uykulu gözlerle kapıyı açan Zekiye Hanım'ın eşi ağlayan İbrahim'i görünce panikledi. İbrahim "Annem de ölüyor, annem de gidiyor!" derken bir taraftan da Zekiye Hanım'ın eşini kendi evlerine doğru çekiştiriyordu. Bu arada Zekiye Hanım da uyanmış, o da gelmişti. Emel'i kaldırıp giydirerek hemen en yakın hastaneye götürdüler. Emel zehirlenmişti, Zekiye Hanım'ın eşi, Emel ve karısını hastaneye bırakıp tekrar eve dönmüş, İbrahim'i de kendi evlerine almıştı. İbrahim annesi gelene kadar hiç uyumamış, koltukta oturmuştu. Emel'e iki saat süresince serum takılmış, kendini toparladıktan sonra ilaçları da verilerek eve yollanmıştı. İbrahim annesini görünce ona sarılarak ağlamaya başladı. Emel, İbrahim'in başını okşadı "Korkma, iyiyim bak!" dedi. O gün ve ertesi gün Emel işe gidemedi, izinli olarak evde yattı. Gündüz birkaç kez uykuya dalıp uyandığında İbrahim'i hep yerde kendine bakarken buldu. "Git oyna, televizyona bak, niye yerde oturup beni izliyorsun?" dediğinde İbrahim "Sana bir şey olmasın diye bekliyorum, gece de bekleyeceğim." demiş, eliyle baş ucuna koyduğu sütü göstererek "Sütü içersen çabuk iyileşirsin, Medine abla söylemişti. Biraz büyüyünce sana hep ben bakacağım." dediğinde Emel bir an gözlerinin dolduğunu fark etti ve "Gel buraya." diyerek sarıldı. İbrahim, Emel'in sarılmasıyla o da kollarını sıkıca annesinin boynuna dolayarak "Anne, babam içki içip seni üzdü, ben seni hiç üzmeyeceğim, çok para kazanıp hepsini sana vereceğim." dediğinde bu kez Emel hıçkırarak ağlamaya başladı. "Canım oğlum, seni bırakmayacağım, asla bırakmayacağım!" diyerek ağlarken İbrahim'i sıkıca göğsüne bastırdı. İbrahim önce ne olduğunu anlamamıştı. Annesi ağlıyordu ama bir taraftan da kendine sarılarak "Seni bırakmayacağım!" diyordu. Sonra anladı ve annesinin koynunda mutlu mutlu gülümserken demek ki annem, babam gibi beni bırakıp gitmeyecek diye düşündü.

Bu haberi İbrahim hariç herkes öğrenmişti. Kimisi "Ne büyük sevap, Allah mutlaka karşılığını verir." derken kimi de "Emin misin? Bak biz kendi çocuklarımıza zor bakıyoruz, iyi düşün." diyerek uyarmıştı. Bu habere en çok İbrahim'in halası ve babaannesi sevinmişti ama Emel'in teyzesi hiç kuşkusuz oldukça üzülmüştü. "Kızım yapma, ben seni biliyorum. Çok yufka yüreklisin, şu anda kıyamadın ama bir çocuğu büyütmek kolay mı? Gençsin, güzelsin. İbrahim'i ver, bundan sonra hayatını yaşa, iyi bir de eş bulursun, kendi çocuğun olur inşallah. Çocuklu kadını kimse istemez." dediğinde Emel "Merak etme, oldu da yapamadım, tekrar veririm. Ama şu anda onu verirsem kahrolurum." demişti. Ama en büyük tepkiyi kardeşi vermişti. Haberi teyzesinden öğrendiği an telefon açmış ve bağırıyordu. "Babasından ne hayır gördün de bir de piçine bakacaksın, kafayı mı yedin sen? Milletin kocası ölür, miras kalır, sana da bu piç kaldı. Hemen ver, nereye, hangi yetimhaneye verirlerse versinler, sana ne? Kaç sene babasına çalışıp yedirdin, şimdi de bunu mu besleyeceksin? O kadar çok paran varsa ver de kredi kartı borcumu ödeyeyim!" diye devam ediyordu ki Emel "Sen karışma!" diyerek telefonu kapattı.

Bu kararının ardından altı ay geçmişti. Bir pazar günü Emel, İbrahim'in odasına aldığı yeni mobilyaları yerleştiriyordu. Yan komşu Zekiye Hanım da oğlu Emrah'la gelmiş, yardım ediyordu. İbrahim odasına alınan yatak, kitaplık ve çalışma masasını Emrah'a annesiyle nasıl seçtiklerini anlatıyor, annesinin sen beğen, hangisini istersen alırım dediğini anlatırken mutluluktan uçuyordu.

Sonra çocuklar odada oynarken mutfağa kahve içmeye geçtiler. Zekiye Hanım "Verdiğin karardan pişman değilsin değil mi?" diye sordu. Emel "Kesinlikle, tabii ki çok zor, tabii ki yorucu ama bir o kadar da mutluyum. Eve koşturarak geliyorum bir an önce

sarılayım diye. Daha önce hiç fark etmemişim bu duyguları. Bilmiyorum ama sanıyorum, asla ayrılamam." "Allah ayırmasın, ne büyük sevap!" Emel "Herkes işin bu tarafından bakıyor. İnan ki bu benim hiç aklıma gelmiyor. Zaten sevap kazanayım diye böyle bir sürecin içine asla girilmez. Bunu insana bir tek şey yaptırır: sevgi."

İbrahim on yaşına gelmiş, dördüncü sınıfa devam ediyordu. Önceleri sıkça sorulan "Emin misin, İbrahim'i vermeyi düşünmüyor musun? gibi soruların sıklığı da oldukça azalmıştı. "Nasılsın?" diye sorulan imalı sorulara da "Anne oğul mutlu mesut yuvarlanıp gidiyoruz." gibi cevaplar veriyordu.

Emel'i bankadan bir arkadaşı Kenan Bey'le tanıştırmıştı. Kenan Bey'in de on bir yaşında bir oğlu vardı, araba yedek parçaları satılan ve yirmi kişinin çalıştığı bir firmanın sahibiydi. Tanıştıkları gün Kenan Bey Emel'i çok beğenmiş, hemen ertesi gün tekrar aramıştı. Devamında birkaç kez yemeğe çıkmışlar, Emel de etkilenmeye başlamıştı. Hatta "Beni oldukça heyecanlandırıyor, onunla olduğum zaman çok mutluyum." diye arkadaşına anlatmıştı. Kenan Bey henüz İbrahim'le tanışmamıştı ama yaklaşımı Emel'i çok mutlu ediyordu. "İkimizin de birer oğlu var. Sen madem bu çocuğa bu kadar sahip çıktın, ben de artık babasıyım, artık iki oğlum var, sen de annelerisin." demişti. "Belki bir de kızımız olur." diyordu Kenan Bey. Gerçekten de İbrahim'in bir kardeşi olsa ne iyi olur diye düşündü Emel. Benden başka kimsesi yok, daha doğrusu sahip çıkacak kimsesi yok. "Kardeşler birbirlerine sahip de çıkarlar." diye içinden geçirdi Emel.

Bu evlilik olduğu takdirde Emel ve İbrahim'in yaşam koşulları oldukça yükselecekti. Kenan Bey "İstersen çalışma." demişti ama Emel kabul etmedi. Fakat bankada çalışmak çok yıpratıcı olmaya başlamıştı. Kenan Bey "O halde gel şirketimizde çalış, sana orada

ihtiyacım var. İkimiz için de çok iyi olur." dediğinde Emel sevinmişti. Kenan Bey çalışma saatleri, koşulları ve içeriği hakkında bilgi verdiğinde Emel çok mutlu olmuş, "Yıllardır hayal ettiğim iş ortamı." demişti. Kenan Bey "Ben de yıllardır senin gibi birini hayal ettim." diyerek Emel'e sarılmıştı. Hemen çalıştığı bankaya istifasını vermiş, işten ayrılıyordu. Kenan Bey'in oğlu özel okula gidiyordu. Henüz Emel konuşmamıştı ama artık İbrahim de özel okula başlayacaktı. Kenan Bey "Oğluma sağladığım bütün imkânları İbrahim'e de sağlayacağım. Bu konuda hiç şüphen olmasın." demişti. İbrahim'i daha iyi koşullarda okutabilecek, ona çok daha güzel bir hayat sunabilecekti artık. Huzurlu ve mutluydu Emel. Birliktelikleri beşinci ayı doldururken Emel daha da sevmeye başlamıştı Kenan Bey'i.

Artık bir aile oluyorlardı. Çocuklarla tanışmak ve onları tanıştırmak için bir yemek planladılar. Kenan Bey, oğlu Osman'la onları almaya geldi. Hep birlikte Şile tarafına balık yemeye gideceklerdi. Arabayla geldiklerinde Osman önden arkaya geçmemek için epey direndi. Sonra "Öf ya baba, bana ne onlardan!" diye söylenerek arkaya oturdu. İbrahim de sol tarafa yerleşti. Şile'ye doğru yola koyuldular. Yolda Emel, Osman'la konuşmaya çalışsa da tersleniyordu ama normaldi. Bu yaşta bir çocuk zaten babasının hayatında bir kadını pat diye kabul edemezdi. Kenan Bey İbrahim'e "Nasılsın?" dediğinde "Teşekkür ederim efendim, iyiyim." demişti. Yol boyunca başka hiç konuşmadı, Osman da telefonuna daldı. Kenan Bey Emel'e "İşimiz zor bunlarla, bakalım nasıl kaynaştıracağız?" dedi, gülüştüler. Emel "Olsun, zamanla kardeş gibi severler birbirlerini." diyerek sohbet ediyor, atacakları evlilik adımının heyecanıyla bol bol gülüşüyorlardı. Emel'in Kenan Bey'den etkilendiği dışardan bakıldığında da anlaşılıyordu, Kenan Bey zaten kendi deyimiyle "Âşıktı."

Şile'de restoranda yemek siparişi verilirken de epeyce sorun

çıkardı Osman. Babası alttan alıyor, Emel de oldukça ilgili davranıyordu. İki çocuk birbiriyle çok az konuşmuştu. Kenan Bey'le Emel yemeklerini henüz bitirmeden çocuklar tamamlamıştı. Kenan Bey "Hadi çocuklar, biraz çıkın isterseniz!" dedi. Restoranın önü bahçe şeklindeydi. Osman mızırdansa da İbrahim'le çıktılar. Kenan ve Emel onları görebilecekleri mesafedeydiler. Kenan Bey "Zamanla alışacaklar." dedi. "Zamanla kardeş gibi olurlar." Emel "Elbette." dedi. Keyifli sohbetlerini rakı eşliğinde devam ederken çocukların odaları için alacakları eşyaları konuşuyorlardı.

"Telefonumu ver, ver dedim!" Gelen ses İbrahim'in sesiydi, Osman da bağırıyordu. "Vermezsem ne yaparsın?" "Ver dedim, o benim telefonum. Neden elimden aldın?" Osman "Vermeyeceğim lan, vermeyeceğim. Zaten sana biz bakacağız, sana gerçek annen bile bakmamış, biz bakacağız. Bu telefonu da belki babam almıştır sana, vermiyorum işte!"

Emel yerinden fırlarken rakıyı masaya dökmüştü. Kenan Bey "Canım dur, çocuk onlar. Şimdi kavga eder, sonra barışırlar." Emel sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Kenan!" dedi, "Oğlun bu şekilde konuşamaz oğluma!" "Hadi ama canım uzatma, çocuk onlar. Ayrıca yalan değil, biz bakacağız tabii ki kendi öz annesi bile bakmamış, anlaşamazlarsa İbrahim'i yatılı okula veririz. Sen üzme kendini, hiç merak etme. Tabii ki ben bakacağım, sokağa atacak değilim ya! Merak etme aşkım."

Emel Şile'den İbrahim'le otobüse bindiğinde akşam olmak üzereydi. Kenan Bey ve oğlu Osman'ı restoranda Kenan Bey'in tüm ısrarlarına rağmen bırakmıştı Emel.

Emel "Özür dilerim oğlum, sana böyle bir gün yaşattığım için, böyle olacağı aklıma hiç gelmemişti." İbrahim "Anne aslında çok

önemli bir şey yoktu, istersen barışabilirsin Kenan amcayla. Ben Osman'ı idare ederim merak etme." Gözleri dolu doluydu Emel'in. "Asla!" dedi. "Asla oğlum, sen benim hayatımdaki en değeli varlığımsın, seni hiç kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim!" Sonra öyle sarıldı ki İbrahim'e her hücresinde hissetti sevgiyi İbrahim.

Emel şimdi hem işsiz hem aşksız kalmıştı. Oturduğu ev de kiraydı. Yükseleceğini düşündüğü yaşam standardı, çok daha iyi koşullarda iş, artık sırtını dayayabileceği, güvenip sevebileceği bir eş, İbrahim'i göndermeyi düşündüğü özel okul hayalleri hepsi ama hepsi uçup gitmişti. Şimdi bambaşka bir dönem, oldukça sıkıntılı bir süreç başlamıştı.

Kenan Bey'den ayrılalı üç ay olmuştu. Elindeki para azalmış, oldukça zorlanmaya başlamıştı. Bu durumu İbrahim'e yansıtmamaya çalışıyor, her gün iş arıyor, CV yolluyor ama kayda değer bir dönüş olmuyordu. O gün makarna haşladı, yanına köfte kızartacaktı. Genelde önceden köfteleri yapar, hazır olsun diye buzluğa koyardı. Köfteyi çıkardı, saydı. Altı tane kalmıştı. Kıymanın kilosu ateş pahasıydı. İşe başlamazsa alma şansı yoktu. Sadece üçünü kızarttı. İbrahim'in tabağına makarnanın yanına koydu. İbrahim "Anne sen niye köfte yemiyorsun?" dediğinde "Artık eti pek sevmiyorum galiba. En iyisi vejetaryen olmak ama senin gelişme çağın ve proteine ihtiyacın var, sen yemelisin." dedi.

Bu zorlu süreci kiminle paylaşsa ya da dertleşse "Bak İbrahim'i almasaydın şimdi bu sıkıntıları çekmezdin. Çocuğun okulu, yemesi, içmesi, masrafları ne diye başına bu sıkıntıları aldın?" ya da "Artık ver bu çocuğu, yeter, uzatma daha fazla, götüremezsin." gibi sözlerle karşılaştıkça iyice öfkeleniyor, çok daha üzülüyordu. Bu nedenle sıkıntılarını paylaşmaktan da vazgeçmiş, kendi içinde yaşıyordu.

O akşam teyzesi, kardeşini ve Emelleri yemeğe çağırmıştı. Kardeşinin küstah tavırları daha da artmıştı ya da bana mı öyle geliyor diye düşündü ama onunla olmaktan iyice gerildiğini hissetti Emel. Kardeşi "İşsiz de kaldın, şimdi göreceğiz bakalım ne yapacaksın?" derken dalga mı geçiyordu yoksa öfkeyle mi söylüyordu anlayamadı ama çok daha küstahlaşacağı kesindi. Kenan Bey ne de olsa onun da epey işine yarayacaktı.

Emel hiç düşünmeden "Sen nasıl yıllardır çalışmadan bir yolunu bulup milletin sırtından geçiniyorsan ben de iş bulana kadar bir şeyler yaparım elbet!" deyivermişti. Kardeşi dişlerini sıkarak Emel'e, sonra da daha da öfkeyle İbrahim'e dönmüştü ki teyzesi araya girdi. "Hadi ama ben güzel bir akşam olsun, birlikte biraz oturalım diye sizi çağırdım. Tartışma istemiyorum bu evde."

Teyzesi Emel'in çok sevdiği bol salçalı, acılı, etli biber dolması yapmıştı. Çorbanın ardından ikişer tane tabaklarına koydu. Emel "Aa, İbrahim sen bu dolmayı çok seversin!" diyerek kendi dolmasından birini İbrahim'in tabağına aktardığında teyzesi başını iki yana sallayarak bir iç geçirmiş, "Kızım sen ye, zayıfladın iyice. İbrahim doymazsa ona yine veririm." demişti. Teyzesi iyi bir insandı, Emel'i de çok severdi. Onun sıkılmasına, üzülmesine hiç dayanamazdı. Bu sevgisini de teyze anne ayrısıdır diyerek kan bağıyla açıklar bu nedenle Emel'in İbrahim'e olan duygularına çok da anlam veremezdi.

Teyzesi "Sigaramı salonda içmeyeyim, mutfakta içelim, sen de gel." diye Emel'i mutfağa çağırdı, kardeşi de mutfakta sigarasını içiyordu. İbrahim'e "Sen de rahat rahat televizyon izle." dedi.

"Kızım!" diye söze başladı teyzesi, "Şimdi ne olacak? İşin de yok, Kenan Bey hala seni istiyormuş. Ayla Hanım'ı ikide bir arayıp 'Ne olur, aramızı tekrar yapın!' diyormuş. Ayrıca İbrahim'i

yatılı okula verseniz ne olur? Rahat edersin." Kardeşi yine araya girdi "Akıl yok ki şu piçin peşinde ömrünü ziyan ediyor. Al sana, şimdi ikiniz de ortada kaldınız."

Teyzesi daha da ikna edici bir cümle söylediği inancıyla "Belki Kenan Bey'den bir çocuğun olur, anne olursun, başkalarının çocuğuna emek vereceğine kendi çocuğunu büyütürsün." dediğinde Emel sesini alçaltmaya çalışsa da bağırmasını engelleyemedi "Anne ne demek ha, anne ne demek? Dokuz ay taşımadım diye mi İbrahim'i bir anne gibi sevemeyeceğimi düşünüyorsunuz? Analık ölçüsü sevgi, emek, fedakârlıksa herkesten daha çok anayım ben tamam mı? Bak o Kenan dediğin o… çocuğunun karısı da ana, çocuğu babaya bırakıp başkasıyla evlenmiş. Buna ana diyorsunuz, evladını dövüp sövene ana diyorsunuz da benim kadar sevene niye demiyorsunuz? Doğurmak değildir kutsal olan, yetiştirmek kutsaldır. Anlayın tamam mı? Bir kere daha anlayın, İbrahim benim her şeyim! Bana bu konuda tek kelime laf edecek olanı bugünden itibaren silerim, bilin bunu! İbrahim benim her şeyim tamam mı?" diyerek sözlerine devam ediyordu ki teyzesi "Tamam kızım tamam, sakin ol. Senin için üzülüyorum, bu nedenle konuşuyorum. Sen bilirsin, sen mutlu ol yeter ki!" derken kardeşi "Kafayı yemiş bu teyze, boş ver!" diye araya girmişti.

Bu arada İbrahim salonda belgesele takılmış, bir aslanı ve kovaladığı ceylanı izliyordu. O sırada mutfaktan gelen bağrışmalardan sadece annesini zaman zaman işitiyordu. O sırada tam aslan ceylanı yakalayacakken ceylan daha da hızlanıyordu. "O benim oğlum tamam mı, o benim oğlum! İbrahim'e tek kelime edeni silerim!" diye bağıran annesinin sesini duyduğu anda kaçan ceylanı gözleri yaşlı "Yaşasınn!" diye alkışlıyordu. Ceylan kaçmaya devam ederken "Bravo, harika! Hadi koçum, koş! Ben de seni çok seviyorum, hem de çok…" Annesinin "Benimle kimse

analık yarışına girmesin, yok anayım, yok dokuz ay taşıdım gibi laflar etmesin. Benim böyle bir yarışa girdiğim falan da yok, evladımı yatılı okula yollamayı düşünen bir adama ben değil kocam, adam bile demem, anlıyor musunuz?" İbrahim sevinçle fırladı, ceylan kaçıyordu, "Yaşasıııııın, seni çok seviyoruuumm!" İbrahim şu ceylanları ne çok seviyordu.

Emel İlk beş ay elindekiyle idare etmişti. Ama son üç aydır iki arkadaşından ve Zekiye Hanım aracılığıyla eşinden borç para almıştı. İbrahim'e belli etmese de artık geceleri uykuları kaçıyordu, iş müracaatları da hep olumsuz sonuçlanıyordu. Teyzesi arada marketten alışveriş yapıp bırakıyor, Emel "İhtiyacım yok." dese de "İhtiyacın olmadığını biliyorum, yine de alayım dedim." diyerek destek olmaya çalışıyordu.

İbrahim henüz on bir yaşında olmasına rağmen sıkıntılı bir süreç geçirdiklerinin farkındaydı. Annesinden hiçbir şey istememeye özen gösteriyordu.

Okul açılmıştı. İbrahim'in bir sene önceki ayakkabısı artık küçük geliyordu. Yeni ayakkabı ve okul masrafları için bir miktar para gerekliydi ama Emel zaten son üç aydır ev kirasını ve mutfak giderlerini borç alarak çeviriyordu.

Annesinden kalan bir gerdanlığı vardı. Maddi değerinden çok daha öteydi manevi değeri ama şu an bunu düşünecek zaman değildi. O gün sabah hemen bir kuyumcuya giderek sattı. Bunu İbrahim'e söylememişti. Öğleden sonra da İbrahim'i alarak alışverişe çıktı. Akşam eve döndüklerinde yeni ayakkabı ve çantasıyla evin içinde zıplayarak dolaşan İbrahim bir ara koşarak geldi ve annesine sarılarak "Ben büyüyünce çalışacağım, sen de rahat edeceksin." dediğinde Emel sıkça yaptığı gibi ona sarıldı. Sonra da ellerini saçlarının arasında dolaştırırken kendine iyice çekip

koklayarak öptü. İbrahim annesinin bu davranışı her yaptığında sevgiyi öylesine yoğun hissederdi ki yıllar sonra âşık olduğu kız arkadaşına sarılıp eliyle saçlarını okşadığında arkadaşı "Saçlarımı öyle güzel, öyle şefkatli okşuyorsun ki o an gerçekten sevdiğini hissediyorum." dediğinde "Annemden öğrendim." diyecekti İbrahim. "Sevgiyi, sevmeyi annemden öğrendim."

Emel çok sıkıntılı geçen on bir ayın sonunda, yakın bir arkadaşının eşinin yönetim kurulu üyesi olduğu bir şirkete İK müdürü olarak girdi. Artık sabit bir geliri vardı, kendi ve İbrahim'in hayatını orta hallice götürebilecekti.

Kardeşi "Aylardır işsizsin, eminim aç bile kaldın. Yine de şu piçi besledin ya sende zerre kadar akıl yok." dediğinde Emel'i "Bir daha İbrahim hakkında böyle konuşursan seninle ilişkimi tamamen keserim!" diyebilecek kadar çileden çıkarmıştı.

"Son zamanlarda bir şeyler oldu." diye anlatıyordu Emel, onuncu sınıfa giden oğlu İbrahim hakkında arkadaşı Tülay'a "Eskiden hiç böyle değildi, yaklaşık iki yıldır her söylediğime itiraz ediyor, sürekli 'Uff ya, tamam ya tamam ya da uzatma!' gibi sözlerle saygısızca sözümü kesiyor, hem şımarıklık hem tembellik diz boyu, döküntüsünü toplamaktan da bıktım. Akşam yorgun argın işten gelip beyefendinin arkasını topluyorum, dersleri de hiç iyi değil, elinde bir gitar geç saatlere kadar dıngır dıngır onunla uğraşıyor ya da telefonla." "Yeni nesil hep böyle." dedi Tülay "Nerede bizim zamanımızdaki saygı, ben anneme kızımın bana söylediklerinin onda birini söylesem beni parçalardı. Kızımın yaşındayken okuldan eve gelir, evde anneme yardım ederdim. Hafta sonları evleri siler süpürür, misafir ağırlardım, sıkıysa yapma. Şimdi kızım pişirdiğim yemeği tabağa koyup ısıtamıyor bile odası o kadar pis ve dağınık ki sinirlenmeyeyim diye kapısını açmıyorum, papuç kadar da dil, hanımefendiye hiçbir şey de söy-

lenmiyor. Dedim ya yeni nesil çok bozuk ama biz yaptık biz, o kadar şımartıyoruz ki!" Emel "Haklısın ama hiç değilse sen bu durumları oturup kocanla konuşuyorsun, sorunları paylaşıyorsun, ben maddi manevi tek başımayım, artık çok bunalıyorum. İbrahim son bir iki yıldır beni çok yormaya başladı böyle giderse işim çok zor." Tülay "Bazen seni bu kadar koştururken görünce çok üzülüyorum, sonra düşünüyorum acaba İbrahim'i almasa mıydın? Düşünsene şu anki bütün sıkıntıların İbrahim'le ilgili, bunların hiçbiri olmayacaktı. Hayat senin için ne kadar kolay ve rahat olacaktı. Emel "Neyse…" diyerek sözünü kesti Tülay'ın "Yine de Allah sağlık versin bizlere de onlara da." Konuşmanın bu şekle dönüşmesi hep rahatsız ederdi.

Akşam eve girdiğinde İbrahim kanepede uzanmış, telefonuyla oynuyordu. "Hoş geldin anne, ne yemek var?" Emel "Oğlum görmüyor musun, içeri yeni giriyorum." Emel üstünü çıkarıp mutfağa girdi, buzdolabında bir gün öncesinden kalan fasulye ve pilav vardı. İbrahim'e "Oğlum dünkü yemekleri ısıtıyorum, salata da yapayım mı?" diye seslendi. İbrahim "Ufff ya, ben onları yemem, dün de aynı yemek vardı, ben pizza siparişi vereceğim." Emel "Zaten çok yorgunum bir de 'Onu yemem bunu yemem.' deyip durma." diye söylendi. İbrahim "Ya, sana da hiçbir şey söylenmiyor, sürekli bir trip hallerindesin!" diyerek odasına gitti, ardından kapıyı öyle bir çarptı ki Emel yerinden sıçradı.

Bir hafta kadar sonraki cumartesi gecesi Emel rüyasında annesini görmüştü. Annesi hiç konuşmuyor ve çok üzgün görünüyordu. Sabah rüyanın etkisiyle oldukça kötü uyandı. Kalktı, teyzesine gitmeye karar verdi. Hem birlikte kahvaltı yapar hem de rüyamı anlatır biraz da dertleşirim diye içinden geçirdi. İbrahim'i uyandırmak için yanına gitti "İbrahim birlikte teyzeme kahvaltıya gidelim, İbrahim hadi kal oğlum!" diye seslendi İbrahim duymadı, daha yüksek sesle tekrarlayınca İbrahim gözlerini

açmadan "Yok ya, ben çok geç yattım, uyuyacağım!" diye homurdanarak cevap verdi ve tekrar uykuya daldı.

Emel teyzesine gittiğinde açılan kapıdan mis gibi pişi kokusu yayıldı. Teyzesi "Aaaa, İbrahim niye gelmedi? O da gelecek diye size hamur yoğurdum ve pişi kızarttım!" dedi. Emel teyzesiyle kahvaltıya otururken İbrahim'i kaldıramayışını söylese de ilk çaylarını içerken teyzesi "İçime sinmedi, İbrahim çok sever bunu, hadi ara taksiye atlayıp gelsin, soğursa bir şeye benzemez." Teyzesinin ısrarıyla Emel İbrahim'i aradı. Sayısızca çaldırdığı telefonu sonunda homurtulu bir sesle açan İbrahim'e Emel "Oğlum, teyzem senin için pişi kızartmış hadi gel birlikte kah…" "Ne pişisi yaaa, bunun için mi uyandırdın beni?" diye homurdanan İbrahim telefonu Emel'in yüzüne kapatmıştı. "Beni çıldırtıyor bu çocuk, iyilikten de hiç anlamıyor, baş edemiyorum artık!" diye söylenen Emel'in sinirlendiğini gören teyzesi "Boş ver kızım, hadi biz bize yapalım kahvaltıyı!" dese de keyfi iyice kaçmıştı Emel'in.

Çayını içerken gece gördüğü rüyasını anlattı teyzesine Emel, birden teyzesinin gözleri doldu. "Ahh be kızım, annen sana üzülüyordur! Ben de sana her baktığımda içim parçalanıyor. Seni bana emanet etmişti, İbrahim için kendini böylesine heba ettiğini gördükçe seni koruyamadığım için ablama karşı kendimi suçlu hissediyorum. Ahh ablacığım, senin bu halini hissediyorsa yerinde rahat yatamıyordur ki! Seni gözünden sakınırdı, şu haline bak geç saatlere kadar çalışıyorsun; gençliğini, kadınlığını bile yaşayamadın. Bu kadar çalışmana rağmen dikili bir ağacın bile yok, tüm kazandığını İbrahim'e harcıyorsun. İbrahim yüzünden kardeşinle bile aran açık. Kendini bu kadar heba ediyorsun, ileride karşılığını görürsün diyeceğim ama insanlar kendi çocuklarından ne hayır görüyor ki sen el alemin çocuğundan ne göreceksin? Daha bugün senin ekmeğini yerken bak yüzüne telefonu kapatıyor, yarın eli ekmek tutarsa senin adını bile anmaz. Ne zamandır

söyleyeceğim hep susuyorum, yeri geldi şimdi söyleyeyim. Yeter artık be kızım, yeter artık!.. Bu yaşa getirdin İbrahim'i, artık liseye gidiyor. Bu devirde babası başındayken bile insanlar çocuklarıyla zor baş ediyor. Devir kötü sen bir başına büluğ çağındaki bir gençle ne yaparsın? Ara bul halasını 'Artık alın bunu!' de, zaten en zor zamanları geride kaldı, bu yaşa kadar getirdin, bundan sonra da biraz da onlar baksınlar. Ahhh be kızım, bu kadarına 'iyilik' değil kusura bakma 'enayilik' denir. Öyle üzülüyorum ki senin bu haline! Annen de senin bu sıkıntılı halini herhalde hissetti ki bak rüyana girdi!" derken ağlamaya başlamıştı. Emel "Tamam teyze, kapatalım şimdilik bu konuyu, bakalım zaman ne gösterecek." derken onun da gözleri yaşarmıştı.

Emel öğleden sonra eve döndü, İbrahim'in odasından gitar sesi geliyordu. Kendi odasında üstünü değiştirip mutfağa gittiğinde ayağı İbrahim'in yere damlattığı bala yapıştı, ardından masaya baktığında kan beynine fırladı. İbrahim kahvaltı yapmış, kahvaltılıkları kaldırmadığı gibi masada yiyecek artıklarıyla duran tabağının yanına da kirli çoraplarını koymuştu.

Emel "Bu neeeee?" diye bağırarak elinde çorapla İbrahim'in odasına daldı. "Yemek masasının üzerinde pis çorabının ne işi var?" İbrahim "Aaa, hiç farkında değilim. Bunun için mi bu kadar bağırıyorsun?" dediğinde Emel iyice öfkelenmişti. "Sen iyice dağıttın, iyice saygısızlaştın, özür dileyeceğine bir de karşılık veriyorsun!" İbrahim "Abartma ya, alt tarafı çorabı masada unutmuşum, son zamanlarda sürekli bağırıyorsun!" dediğinde Emel daha da öfkelenmemek için kapıyı vurarak odadan çıktı.

O gece Emel yatakta derin düşüncelere daldı. Sabah teyzesinin yaptığı konuşmadan iyice etkilenmişti. Gerçekten İbrahim yoruyordu. Halasını bulsa konuşsa artık biraz da onlar alsalar yazın tatilde yanıma gelir, elim hep üstünde olur. Bu kadar yorulmak,

emek neden diye sordu kendine, gerçekten de neden kendimi bu kadar paralıyorum?

"Anne okuldaki konsere geleceksin değil mi?" diye sordu İbrahim akşam yemekte. Emel "Ne konseri?" "Yapma anneeee unutun mu? Okulda bu hafta konser var, ne zamandır söylüyorum ben de çıkacağım sahneye, rep söyleyeceğim." Emel "Unutmuşum, biraz keyifsizim, toparlanırsam gelirim belki." İbo "Ama anne olmaz, mutlaka gelmelisin!" Emel gerçekten de keyifsizdi "Bakalım oğlum." dese de içinden toparlanamazsam bir bahane bulur gitmem, hafta sonunu da dıngır dıngır çocukları dinleyerek geçirmek hiç de cazip değil diye geçirdi.

Okulun toplantı salonundaydı konser. Emel zorla gelmenin verdiği keyifsizlik mi yoksa gerçekten yoğun geçen bir haftanın bitimindeki tükenmişlik mi çok ayıramıyordu ama arka arkaya sahneye çıkan gençlerin söylediği şarkılar ve yüksek tempodaki müzikte eklenince çok bunalmıştı. İçinden evde İbo'nun bütün gece gitar sesine katlandığım yetmiyormuş gibi burada da bunları dinliyorum. Bitse de bir an önce eve gitsem diye geçirirken İbrahim gitarıyla sahneye çıktı, çok heyecanlı görünüyordu sonra sonra…

Sen var ya sen, sen, sen!
Sen var ya sen, sen, sen!
Oğlum, odanı toplasana!
Oğlum, yataktan kalksana!
Oğlum, dersine çalışsana!
Yeter anne yeter, biraz sussana, sussana!
Uff be anne uff, ergenim ben anlasana, anlasana!
Sen var ya sen, sen, sen!
Sen var ya sen, sen, sen!
Oğlum, hadi gitsene!
Oğlum, hadi gelsene!

Oğlum, hadi söylesene!
Yeter anne yeter, biraz beklesene, beklesene!
Uff be anne uff, ergenim ben görsene, görsene!
Sen var ya sen, sen, sen!
Sen var ya sen, sen, sen!
Ne olmuş çorabım yemek masasındaysa?
Ne olmuş çikolatalar yatağımdaysa?
Ne olmuş telefonun buzdolabındaysa?
Ne olmuş notlarım benzemişse lotoya?
Yeter anne yeter, bu kadar da konuşmasana!
Uff be anne uff, ergenim ben baksana, baksana!
Sen var ya sen, sen, sen!
Sen var ya sen, sen, sen!
Damarlarımdaki kan, bedenimdeki cansın.
Bestemdeki ilham, şarkımdaki notamsın.
Hayatımdaki anlam, yüreğimdeki sevdamsın.
Uf be anne uff, ergenim ben ergenim, İbo'n ne yapsın?
Sen var ya sen, sen, sen!
Sen var ya sen, sen, sen!
Meleksin ama kanatların nerede?
Sevda hikayemizi soranlar size ne, kime ne?
Sonsuza dek kızsan da küssen de söylensen de
Uff be anne uff, sensiz yaşayamam görsene, görsene!
Tamam anne tamam, ergenim ben sevsene, sevsene!
Sen var ya sen, sen, sen!
Sen var ya sen, sen, sen!
Biliyorum, kanatsız bir meleksin!
Sen var ya sen, sen, sen!
Sen var ya sen, sen, sen!
İyi ki
İyi ki
İyi ki benim ANNEMSİN!
ANNEMSİNNN!

Emel çılgınca alkış seslerini duyuyor ama ellerini yüzüne kapattığı için alkışlayanları göremiyordu. Daha sonra hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak ellerini yüzünden çekti. Gördüğü manzarayı daha sonra teyzesine "O an yeryüzünde ama değildim, bu boyutta yaşanabilecek en yüce duygunun sarhoşluğuyla sanki kanatlandım, yükseldim. Galiba sevgi öyle yüksek bir enerji ve öyle muhteşem bir duygu ki sadece hissedeni değil ortamı, ortamdakileri de büyülüyor; değiştirip dönüştürüyor. Çevreme baktığımda bütün salon da büyülenmiş gibiydi. Bana bakan gözlerde anlatamadığım o muhteşem ifadeyi gördüm ya da ben büyülendiğim için öyle hissettim. O anı, İbrahim'in bana yaşattıklarını söze dökebilmem mümkün değil ve o an bir kez daha anladım, İbrahim bana Tanrı'nın bir lütfu. Sen de haklısın İbrahim olmasa ne çok şeyim olurdu şu hayatta; daha çok para daha çok tatil daha çok eğlence, çok daha konforlu bir hayat… Ne çok şeye çok daha doyardım ama ya sevgi? Sevgiye aç kalırım teyze." diye anlatacaktı.

Konser sonrası akşam eve döndüklerinde mutfakta yemek yerken bir taraftan da günün kritiğini yapıyorlardı. Emel "Selim'in şarkısı da güzeldi beğendim." dedi, İbrahim "Onu da birlikte yazdık, ben destek verdim." diye anlatırken bir eliyle köfteyi ağzına tepip diğer eliyle ayağındaki çorabı çıkararak tabağının yanına koymasıyla Emel'in bağırması bir olmuştu. "Ayağından çıkardığın kirli çorap yemek masasına konur mu?" İbrahim tabağının yanına koyduğu kirli çorabı o an fark etmişti.

"Uff be anne uf be, sussana, susssana!
Ergenim, ben ergenim; anlasana, anlasana!" şarkısını mırıldanmasıyla Emel'in öfkesi yeniden kahkahaya dönüşmüştü.

O gece yatakta yatarken Emel'in yüzünde tebessüm gözlerinde yaş, yüreğinde sevgi, düşüncelerinde utanç vardı. Bir taraftan da mırıldandı kendine:

Sen var ya sen, sen, sen!
Sen var ya sen, sen, sen!
Ahhh, ne kadar salaksın!
Sen var ya sen, sen, sen!
Sen var ya sen, sen, sen!
İbosuz nasıl yaşarsın?
Sen var ya sen, sen, sen!
Oğlummmm, İbo'mm iyi ki varsın!
Sen var ya sen, sen; son nefesime kadar hep hayatımdasın."

İbrahim o yıl üniversite sınavına hazırlanıyordu. Dershaneye gidiyor, matematikten de özel ders alıyordu. Hafta sonuydu, Emel arkadaşıyla buluşmuş, vitrinlere bakarak dolaşıyorlardı. Arkadaşı Selma ayakkabı alırken Emel de bir tane denedi. "Ayy, çok güzel durdu!" dedi. Sonra "Neyse şimdilik kalsın." diyerek yerine koydu. Selma "Çok güzel oldu, çok da beğendin, alsana." dediğinde Emel "Şimdi İbrahim'in en masraflı zamanları." Selma "Sen bir giydiğini bir daha giymezdin, seni yıllardır tanımasam amma pinti diyeceğim, kendine hiçbir şey aldığın yok kızım ya! Varsa yoksa İbrahim, kendini unuttun vallahi! Ne kadar şanslı şu İbrahim'in annesi sadece doğurdu. Ohh, oğlu el bebek, gül bebek bakılıp büyütülüyor, ne şanslı kadınmış ya!" dediğinde Emel, "Şans mı?" dedi. "Bir insanın böyle ulvi, insana insan olduğunu hissettiren en yüce duyguyu, sevgiyi, sevmeyi deneyimleyemiyor olması -başına neler geldi bilmiyorum ama- onun hayatında başına gelen en büyük felaket, en büyük şanssızlığı. Onu düşündüğümde öylesine acıyorum ki 'zavallı' diyorum, gerçekten zavallı. Benimse en büyük şansım. İbrahim'le ben sevgiyi yaşıyorum, hayatım onsuz nasıl olurdu bilmiyorum ama inan ki onsuz bir hayatı istemiyorum."

Selma "Tamam ya kızım biz de anayız diyoruz kendimize, tabii ki kızımı çok seviyorum, onun için ölürüm ama vallahi senin kadar da olamıyorum."

O yıl İbrahim İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini kazandı. Okulunu derece ile bitirdi, ardından Londra'ya master için gitti. Bu süreçte Emel iki kez Londra'ya giderek oğlunu ziyaret etmişti. Gönlünde master bitince oğlunun yanına dönmesi vardı ama İbrahim'e staj yaptığı firmadan iş teklifi gelmiş ve kabul etmişti.

Bu haberi aldığı gün Emel gözyaşlarına boğulmuştu. Bu gözyaşlarında bundan sonra ayrı kalacaklarının hüznü, içini yakacak kadar büyük, buram buram bir hasret vardı elbette. Ama asıl oğlunun bu kadar prestijli bir kurumda işe başlamasının gururu, mutluluğuydu Emel'i göz kapakları şişecek kadar ağlatan.

İbrahim Londra'daydı, o kışın şubat ayı ortalarında Emel dayanılmaz sancılar çekmeye başlamıştı. "Safra kesesi iltihaplanmış, acil ameliyat…" demişti doktor. Emel'in günlerce uykuları kaçtı, ya ameliyattan çıkamazsam diye kaygılanıyor, ölürsem böyle sırlarla gitmeye hakkım yok, gerçekleri öğrenmeli diye düşünüyordu. İbrahim'in neyi ne kadar bildiğini ya da bilmediğini tahmin edemiyordu. Aralarında sadece zaman zaman babasının muhabbeti olurdu, birkaç kez de halası konuşulmuştu hepsi o kadar.

Operasyona girmeden önce İbrahim'e bir mektup yazmak istedi. Mektupta halasını, kuzenlerini, onlar aramasalar da isterse ulaşabileceğini anlattı. Konu annesine gelince orada kaldı, iki gün boyunca "Ben senin annen…" diye yazıyor, devamını getiremiyor, ardından hıçkırıklarla neyiyim ben diye düşünüyor, "Senin annen değilim ama seni kendi canımdan çok sevenim." ya da "Ben senin annen değilim ama sen benim canımsın, yavrumsun, her şeyimsin." gibi sözlerle fotoğrafına sarılarak ağlamaya başlıyordu. İbrahim'in geleceği günün sabahında birden kendine kızarak "Çok duygusallaştın, geç bunları." dedi. Sen İbrahim'i canı

gibi hatta canından da öte sevenisin, isme takılma diye düşünerek mektubu tamamladı.

Sabah hastaneye gitmek için erkenden kalktılar. Emel evden çıkmadan İbrahim'e "Oğlum, bilmeni istediğim şeyler var, ne olur ne olmaz ameliyata giriyorum. Artık bunları öğrenmen gerekiyor." diyerek mektubu uzattı. İbrahim mektubu aldı açtı "Canım Oğlum" diye başlıyordu satırlar "Öncelikle bilmeni isterim ki bir anne nasıl sever bilmem ama ben seni canım gibi canımdan öte sevdim…"

İbrahim ilk satırı okudu devamını okumadan başını kaldırdı "Anne!" dedi "Ben tek bir şey biliyorum, o da seni çok ama çok sevdiğim ve benim annem olduğun. Daha fazla bir şey de bilmek istemiyorum." diyerek mektubu katladı ve yırttı.

Nisan sonlarıydı, İbrahim'in iş yerinde üçüncü yılıydı. O gün Emel camın önüne oturmuş, önündeki küçük sehpada İbrahim'in bir yıl kadar önce çekilmiş fotoğrafına sevgiyle, gururla bakarken heyecandan titreyen elleriyle de kahvesini yudumluyordu. İbrahim'e o gün İngiltere Hukuk Derneğince "Hukuk Cemiyeti Mükemmellik Ödülü" verilecekti. Emel gözleri dolu dolu fotoğrafı aldı, ellerini İbrahim'in saçlarında gezdirdi önce, sonra fotoğrafa yüzünü sürdü, sanki kokusu geldi burnuna. Bu kokuyu doldurmak istercesine ciğerlerine kocaman bir nefes çekti içine.

Aynı anda İbrahim'e ödülü veriliyordu. Kendisine verilen ödülü alırken sözlerine kendi hakkında bilgi vererek başlayacak, aldığı eğitimleri anlatacaktı İbrahim. "Ben" diye söze başladı ama o an sanki saçlarında bir el dolaştı, annesinin kokusu çalındı burnuna. Nedenini bilmeden "Ben sevginin ürünüyüm." diyerek devam etti. "Çok iyi eğitimler alabilir, mükemmel bir donananıma sahip olabilirsiniz. Ben de bunlardan tabii ki var ama asıl hamurumda ne var biliyor musunuz: sevgi.

Annem beni ilmek ilmek dokurken ben başkaları için şefkat ve merhameti öğrendim. Sonsuz sevgisiyle beni o kadar sarmaladı ki bencilliğin en utanılacak şey olduğunu öğrendim. Yüreği o kadar büyük, gönlü o kadar zengindi ki ben karşılık beklemeden cömertliği, fedakârlığı ve paylaşmayı öğrendim. Kısacası insan olmayı öğrendim. Ben bu ödülü sevgi adına, annem adına alıyorum." derken aynı anda Emel oğlunun fotoğrafını bu duygunun doğduğu büyüdüğü yere tam da yüreğine sıkıca bastırdı.

Sevgi

Sevgi herkesin bildiği, bildiğini sandığı, bildiğine inandığı ama anlatamadığı bir şeydir. Herkesin üzerinde anlaştığı bir tanımı yok sevginin. Her tanımda bir şeylerin eksik kaldığını hissedersiniz. Sözlüklerde "İnsanı bir şeye ya da bir kimseye karşı yakın ilgi ve bağlılık göstermeye yönelten duygu" olarak tanımlansa da aslında sevgi tanımlanamaz, ancak yaşanır. Sevgi her yerdedir; bir çocuğun sarılışında, bir arkadaşımızın gösterdiği ilgide, ailemizde, açan bir çiçekte, gökyüzünde, evcil hayvanların gözlerindedir.

Kısaca sevgi, canlı cansız tüm varlığı kapsar ve insana verilen duyguların en kapsamlısıdır. Hatta bence sevgiye bir duygu diyerek aslında ona haksızlık ediyoruz. Çünkü sevgi; duygulardan çok daha uzak, çok daha derin diyarlarda yaşar ve bir duygu değil, bütün duyguların toplamıdır hatta duygu ötesidir. Sevgide korku vardır, sevdiğimize kötü bir şey olmasından çok korkmaz mıyız, sevdiğimizin uygunsuz bir davranışı öfkelendirmez mi, çok sevdiğimiz için üzülmez miyiz, kıskanmaz mıyız, mutluluğu en çok sevdiğimizin yanında hissetmez miyiz? Sevgi belki de yaşamı hissetmektir hatta hayatın ta kendisidir.

Bence duyguların da kimlikleri vardır. Sevgi; en cesur, en mert olanıdır hiç şüphesiz. Çünkü hiçbir zorlama, buyruk olmadan her şeyi yapmaya kişiyi gönüllü mecbur edebilen sonsuz bir pozitif enerji, itici bir güçtür sevgi.

Sevgi var olduğunda, hiç zorlamadan bütün evreni ve içindekileri kalbimize sığdırabilir; yerde, gökte ne varsa tümünü sevebiliriz.

Seven yürek merhametlidir, seven kalp yumuşaktır, seven insan fedakârdır. Çünkü şefkat, merhamet ve fedakârlık sevginin farklı kılıklardaki yansımalarıdır. Bu yüzden de sevgi iyiliğin kendisidir. Hatta sevmek tekâmül sürecidir. Yüreklerinde sevgiye yer vermeyenlerde ise kin, öfke, nefret, korku gibi hayatı zindan eden duygular bu boşluğu doldurur.

Emel cesurdu, korkusuzdu, fedakârdı, mertti. Çünkü yüreğinde sevgiye yer verdi.

İnsanları birbirine yaklaştıran ve arada görünmez bir bağ meydana getiren bu ulvi ruh hali; huzur, iyilik, mutluluk, şifa gibi çok büyük ödüllerle mükâfatlandırır sevmeyi bilenleri.

Mutluluk

Temel yaşam amacımız diyebileceğimiz mutluluğun anlamı ve formülü üzerine çok çeşitli düşünce mevcuttur. Her insan mutluluğu kendi zihin yapısı, hayatı yorumlayışı, beklentileri, içsel huzuru gibi kendi ölçütleriyle belirler. Hayatımız boyunca gittiğimiz her yolda, kurduğumuz her hayalde, çoğu eylemin özünde bu duygunun arayışı yatmaktadır.

Mutluluk duygusuna ayırdığım bu bölümde önce bu duygunun tanımını yapmaya çalıştım ama yüreğimdeki mutluluk hissini tam olarak yazıya dökemedim, kelimelere dönüştüremedim. Ben de tarifini yazmaya çalışmak yerine bu duyguyu sizlerle deneyimlemek istedim. Bunun için bu kitabı okuyan siz değerli okurlarım kitabımdan beğendiğiniz, ruhunuza dokunduğunu hissettiğiniz bir bölümü ya da bir satırı bana gönderebilirseniz ya da sosyal medyada paylaşırsanız bana en büyük mutluluğu yaşatmış olursunuz. Yolladığınız her bir mesaj, her bir paylaşımınız "mutluluğun resmi" olsun.